

Anthony Grey

És elszabadul a pokol!

Pallas Gyöngyös 2004

Copyright © Pallas Antikvárium Kft., 2004 Sebestyén Elemér All rights reserved!
ÉS ELSZABADUL A POKOL

1.

- Jézus, itt az Ezeregy éjszaka! - suttogta Mike döbbenten, s csaknem hanyatt esett a székkal.

... És tényleg ott volt!

Hogy őszinte legyek, én is kimeredt szemmel bámultam az irodába bevonuló csoportot. Annál is inkább, mert az előzetes telefonbeszélgetés során ügyfelünk többször is kihangsúlyozta, hogy teljes diszkréciót kér. Ehhez képest egy elfátyolozott arcú nővel és hattagú kísérettel jött, ami még mindig nem okozott volna különösebb meglepetést, ha ő maga történetesen nem burnuszban, turbánban és saruban érkezik, így viszont nem hiszem, hogy lett volna olyan ember a környéken, aki nem fordul meg a kis csapat után, amikor kiszállnak a limuzinjaikból.

Miután úrrá lettem a meglepetésem, és konstatáltam a tényt, hogy vendégeink arabok, felemelkedtem a székről, s eljűk siettem. Erre a testőrök - mert a hattagú kíséret tagjai kétségkívül azok voltak - kétsoros alakzatot vettek fel az eddig gyűrűbe fogott pár mögött, mintegy jelezvén, hogy bennünket nem tartanak ellenségnek. Ennek megörömlén kezet fogtam a Habib néven bemutatkozó, alacsony, zömök, dús bajuszú férfival, majd miután Mike is parolázott vele, meghajoltunk a nő felé, aki válaszként alig észrevehetően biccentett.

- Ő, Zelda - közölte Habib jelentőségteljesen.

- Zelda? - kérdezte Mike kissé értetlenül.

- Igen, Zelda. A Jaffrasim kereskedőcsalád legfiatalabbik hölgytagja. Tulajdonképpen ő miatta vagyunk most itt.

- Aha, értem - bólintottam, aztán a tárgyalóhelyiség ajtajára mutattam. - Kérem, fáradjanak be.

Habib intett a testőröknek, hogy maradjanak kint, majd kézen fogta Zeldát, és bevezette a helyiségbe.

Egy pillanatra kérdőn összenéztünk Mike-kal, hogy vajon mi lesz ebből, aztán megrándítottuk a vállunkat, és követtük Habibékat.

2.

Miután kényelmesen elhelyezkedtünk a melegbarna bőrfotelekben, Habib felém fordult.

- Mr. Grey! Remélem... ööö... nem feledkezett meg arról, amit megbeszéltünk.

- Biztosíthatom - válaszoltam -, hogy senkinek sem szóltunk az önök idejövételéről. Amint látja, még a titkárnőnket is hazaküldtük.

Azt már nem tettem hozzá, hogy mindezek ellenére nem csodálnám, ha az CNN-en megemlítenék a dolgot.

Habibot azonban láthatólag megnyugtatták a szavaim, mert megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Hát ennek nagyon örülök - mondta. - Tudják az a helyzet, hogy az ügy, ami miatt idejöttünk... ööö... hogy is mondjam... meglehetősen kényes.

- Bizonyára - jegyezte meg Mike nyomatékosan, majd hátradőlt a fotelben, és érdeklődő ábrázatot öltött, mintegy jelezve Habibnak, hogy nekünk azért talán mégis elmondhatná, miről van szó. Ha már egyszer elsettenkedett hozzánk nyolcadmagával.

Habib válaszként néhány pillanatig hol Mike-ra, hol meg rám nézett, végül Zelda fülébe súgott valamit, mire a lány bólintott, felállt és elhagyta a helyiséget.

Lassan kezdtem fáradni. Közben attól tartottam, hogy Habib ezután Mike-ot távolítja el valamilyen ürüggyel, majd engem és végül csak magával vitatja meg a problémát. De nem, zömök vendégünk végre mégiscsak erőt vett magán és beszélni kezdett.

- Kérem... kérem, ne higgyék, hogy feleslegesen óvatoskodok. Sajnos okom van rá, hogy mindennel és mindenkivel szemben bizalmatlan legyek. Már persze önökön kívül. Ezért is választottam önöket a rengeteg magánnyomozó iroda közül. Mert önökben megbízom. Kis szünetet tartott, majd némi torokköszörülés után kényszeredett hangon mondta:

- Hát akkor... térjünk a tárgyra. Mint már említettem Zelda Jaffrasim miatt jöttem. Egyébként nem tudom, mennyire ismerik a Jaffrasim családot, annyit mindenesetre elárulhatok, hogy dúsgazdag emberek. Üzlethálózatot tartanak fenn az Államokban, ezen kívül rengeteg vállalkozásban csendestársként érdekeltek. De nem erről akarok beszélni, hanem arról a felháborító aljasságról, ami velük, illetőleg Zeldával történt. Zelda a család legfiatalabb tagja, kedves, szép, okos, intelligens... és minden iránt érdeklődik, sportol, nyelveket beszél, több hangszeren játszik... és... és szeret utazni. Sajnos legtöbbször egyedül, minden kíséret nélkül.

Habib itt elhallgatott egy pillanatra, és komor arccal, haragos szemekkel meredt maga elé. Aztán sóhajtott egy nagyot s folytatta:

- Körülbelül egy hónapja, a jammandari sejségben járt. Csupán két napot töltött ott... de... de ez is elég volt ahhoz, hogy azok az aljas gazfickók rászédjék.

Ismét szünetet tartott, látszott, hogy alig bír uralkodni magán. A keze ökölbe szorult, a fogai megcsikordultak dühében. Végül valahogy sikerült lecsillapodnia, és folytatnia a beszédet.

- A szállodában, ahol lakott, volt egy bár... és Zelda az elutazása előtti este lement oda, hogy igyon egy narancslevet... ez volt a baj. Ugyanis alig ült le, odalépett az asztalához egy fickó, s beszédbe elegyedett vele. Zelda pedig, aki olyan nyitott és barátságos, nem zavarta el. Az az álnok csirkefogó pedig csak beszélt, csak beszélt, és szegény lány annyira figyelt rá, hogy észre sem vette, amint a fickó beleejt egy pasztillát a narancslébe.

- Altatót? - kérdezte Mike.

- Nem - rázta a fejét elkeseredetten Habib -, sajnos nem az volt.

- Hanem?

- Valamilyen bódító hatású anyag, ami... ami amellet, hogy bódít... növeli a... a vágyat... ugye értik?

Mindketten bólintottunk, Habib pedig egy hatalmas sóhajt követően folytatta:

- Az az aljas gazfickó pedig miután a szer hatni kezdett, elvitte szegény Zeldát magához, és ott... két másik cimborájával együtt nekiestek.

Összenéztünk Mike-kal, s mindketten tudtuk, mire gondol a másik. A bűnözés egyik leggusztustalanabb formájának tartottuk a másik ember kiszolgáltatottságával való gátlástalan visszaélést.

- Látom, önöket is felháborítja ez az aljasság - mondta Habib az arcunkat figyelve, majd

hozzátette: - Pedig ezzel még nincs is vége a dolognak.

- Miért, mi történt még? - kérdeztem.

- Az, hogy miközben... miközben ők hárman Zeldával... a... a franciaágyon... pff, de szörnyű! Szóval... szóval videóra vették az egészet.

- Mocskos gazemberek! - morogta Mike, és a kezében elroppant a kedvenc golyóstolla. Habib egy pillanatra kissé megütközve nézett rá, aztán lehajtotta a fejét, és szomorúan folytatta a történetet.

- Képzelték, mit érzett Zelda apja, amikor a gazemberek elküldték neki a kazetta másolatát. Először meg akarta ölni a lányát, de aztán belátta, hogy ezzel nem érne el semmit. Ezért úgy döntött, hogy elfogadja a gazfickók ajánlatát.

- Vagyis? - tudakolta társam.

- Vagyis az eredeti kazettáért cserébe hajlandó igen komoly összeget fizetni.

- Érthető - bólintottam -, hiszen a Jaffrasim családnak valószínűleg komoly erkölcsi kára származna abból, ha a kazetta nyilvánosságra kerülne.

- És anyagi! - emelte fel a mutatóujját Habib. - Képzeljék csak el, milyen bizalommal lennének a leendő üzletfelek Jaffrasim úr iránt, ha végignéznék a filmet, amelyen a lánya... ugyanis, mint már említettem, az a szer, amit beadtak neki, erősen növeli a vágyat, és ezért úgy látszik, mintha ő nem bírna magával, és ő provokálná a férfiakat... ugye értik?

- Persze, hogy értjük - mondta Mike nyugtatóan, majd megkérdezte: - És mi lenne a mi szerepünk az ügyben?

- Nos, csak annyit kéne tenniük, hogy elkísérnek engem Jammandarba, ott átveszik tőlem a kazettát, aztán elhozzák ide Los Angelesbe, és egy meghatározott címen leadják.

- Egy pillanatra! - szóltam közbe. - Mindent értek, csak azt nem, hogy ehhez az egészhez miért van szükség ránk? Nem vagyunk a pénzünk ellensége, de szeretném tudni, hogy miért vonnak bele idegeneket is egy ilyen diszkrét, családi ügybe.

- Igaza van - helyeselt Habib -, ez valóban furcsának tűnhet az önök számára. Nos, a helyzet a következő: Jammandarban elég szigorúan büntetik a pornográfiaival kapcsolatos tevékenységet, legyen az pornófelvétel készítése, forgalmazása, becsempészése a sejkiségbe vagy bármi más. Ezenkívül azt is tudniuk kell, hogy a jammandari fővárost Kadhurt csak repülőgépen lehet megközelíteni...

- Nincs autót vagy vasút? - csodálkozott Mike.

- Nincs, illetve van ugyan egy autót, ami Kadhurt a szomszédos Kaddumi sejkiség fővárosával Fadiahhal köti össze, de ha arra akarnánk menni, akkor előbb Fadiahba kellene repülnünk, ahol ugyanaz a helyzet, mint Kadhurban, vagyis, hogy a reptéren igen szigorú az ellenőrzés. Ráadásul az arabokat sokkal jobban átkutatják, mint a... mint a fehéreket. Hát ezért kellene önöknek velem jönniük. Hogy áthozzák a határon a felvételt.

- Értem - mondta elgondolkozva társam, majd hozzátette: - Önnek pedig azért kell szintén odautaznia, mert a pénzt nem merik ismeretlenekre, így ránk se bízni.

- Nem csak erről van szó - magyarázta Habib. - A helyzet az, hogy a zsarolók nagyon félnek a lebukástól, ezért kikötötték, hogy csakis a család valamely tagjával hajlandók tárgyalni. Én pedig, mint Zelda nevelője, lényegében a családhoz tartozom.

- És attól nem fél, hogy ha meglátják magát velünk, akkor már magával sem fognak szóba állni? - vettem közbe.

- Nem fognak meglátni bennünket együtt. Mégpedig azért nem, mert külön-külön fogunk Jammandarba utazni, egy teljes nap eltéréssel. Már persze, ha vállalják a dolgot...

Összenéztünk Mike-kal. Úgy láttam, társamnak nem túlságosan fűlik a foga a dologhoz, s hogy őszinte legyek, igazat adtam neki. Végül is nem azért küzdöttük fel magunkat a legelismertebb magánnyomozók közé, hogy aztán holmi postásmunkát vállaljunk.

Nyilván Habib is észrevette rajtunk, hogy nem túlságosan lelkesedünk az ötletért, mert minden rábeszélő készségét előszedve, győzködni kezdett:

- Kérem, Mr.Grey, gondolják meg. Természetesen tájékoztam egy kicsit önök után, és pontosan tudom, hogy csak egészen érdekes és különleges ügyeket szoktak elvállalni... de ezúttal kivételt tehetnének. És nem csak azért, mert Jaffrasim úr bármekkora összeget hajlandó kifizetni önöknek... hanem azért is, mert ebben az ügyben könnyen előadódhat olyan helyzet, amikor igenis szükség lehet az önök találékonyságára és improvizációs készségére.

- Például? - érdeklődött Mike.

- Nézze, hirtelenjében nem tudok ilyen helyzetet mondani... de bármi lehetséges.

- Uhum.

- Kérem, ne utasítsanak vissza. Ha másért nem, hát legalább Zelda becsületéért vállalják el. Ez a szegény, szerencsétlen lány a történetek óta teljesen össze van törve, egyfolytában attól retteg, hogy nyilvánosságra kerül a kazetta, amelyen ő úgy viselkedik, mint egy utolsó... prostituált. Épp ma reggel mondta, hogy ha ez a szörnyűség bekövetkezik, akkor öngyilkos lesz, mert nem fogja tudni elviselni a szégyent. Kérem, essen meg a szívük ezen a szerencsétlen gyermekén...

Újra összenéztünk Mike-kal, és nyomban láttuk egymáson, hogy Habib ezúttal akarva-akaratlanul is rátapintott a gyenge pontunkra. Mert mindketten nagyon sajnáltuk Zeldát azért, ami vele történt... Nem elég, hogy aljasul elbántak vele, még attól is rettegnie kell, hogy a zsarolók nyilvánosságra hozzák a róla készített felvételt, és akkor rajta csámcsog majd az egész világ. Egy ilyen megrázkódtatás tényleg behajszolhatja valakit az öngyilkosságba.

Ez tehát amellett szót, hogy vállaljuk el a megbízást, ha mégoly rutinjellegű is. Másrészt ez idő tájt amúgy sem dolgoztunk semmilyen ügyön, tehát azon kívül, hogy túl egyszerű, nemigen lehetett más kifogásunk, amely a felkérés elutasítását indokolhatta volna.

Ez pedig - magam elé idézve Zelda szomorú tekintetét -jelen esetben kevésnek tűnt...

És vajon Mike-nak mi a véleménye?

Társamra pillantottam, s kérdően felvontam a szemöldökömet.

- Hááát... - húzta rábeszélőn a szót.

- Hát... - rándítottam meg a vállam.

- Hát? - kérdezte reménykedve Habib.

Néhány pillanatig feszült csend ereszkedett a szobára, csak a légkondicionáló diszkrét zümmögése meg vendégünk izgatott szuszogása hallatszott.

Lassan Habib felé fordultunk, és szinte egyszerre mondtuk:

- Oké.

Vendégünk erre akkorát fűjt, mint a negatív AIDS-vizsgálati eredményt kézhez kapó delikvens. Aztán hirtelen felpattant, az ajtóhoz lépett, kinyitotta és kiszólt valamit, mire egy testőr nyomult be a helyiségbe diplomatatáskával a kezében.

- Nos, uraim - nézett ránk Habib - most önökön a sor, hogy vázolják az elképzeléseiket.

Mike kérdően felém sandított, én meg megvontam a vállam, mert ugyan mit lehet kérni egy ilyen piti munkáért. Társam egyetértően biccentett, és mondott egy jelképes összeget, aminek hallatán Habib előbb csodálkozó arcot vágott, de aztán úgy tett mintha tudomásul

venné, hogy ennyi a tarifánk, és rezzenéstelen arccal kiszámolta a táskából a pénzt az asztalra.

Mike nyugtát vett elő, megírta, majd alakanyarította a nevét, és a papírt letette a bankjegyek mellé.

Habib mozdulatlanul ült, csak a tekintete járkált ide-oda köztünk meg a nyugta között. Végül lassan felemelte a cetlit, megnézte, majd gondosan összehajtogatta, és a ruhájába süllyesztette.

- Hát akkor ezzel megvolnánk - sóhajtott, majd váratlanul intett fejével a testőrnek, mire az, az időközben becsukott táskát újra kinyitotta, és a Mike által kért összeg húszszorosát vette ki belőle. Habib figyelte, amint a testőr lehelyezi a bankjegyekötegeket a pár darab százdolláros mellé, aztán ránk nézett.

- Tudják - magyarázta - én gyermekkorom óta szolgállok a Jaffrasim családnál, és volt időm rá, hogy megtanuljam az egyik alapelvüket, amely így hangzik: tisztességes munkáért, tisztességes fizetséget.

- Ami azt illeti - vigyorgott Mike -, ennyi pénzért már tisztességtelen munkát is el lehetne várni.

- Lehet - bólintott Habib -, de nyugodjanak meg, jelen esetben nem erről van szó. Az önök feladata az, hogy egy család becsületét megmentsék, semmi más. A tiszteletdíj másik „felét” pedig már nem is kifejezetten a munkáért kapják.

- Hanem? - vont a szemöldökét társam.

Habib néhány másodpercig komoly ábrázattal figyelt bennünket, aztán csendesen csak ennyit válaszolt.

- A diszkrécióért! A feltétlen diszkrécióért!

3.

A kadhuri repülőtér tranzit várójában csak úgy hemzsegték az utasok, és a tömeget látva arra gondoltam, Habibnak teljesen felesleges volt bennünket is belevonnia az ügybe. Ekkora felfordulásban nemhogy egy videokazettát, de akár egy mindvégig működő pornósínházat is könnyűszerrel ki-be lehetne hordozgatni a vámon. Mike-nak is ugyanez volt a véleménye, de ő ki is mondta.

- Ennyi embert nálunk maximum az Internationalen lehet látni, viszont az a reptér legalább ötvenszer ekkora.

- Legalább el tudunk vegyülni - feleltem.

- Az biztos - értett egyet társam, azzal odalépett az információs pulthoz, és barátságosan rámosolygott a mögötte álló lányra.

- Parancsoljon uram - mosolygott vissza a lány.

- Mondja kisasszony, itt mindig ekkora a rumli?

- Ó, nem, dehog. Most csak az ünnep miatt van ilyen nagy forgalom.

- Á, az ünnep miatt - derült fel Mike arca, aztán elbizonytalankodva megkérdezte: - Milyen ünnep miatt?

- Hát a Szalia ben Dis tiszteletére rendezett ünnep miatt.

- Ja, az más... És ő miatta miért?

- Hát ön nem turista? - kérdezett vissza a lány.

Mike erre előbb megtapogatta az arcát, aztán kétségbeesett grimasszal felém fordult.

- Te, Tony? Szerinted arabnak látszom?

- Ne tudd meg, hogy szerintem minek látszol - nyájaskodtam, majd amikor láttam, hogy

valami csípőset készül válaszolni, szelíden búcsút intettem neki, és a bár felé vettem az utamat.

Fürge léptekkel haladtam, és már előre éreztem a számban a jéghideg sör kellemesen frissítő ízét. De a sors úgy akarta, hogy a Kadhurban eltöltött első óra még alkoholmentes legyen a számomra. A sorsot jelen esetben egy nagydarab, lapított orrú, elálló fülű pali, és Susan személyesítette meg. Susan, a vörös hajú démon.

4.

Hogy ki is az a Susan? Nos, foglalkozására nézve, nemzetközi kalandornő, aki mindenhol felbukkan, ahol valamilyen tisztességtelen manőverrel nagy pénzt lehet keresni, velünk szembeni viselkedésére pedig leginkább a barátságtalanság, hogy ne mondjam az ellenségeskedés a jellemző. Tulajdonképpen érthető a dolog, hiszen eddig még egyszer sem kerültünk a barikád ugyanazon oldalára, csakúgy, mint ahogy azt annak idején XVI. Lajos és Robespierre is elmulasztották megtenni.

Ezen tények ismeretében azt hiszem érthető, hogy nem örültem különösebben Susan és legújabb barátja felbukkanásának. Mindenesetre úgy gondoltam, hogy egy pohár sörnél többet ér, ha megtudom, miről beszélgetnek olyan elmélyülten a bárpultnál. Feltűnés nélkül átballagtam a helyiségen, és egy rafinált kerülővel épp a mellettük lévő, mozaikmintás oszlop túloldalán lévő telefonkészüléknél landoltam. Felvettem a beszélőt, majd a jótékonyan süket kagylót tartva, minden idegszállammal a bárpultnál ülők társalgására koncentráltam.

- ...én viszont ismerem őket, mint a rossz pénzt - hallottam Susan hangját. - Már volt velük összetűzésem egy párszor, és szinte mindig én húztam a rövidebbet.

- De most már itt vagyok én! - morogta magabiztosan a lapított orrú. - Majd lenyomom őket, mint a bélyeget.

Beszédjéből ítélve úgy saccoltam, hogy Susan legújabb barátja nem sok időt tölthetett jobb hírű egyetemeken, vagy ha mégis, akkor ezt csakis kazánfűtői minőségben tehetette. Bár gyanítottam, hogy valószínűleg oda se vették volna fel. Mindenesetre érdeklődve vártam Susan véleményét erről a fene nagy magabiztosságról.

- Áh, Sammy, hülye vagy te ehhez - mondta idegesen öngagysága, majd magyarázatképpen hozzátette:

- Ezek rafináltabbak, mint hat másik. Különösen ez a Grey...

...Tessék?

Bambán markoltam a kagylót, és el sem tudtam képzelni, hogy Susan miért emleget bennünket. A következő mondatait hallva pedig csaknem leültem a meglepetéstől.

- Egy pillanatra se téveszthetjük őket szem elől, mert csakis ők vezethetnek el bennünket a kazettához.

- De hát egy csoportban vagyunk velük, ki fognak szűrni.

- Persze, hogy ki fognak szűrni, de ne törődj vele. Csak az a lényeg, hogy örökké a sarkukban tudjunk maradni. Aztán, ha megszereztük a felvételt, szépen meglépünk.

- És begyűjtjük a zsetont.

- Úgy van. Az ürge úgy fog fizetni, mint a kisangyal, hacsak nem akarja, hogy nyilvánosságra kerüljön a kazetta.

- Nagy vagy, mókuci.

- Ezerszer megmondtam már, hogy hagyd ezt az idióta mókucizást. Ha nem tudnád...

Kábán álltam, kezemben a telefonkagylóval, agyamban pedig az ide-oda cikázó

gondolatokkal. Több dolgot sem értettem. Egyrészt miként lehetséges az, hogy Susanék egyáltalán tudnak a kazettáról, hiszen Habib egyfolytában csak a diszkrécióról meg a titoktartásról papolt nekünk. De az, hogy kiszimatoltak valamit, még mindig nem döbbsentett volna meg különösebben, ha a vörös démon nem említ bennünket is. Csakhogy ő említett, sőt a lapított orrú szerint egy csoportban vannak velünk. Ez pedig azt jelenti, hogy már Los Angelesben figyeltek bennünket, még hozzá igen alaposan, mert arról is tudtak, hogy Habib tanácsára a „feltűnést kerülendő”, egy utazási iroda turistacsoportjával utaztunk ide Jammandarba.

... Hm. Milyen kár, hogy az iroda úgy szervezte meg az utat, hogy a csoport csak itt Kadhurban áll össze. Mert, ha még Los Angelesben, az indulás előtt fedezzük fel a vörös demont meg lapított orrú barátját, valószínűleg sikerült volna valamilyen trükkel elintéznünk, hogy lemaradjanak a gépről, így azonban kénytelenek leszünk elviselni a társaságukat. Ráadásul még a rendőrséget sem uszíthatjuk rájuk azzal, hogy el akarnak lopni tőlünk egy pornókazettát, mert akkor elsőként minket vinnének el a rendőrök.

... Nem baj, nem ijedünk meg tőlük...

- Mit babusgatja azt a kagylót, vagy beszéljen, vagy tegye le! A gondolataimból felriasztó hang tulajdonosa egy kövér arab férfi volt, aki nyilván már percek óta figyelte türelmetlenül, amint bamba arccal, szótlán tartom a fülemhez a kagylót.

Válaszként „pá életem”-et búgtam a beszélőbe, majd felé fordulva elvigyorodtam, és csak ennyit szóltam:

- A feleségemmel beszéltem. Képzelterheti...

Aztán nem törődve az arcán lévő ingerült vonások sajnálkozására szelídülésével, kénytelen-kelletlen elhagytam a fedezékemet, és megálltam a csevegésünk zajára odakukkantó Susanékkal szemben. Most végre közvetlen közlelről is szemügyre vehettem a furcsa párt. Susant már régóta ismertem, így megállapíthattam, hogy legutóbbi találkozásunk óta mit sem változott. Szokás szerint érzékeny ki volt festve, és a rafinált smink, az égő vörösre rúzoszott vastag, húsos ajkak, a haragoszöld szempár, valamint a rozsdaszínű, apró csigákba tekeredett, hátközépig érő lobonc, igazi bestia-jelleget kölcsönöztek neki. Mindehhez járult még a ruházata, amely térd fölé érő fekete, velűrbőr csizmából, vörös, kétoldalt felhasított rövid szoknyából, és fekete, strasszokkal kihímzett, mélyen kivágott blűzból állt.

Mit mondjak, vadító volt. Valószínűleg így találta ezt a többi, bárban lévő férfiember is, mert időnként oda-odasandítottak a bápulthoz. Igaz, csak pillanatokra, mert amint a lapított orrú morogva megmozdult a széken, valamennyien a poharuk nem-létező mintázatát kezdték tanulmányozni, igen elmélyülten.

Nem csodálkoztam a viselkedésükön, Susan palija legalább két méter magas, robosztus testalkatú ürge volt, a világos nyári öltöny szinte szétszakadt rajta. És, ha a természetől nem is ijedt meg valaki, még mindig ott volt az arca. A kb. három centis haj, az elálló fül, a lapos, bokszolókra jellemző orr, és a bután agresszív tekintet elég riasztóan hathatott a gyengébb idegzetű szemlélőre.

Miután néhány hosszú másodpercig negédes mosollyal szemlélttem a furcsa kettőt, Susan felé fordultam és megjegyeztem.

- Úgy látom, hogy megint némi kardcsörtetésre van kilátás közöttünk.

Susan fagyos mosollyal válaszolt.

- Igen, Grey, jól látja. De jobb, ha tőlem tudja, ezúttal maguk lesznek a vesztesek.

- Az tuti, haver - röhögött a lapított orrú. Végigmértem a húshegyet, majd ismét Susanra

néztem.

- Mondja, hol lehet ilyen kedélyes gorillát szerezni?

A nő először is visszarántotta a rám rontani készülőt, aztán ingerülten sziszegte felém:

- Nehogy azt higgye Grey, hogy maguk olyan okosak! Eddig is a nyomukban tudtunk maradni, és ezután sem tudnak lerázni bennünket. Collins szívós, mint egy buldog!

- Az arca alapján én is ahhoz hasonlítanám - bólintottam megértően.

A lapított orrú ezt már nem hagyhatta szó nélkül.

- Ha megvan a kazetta, lecsaplak, mint zárlat a biztosítékot - hörögte viczorogva. - Olyat nyomok a burádba, hogy elfelejtetted a nevedet!

- Nocsak! Nemcsak szívós, de optimista is - állapítottam meg. - Persze ekkora fülelkel lehet is. Mellesleg most már értem, hogy tudtak a nyomukban maradni. Ilyen hatalmas radarokkal bárkinek be lehet mérni a tartózkodási helyét.

- Hagyd békén a fülelmet, mert kicakkozom az etetődet! - emelkedett fel vészjóslón a gölem.

- Ne foglalkozz velem! - csitította Susan. - Nem látod, hogy csak fel akar heccelni? Arra játszik, hogy valami balhét csinálj, és elvigyenek a zsaruk.

- Igen? - kérdezte elbizonytalanodva a hústorony.

- Hát persze. Régi trükkje ez. Verekedést provokál, aztán röhög a markába, hogy a másikat elviszik a rendőrök. Mondtam neked, hogy ez egy minden hájjal megkent ürge. Éppen ezért ne dőlj be neki. Csak hagyjad, hadd mondja az idétlen szövegét, aztán majd meglátjuk, ki nevet a végén.

- Igazad van - ereszkedett vissza az óriás, némiképp megnyugodva, a székére. - Nem hagyom, hogy beugrasson a nyikhaj.

- Megható dolog látni az idomítás eme csodáját -jegyeztem meg nyájasan, majd Susan felé fordultam.

- Ami pedig az utolsó mondatát illeti, nekem is ugyanaz a véleményem: majd meglátjuk, ki nevet a végén.

És mivel éreztem, hogy egyelőre elég is ennyi e bájos kettősből, búcsúzásképp biccentettem feléjük, s otthagytam őket.

5.

- Merre jártál? - kérdezte Mike, mikor visszatértem az információs pulthoz.

- Majd elmondom - sejtelmeskedtem -, de előbb halljam; te mit derítettél ki?

Társam bizalmasan hozzám hajolt, és úgy válaszolt.

- Sajnos a lánynak már van vőlegénye, akivel nagyon jól megvan, és...

- Mintha az imént még a tömegről kérdezősködtél volna tőle - vettem közbe.

- Ja, téged az érdekel?

- Miért, mit gondoltál, a lány vőlegénye?

- Hm. Igazad van. Na, szóval az a helyzet, hogy ez a rengeteg turista mind a Szalia ben Dis tiszteletére rendezett ünnepre jött. Ugyanis az illető Jammandar uralkodója, vagyis a jammandari sejk.

- És?

- És mához négy és fél napra lesz kerek öt éve annak, hogy az ő vezetésével kikiáltották a jammandari sejkség önállóságát. Mert öt évvel ezelőtt itt még sivatag volt, a senki földje. Aztán jött Szalia ben Dis, és kezébe vette az ügyeket.

- Az ember nem is hinné, hogy ilyesmi még manapság is előfordulhat.

- Bizony. És ezt fogják megünnepelni. Állítólag hatalmas banzaj lesz, karneváli hangulat, tűzijáték, zene, tánc, vattacukor, meg amit akarsz. És ez a rengeteg turista mind azért jött, hogy ezt megnézzék.

- Akkor ezek szerint a vámosok azt sem tudják hol áll a fejük, nemhogy holmi pornókazettákat keressenek.

- Hogy őszinte legyek, ezt nem kérdeztem a lánytól.

- Sebaj, elég körülnézni.

- Igaz... És te, hol voltál?

Néhány mondatban elmeséltem neki a találkozásomat Susannal meg lapított orrú barátjával. Mike figyelmesen végighallgatott, majd kesernyésen megjegyezte:

- Még szerencse, hogy ez a Habib szigorúan a lelkünkre kötötte a titoktartást. Képzeld, mi lenne itt, ha még mi is fecsegtünk volna valakinek.

- Rágondolni is rossz. De most morfondírozás helyett inkább keressük meg gyorsan a csomagjainkat, és essünk túl a vámon.

Mike értetlenül nézett rám.

- Mi ütött beléd, hogy egyszerre ilyen sürgős lett a dolog?

- Válasz helyett csak a fejemmel intettem a vámfolyosó felé, amelyhez épp akkor ért oda két rendkívül csinos, huszonöt év körüli lány.

- Mike egy pillanatig rájuk meredt, aztán felém fordult, és szemrehányóan mondta:

- Ha nem tudnád, sokkal fontosabb dolgunk is van, mint a... felesleges szócséplés.

Például megkereshetnénk a bőröndjeinkét, és elintézhethetnénk a vámvizsgálatot.

Azzal választ sem várva elrobogott a poggyászszállító csúszdák felé.

6.

Fél órával később már az utazási iroda által lefoglalt, emeletes luxusbusszal suhantunk a szállodánk felé, s közben az idegenvezetőt, Edith Mortont hallgattuk:

- Kadhur a tizenhatodik században épült, igaz, akkor még csak tucatnyi házikóból álló, parányi oázis volt. Ezt az idők folyamán egyre bővítették, az erre átvonuló, mind nagyobb létszámú karavánok növekvő szükségletei miatt. A város napjainkra is megőrizte tipikusan arab jellegét, még az újonnan épült létesítmények is a hagyományos építészeti stílust tükrözik. Ugyanakkor, innen nem messze már épül egy új, szupermodern, felhőkarcolókból álló főváros, ugyanúgy, ahogy az annak idején Braziliában történt, ahol ugye, mint tudjuk, Rio de Janeiro további bővítése helyett inkább felépítették Brasiliát... Ha kitekintenek az ablakonjobbra a Valdúz Mecset tornyait láthatják, itt balra pedig hamarosan feltűnik a Szalia ben Disról elnevezett tér. Az oszlopsor, amely az odavezető sétányt szegélyezi...

- Te! - bökte meg a vállam Mike.

- Nos? - fordultam felé.

- Ott vannak - súgta társam, és diszkrétan a busz eleje felé mutatott, ahol a parányi bár volt.

Odanéztem, és legnagyobb örömömről, szívünk hölgyeit pillantottam meg a bárpultnál.

...Akkor ezek szerint mégis a mi csoportunkban vannak, csak eddig nyilván fent tartózkodtak az emeleti részben, ezért nem láttuk őket. Na, meg azért, mert a reptéren minden igyekezetünk dacára csak jó tízpercnyi keresgélés után találtuk meg a bőröndjeinkét, és a vámnál - a várakozásunkkal ellentétben -, igen alaposan felforgatták a holmijainkat. Mindezek eredményeként pedig az utolsók közt értünk oda a buszhoz, s ott

már eszünkbe sem jutott, hogy a lányokat keresgéljük.

Mostantól viszont nem tévesztjük őket szem elől - határoztam el magamban, és hogy összekössem a kellemest a kellemessel, felemelkedtem az ülésről, s elindultam a bárput felé.

- Parancsoljon uram - nézett rám várakozóan a mixer, amikor odaértem.

- Sört kértem, és amint elém tette az opálosan párás poharat, nyomban bele is kortyoltam az italba.

Mi tagadás, nagyon jólesett, így aztán nem sokat tétováztam, ledöntöttem az egészet a torkomon, és amint végeztem, nyomban jeleztem az ujjammal, hogy jöhet a következő adag.

Épp készültem az utánpótlás likvidálására, amikor a lányok felől, halk, elfojtott kuncogás ütötte meg a fületem. Feléjük fordultam, mire megpróbáltak elkomolyodni, de aztán csak kitért belőlük a jókedv.

Nyilvánvaló volt, hogy rajtam mulatnak, csak azt nem tudtam, miért. Érdeklődve vártam, hogy lecsillapodjanak, és megkérdezhessem, mivel derítettem őket ilyen jókedvre.

A várakozás másodperceit arra használtam fel, hogy figyelmesen szemügyre vegyem őket. A hozzám közelebb ülővel kezdtem, részint azért, mert a vizuális térhatás természetességéből következően ő került inkább a látószögem előterébe... másrészt, mert ő tetszett jobban. Hosszú, szőke haja lágy hullámokban omlott a vállára, mintegy keretbe foglalva ovális arcát, a vidáman csillogó, tengerkék szemeket, a pisze orrot, a keskeny vonalú száját, és a jelen esetben tökéletesen látható, egészségesen hófehér fogsort.

Ruházata sárga, buggyos ujjú blúzból, bokáig érő, ámde leheletvékony anyagú banánzöld-türkizkék mintás szoknyából és bőrszíjakkal font saruból állt. Ez az öltözék, noha meglehetősen zárt volt, mégsem hagyott kétséget az iránt, hogy viselőjének tökéletes alakja van. En is elidőztem egy röpke pillanatig a látványnál, s csak ezt követően szenteltem figyelmet a másik lánynak. Ő rajta a legfeltűnőbb és legjellegzetesebb a frizurája volt. Sötétbarna hajzuhatagát ugyanis összefogta a feje tetején, és onnan ujjnyi vastagságú loknikban engedte hátra, amitől leginkább valamilyen ókori Róma-béli úrhölgyre emlékeztetett. Barna szemét diszkrét sminkkel tette érdekesebbé, ajkait pedig gyöngyház színű szájfénnyel emelte ki. Rövid ujjú, fehér ingének szárát betúrta virágmintás, combközépig érő szoknyájába, amelyet széles, piros övvel fogott össze a derekán, lábán könnyű nyári lakkcipő csillogott.

Mikor észrevette, hogy nézem, kuncogással küszködve magyarázkodni kezdett.

- Bő... bocsánat, ... nem magán neveltünk, ...illetve nem úgy, ahogy...

A nevelési inger azonban újfent felülkerekedett benne, ezért várnom kellett még néhány másodpercet, mire beszédképes állapotba került. Akkor aztán elmondta, miről van szó.

- Bocsásson meg, hogy kinevettük, de ez nem is igazán önnek szólt.

- Hanem?

- Tudja nemrég Damaszkuszban jártunk, és a csoportban, amellyel utaztunk, volt egy férfi, aki már a megérkezést követő második órában úgy berúgott, mint egy csacsi.

- És?

- És egy fél órával ezelőtt már láttuk önt a repülőtér bárjában, most meg itt a pultnál, és Jane azt találta mondani, hogy maga se vesztegeti az idejét, akárcsak az a férfi ott Damaszkuszban.

- Igen - mosolygott bűnbánóan a szőkeség -, én vagyok a bűnös. De azért... ugye nem haragszik?

- Nem - vigyorodtam el -, már csak azért sem, mert a repülőtéren bárjában nem ittam, csupán az ismerőseimmel beszélgettem...

- Ismerősei? - kérdezte a szőkeség enyhe megdöbbenéssel a hangjában, és a tőlünk nem messze ülő Susanék felé sandított. - Az a... nő, meg az a férfi?

- Kissé feltűnőnek találja őket?

- Hááát...

- Tökéletesen igaza van. En nem azt mondtam, hogy a barátaim, hanem azt, hogy az ismerőseim. Ez azért enyhítő körülmény.

A szőkeség elnevette magát, aztán váratlanul kezet nyújtott.

- Jane Simmons vagyok.

- Anthony Grey. De kérem, szólítson csak Tony-nak.

- Oké, Tony. Engedje meg, hogy bemutassam a barátnőmet, Claudia Corbint.

- Hello, Claudia.

- Hello, Tony.

- Hé, és rólam megfeledkezel? - csörtetett oda hozzánk Mike, majd miután ő is bemutatkozott, lehuppant a mellettem lévő bárszékre, és sört rendelt.

A lányok csak most ocsúdtak föl a meglepetésből.

- Hát maga... nem egyedül utazik? - kérdezte Jane.

- Nem - ismertem be. - Mike a barátom és az üzlettársam, össze vagyunk nőve, mint a sziámi ikrek.

- Akárcsak mi - nevetett Jane.

- Maguk is üzlettársak?

- Igen, közös lakberendező irodánk van San Diegóban. Egyébként ide is dolgozni jöttünk.

- És itt mit rendeznek be?

- Semmit, csak bevásárolunk néhány dolgot. Ugyanis egy malibui milliomos azzal bízott meg bennünket, hogy a harmincnyolc szobás kis vityillóját arab stílusban rendezzük be.

- És ehhez miért kellett ide utazniuk?

- Tudja a megbízónknak úgyszólván korlátlanok az anyagi lehetőségei, így még azt is megengedheti magának, hogy ideküldjön bennünket vásárolni. Mellesleg az igényei is az eget súrolják. Mindenből a legjobb és a legdrágább kell neki. És lehetőleg régi, eredeti holmik. Igaz, ezek közül sok dolgot Los Angelesben is be lehet szerezni, de nem mindent, így aztán abban állapodtunk meg, hogy...

- No nézd csak, ide szöktek előlünk a lányok!

A hang az emeletre vezető feljárat felől jött. Odanéztünk, és négy férfit pillantottunk meg, amint tüntető magabiztossággal lépkedtek lefelé a lépcsőn, és közben minket mustrálgattak.

Valamennyien elegáns nyári öltönyben, és méregdrága félcipőben pompáztak, hajuk gondosan be volt fésülve, egyszóval látszott, hogy nagyon ügyelnek a külsejükre.

Az, amelyik az előbb beszélt, most egészen odajött hozzánk, és szívtipró mosolyt lövellve Jane felé megjegyezte:

- Higgye el, odafent sokkal érdekesebb dolgokat lehet látni, mint... - lesajnáló mosollyal végigmért bennünket, és szinte kiköpte az utolsó szót -, itt.

- Lehet - válaszolta Jane fagyos arccal -, de azt, hogy az én számomra mi érdekes és mi nem, én fogom eldönteni.

- Ha éppen tudni akarja - szólt közbe Claudia is - pont azért jöttünk le az emeletről, mert a sok érdekesség már kezdett nagyon fárasztó lenni.

- Ezt se nekem mondták - jegyezte meg nyájasan Mike.
- Magának nem osztottam kártyát! - pördült feléje ingerülten a szépfiú.
- Így van - intettem Mike-ot. - Te hozzád nem szóltak, tehát neveletlenség lenne, ha belekotyognál a társalgásba...

Szavaimra a kvartett tagjai önelégült vigyorra húzták a szájukat, abban a biztos tudatban, hogy megijedtem tőlük. Én azonban egy pillanatnyi szünet után folytattam a mondatot.

- ...és egyébként se tartsd fel az urakat, hiszen miután tapasztalták, hogy a hölgyek körében mennyire nem kívánatos a társaságuk, nyilván nem is akarnak tovább maradni. A mellettünk álló szépfiú arca megrándult, mintha pofon vágták volna. Fenyegető lassúsággal felém fordult, és vészjósló hangon kérdezte:

- Ki a nyavalya maga, hogy...

- A nevem Anthony Grey - szakítottam félbe udvariasan. - És az öné?

A szépfiún tisztán látszott, hogy azon morfondírozik, üssön-e bemutatkozásképpen vagy sem.

Mindenesetre letettem a poharamat a pultra, és teljes testtel felé fordultam a bárszéken, hogy az első gyanús jelre azonnal gyomorba tudjam rúgni.

A szépfiú figyelmét nem kerülték el ezek az apró mozdulatok. Emellett nyilván azt is felmérte, hogy én a magas bárszéken ülve túl nehezen elérhető célpont vagyok a számára, míg ő meglehetősen kiszolgáltatott helyzetbe kerül, ha támadni próbál, így aztán végül nyugton maradt, s csupán ennyit szűrt át a fogai között:

- Robert Prack vagyok, Mr. Grey... És jó lesz, ha egyszer s mindenkorra megjegyzi: nem szoktam eltűnni, hogy kioktassanak!

- Fájdalom, hogy az elkövetkezendő napokban mégis kénytelen lesz - válaszoltam hűvösen. - Ugyanis mindannyiszor meg fogom tenni, ahányszor okot ad rá.

- Nem hiszem, hogy bárki is felkérte volna a jófiú szerepének eljátszására!

- Vegye úgy, hogy önszorgalomból teszem.

Prack néhány másodpercig összehúzott szemmel, dühödt fújtatással, harcra készen meredt rám. Aztán látva, hogy egy cseppet sem ijedek meg tőle, lassan elernyesztette az izmait. De, hogy ne tűnjön annyira egyértelműnek a meghátrálása, megjegyezte:

- Szerencséje, hogy nem akarom a nyaralásomat mindjárt holmi dorgálással kezdeni. De véssé az eszébe: én nem felejték... És az a gyanúm, hogy még találkozunk.

Sarkon fordult, és nyomában a többiekkel, felrobogott a lépcsőn.

- Hülye, nagyképu majmok - dohogta Claudia, amikor eltűntek a szemünk elől. - Azt hiszik azért, mert szerepeltek néhány filmben, már mindenki leborul előttük.

- Miért, kik ezek? - kérdezte Mike.

- Valami dublőrök, akik leugranak a háztetőről meg keresztülmotoroznak a tűzön a főhős helyett - rándította meg a vállát a lány. - Ez a Prack, meg a főnökük.

- És mi történt?

- Áh, semmi. Csak miután jó hangosan kitárgyalták, hogy ők milyen nagy emberek, odajöttek hozzánk, és elkezdték mondani, milyen szépek vagyunk, meg hogy nekünk a filmszakmában lenne a helyünk, meg hogy ők tudnának segíteni, hogy bekerüljünk valamelyik nagy filmgyárhoz...

- És?

- Mi meg otthagytuk őket, és lejöttünk ide.

- Nagyon helyesen tették - bólogatott Mike, és bővebben is kifejtette volna az álláspontját, de ebben a pillanatban megállt a busz, és a hangszóróban felcsendült az

idegenvezető-nő zavart, bizonytalan hangja.

- Meg... megérkeztünk.

Kinéztünk az ablakon, aztán döbbenetesen egymásra meredtünk. A busz egy kiégett romhalmaz mellett vesztegelt.

7.

Az utasok néhány pillanatra szóhoz sem jutottak, csak néma értetlenséggel bámulták a valaha nyilván tetszetős épület maradványait, a kormos falakat, meg a beomlott tetőzetet. Aztán megjött a hangjuk. Csak úgy repkedtek a levegőben a felháborodott, tiltakozó megjegyzések és a dühödt cáromkodások. Ez utóbbiakkal egyaránt illették az utazási irodát, a sorsot, valamint szegény Morton kisasszonyt, aki kezeit tördelve, riadtan ugráló szemekkel figyelte a felzúdulást.

Egy darabig vártam, hogy történjen valami, de miután sem az utasok nem láttak hozzá a romok újjáépítéséhez, sem Morton kisasszony nem tudott valamilyen értelmes magyarázatot adni a történetekre, előreballagtam a sofőrhez, leakasztottam a villáról a mikrofont, és beleszóltam:

- Egy kis figyelmet kérek!

Mint ha meg se hallották volna, továbbra is kiabálva, hadonászva, egymás szavába vágva veszekedtek, vitatkoztak. Mit tehettem volna, újra próbálkoztam.

- Elnézést, egy kis figyelmet kérek.

Az eredmény ugyanaz volt. Láttam, hogy így nem megyek semmire, ezért vettem egy nagy levegőt, és olyat ordítottam a mikrofonba, hogy belerezegtek a dobhártyák.

- Csöndet!

Erre aztán elnémultak, hogy még a légy zümmögését is meg lehetett hallani.

Na végre! - gondoltam magamban, majd egy udvarias mosolyt követően beszélni kezdtem:

- Bocsánatot kérek, hogy megzavarom önöket a társalgásban, de azt hiszem, nem lenne igazságos dolog, ha Morton kisasszonyt tennék felelőssé a történetekért. Ő ugyanis velünk együtt érkezett ide, tehát nyilván nem tudott a szálloda leégéséről. Viszont a sofőrünk...

A vezető felé fordultam, mint valami riporter, és megkérdeztem:

- Ön idevalósi, ugye?

- Egén - bólintott egykedvűen.

- Akkor valószínűleg tudott arról is, hogy a szálloda leégett.

- Egén.

- És miért nem szólt erről a reptéren?

- Mert nem kérdezték.

Erős késztetést éreztem, hogy néhányszor odaütögessem a fejét a kormánykerékhez, de sikerült erőt vennem magamon. Inkább tovább kérdeztem.

- És gondolja, hogy most itt fogunk aludni?

- Nem, maguk ennél sokkal jobb helyen fognak aludni.

- Hol?

- A Diamond palotában. Ezért is nem fárasztottam magam azzal, hogy már a reptéren össze-vissza magyarázkodjak. Meg különben is... a buszom ki lett bérelve mostanra, a pénzt megkaptam, tehát a fuvart meg kellett csinálni. Az pedig ide szól... Na már jön is!

- Kicsoda?

- Hát a palota úrnője, Diana Diamond. Aki felajánlotta, hogy elszállásolja magukat.
- Ezzel kimutatott a szálloda romjai előtti térre, ahová éppen akkor kanyarodott be egy óriási, fekete Plymouth.

8.

Az utasok hangulata egy csapásra megváltozott. Mindenki vidáman mosolygott, mint kutya a sültkolbászra, és bizonyos fokú büszkeséggel tekintett ki az ablakon, mintha legalábbis az ő érdeme lenne, hogy egy igazi palotában fogunk lakni.

A Plymouth időközben odaért a busz mellé, és megállt. A füstszínű ablakok miatt lehetetlen volt belátni az utastérbe, így mindenki csak találgatni tudta, hogy is néz ki leendő vendéglátónk. Nem sokáig kellett a fantáziánkra hagyatkoznunk, néhány másodperc múlva kinyíltak az autó felénk eső ajtajai, aztán a sofőrüésről kiugró hatalmas termetű, turbános arab kisegítette az autóból Diana Diamondot.

A „kisegítést” szó szerint kell érteni, mert a hölgy finoman fogalmazva némileg túlsúlyos volt, és így még az oly óriási Plymouth ajtaja is meglehetősen szűknek bizonyult a számára. Mikor végre teljes terjedelmével kijutott a napfényre, színpadias mozdulattal felénk fordult, két karját ölelésre tárta, s úgy mondta:

- Isten hozta önöket Jammandarban.

Az utasok többsége lelkesen kitódult a buszból, és közrefogta, hogy köszönetét fejezze ki a nagylelkűségéért, mi viszont Mike-kal elég rosszkedvűen néztünk egymásra.

Nem mintha kifogásunk lett volna akár Diana, akár a palota ellen. Mindössze arról volt szó, hogy Habibbal úgy egyeztünk meg, idejön a szállodába valamikor a délután folyamán. Márpedig itt hiába keres bennünket, telefonszámot pedig nem adott meg, ahol elérhetnénk.

- Talán ő is tud a szállodatükről - mondtam ki mindkettőnk reményét, aztán elindultam a többiek után, hogy közelebről is szemügyre vegyem Miss, vagy Mrs. Diamondot.

9.

Vendéglátónk már a találkozás első perceiben teljesen a társaság szívébe lopta magát. Fesztelen, közvetlen modora, állandó jókedve mindenkit elbűvölt. Számomra is nagyon szimpatikus volt, s még a kissé színpadias viselkedése sem zavart, egyrészt, mert jól állt neki, másrészt, mert mint kiderült, régebben valóban színészként kereste a kenyerét. Ez persze még az előtt volt - mesélte -, mielőtt feleségül ment Velaciaux herceghez, akitől aztán a hercegasszonyi címet és palotát örökölte.

Hogy a nemrégiben elhunyt herceg miként jutott arra az elhatározásra, hogy öregségére Jammandarba költözzön, az egyelőre titok maradt előttünk, mert a történet közepén Diana egyszer csak a fejéhez kapott, és szabadkozni kezdett.

- Jaj, bocsássanak meg, én csak itt fecsegek, pedig önök bizonyára fáradtak, és pihenni szeretnének egy kicsit. Kérem, szálljanak vissza a buszba, és kövessenek bennünket, pillanatok alatt odaérünk a palotához.

Az ötlet osztatlan sikert aratott, a csoport felnyomult a buszra, Diana beprézelte magát a Plymouthba, s a menet elindult.

- Na, most legalább eredetiben is megtekinthet egy arab palotát - mosolyogtam Jane-re.

- Hacsak nem valami csupa acél-csupa üveg épület - bizonytalankodott a lány.

- Nem. ez egy teljesen hagyományos arab stílusú palota - világosított fel bennünket az éppen akkor odaérkező Morton kisasszony, majd hozzátette: - Én már láttam néhányszor,

igaz, eddig csak kívülről. Aztán felém fordult.

- Mr. Grey, köszönöm az előbbi... közbelépését. Egyébként tényleg nem tudtam, hogy leégett a szálloda.

- Szóra sem érdemes.

- Csak azt nem értem, hogy az utazási iroda, miért nem kapott semmiféle értesítést - szólalt meg mellettünk elgondolkozva egy harminc év körüli, hófehér öltönyös férfi.

- Ilyesmi bárhol előfordulhat - szabadkozott Morton kisasszony.

- Persze, persze - bólogatott a férfi -, csak az a kérdés, hogy mi a hiba oka. Úgy értem, milyen tényező akadályozta az információ célba érését.

Amikor látta, hogy meglehetősen értetlenül bámulunk rá, elnevette magát és magyarázkodni kezdett.

- Elnézést, azt hiszem túlságosan szakszerű voltam... Tudják, az a helyzet, hogy informatikával és hírközléssel foglalkozom. Egyébként Jack Fischer a nevem, ő pedig a kollégám Richard Harvey - ezzel a háta mögött ácsorgó, körülbelül vele egyidős, világos nyári inget és nadrágot viselő, szőke férfira mutatott.

Kölcsönösen bemutatkoztunk, aztán Fischer kifejtette véleményét az egyes információs rendszerek hibáiról, a különböző rendszerek kapcsolódásából adódó problémákról, valamint a hírközlésben dolgozók felelőségéről, az úgynevezett emberi tényezőről.

Mire megérkeztünk a palotához, már valamennyien erősen fáradtunk a sok magyarázattól, s szinte felujjongtunk, amikor végre elhagyhattuk a buszt. Ráadásul az örömünk kettős volt, mert a palota láttán még Fischernek is elakadt a hangja. Nem csodáltam, az épület valóban lenyűgöző volt. És hatalmas! Igaz, mindössze háromszintesre építették, ám a magasságát jócskán ellensúlyozta, körülbelül ezeröttszáz négyzetméternyi alapterülete. Az egyes szintek külső oldalain - arab stílus szerint -, fedett folyosók futottak körbe, amelyek mennyezetét sűrűn egymás mellett sorakozó, díszes oszlopok tartották. Az oszlopközökben cirádásra faragott korlátbetétek védték a sétálót a leeséstől. A harmadik szint tetejének közepén jó öt méter magas, sárgaréz cserepekkel borított kupola emelkedett, mintegy megkoronázva a fehérsége és köcsipkéi miatt lednkább óriási habostortára emlékeztető épületet.

- Nem rossz viskó, mi? - bökte meg a vállam Mike, majd hozzátette: - De a kert se kutya. Abbahagyta a palota szemrevételezését, és a kertet kezdtem el tanulmányozni. Már csak azért is, mert úgy gondoltam, ha átvesszük Habibtól a kazettát, akkor azt a visszautazásig célszerű lesz elrejtteni valahol, mégpedig lehetőleg a palotán kívül. Afelől ugyanis nem voltak kétségeim, hogy a vörös démon meg lapított orrú barátja nem fognak visszariadni szobáink időnkénti átkutatástól.

Néhány pillanatnyi szemlélődés után megállapítottam, hogy a kert nemcsak videokazettánk, de szükség esetén akár egy Jumbo Jet elrejtésére is alkalmas. Az óriási, füves, bokros terület, a rajta lévő datolyapálmákkal szegélyezett sétányokkal, ezer meg ezer rejtekhelyet kínált bárkinek, akinek dugdosnivalója akadt. Persze csak akkor, ha az illető a palota lakója volt, mert a nem oda tartozók előtt a parkot két méter magas kőkerítés zárta el, a kapuban pedig jól megtermett, morózus ábrázatú örök álltak. Ez utóbbiak láttán nagyon megörültem, mert ahol ilyen harapós külsejű emberek vigyázzák a bejáratot, ott nyilván nem tartanak pluszban még kutyát is. Ez pedig azért volt megnyugtató, mert így nem kellett attól félnünk, hogy ha esetleg egy holdvilágos éjszakán elhantoljuk a videokazettát, másnapra valami lelkes négy lábú előkaparja a földből.

Elmélkedésemből Diana hangja riasztott fel, aki miután hagyta, hogy a csoport tagjai kigyönyörködjék magukat, beinvitálta a társaságot az épületbe.

Az ajtón belépve óriási előcsarnokban találtuk magunkat, amelyben kétoldalt bőrkanapékkal körbebástyázott, márványburkolatú szökőkutak csobogtak, közepén pedig egy körülbelül négy méter széles, vörös bársonnyal borított lépcső terpeszkedett. A falakat festmények borították, a színes mozaikpadló „egyhangúságát” pedig eredeti, kézi csomózású perzsaszőnyegek tették „elviselhetőbbé”.

A csoport tagjai lelkesülten csiripelve széledtek szét a teremben, hogy körbecsodálkozzák az egyes látóvalókat, én viszont néhány pillanatnyi döbbséget mozdulatlanság után egyenesen a széles márványlépcső felé vettem az utamat.

Hogy miért épp arrafelé? A magyarázat egyszerű. A lépcső tetején ott állt teljes életnagyságában egy nem mindennapi férfiú. A csodálatos, a lenyűgöző, az utolérhetetlen Ted Fruggi.

10.

Persze lehetséges, hogy nem mindenki tudja, ki is az a Fruggi. Nos, ez utóbbi néhány embertársamnak elárulom, hogy a fent említett úriembert Hongkongban ismertük meg egy filmforgatáson, nem mindennapi körülmények között... De most nem is ez a lényeg! Hanem az, hogy ismerősünk milyen változáson ment keresztül azóta.

Mert képzeljen el a kedves olvasó egy alacsony, köpcös, rövid szőke hajú, örökké mosolygó, ügyefogyott emberkét... így nézett ki Ted Fruggi Hongkongban. És most! ... Pontosan ugyanígy. Csak annyi volt a különbség, hogy akkori, viszonylag konzolidált öltözékét óriási, citromsárga turbánnal, meg földig érő, rombuszmintás lepellettel cserélte fel.

Érkeztünkkor ebben a látomászerű viseletben volt.

És jött le a márványlépcsőn! Mit „jött”, vonult! Délcegen, előkelően, mint valami sejk.

Mellizma nem lévén, pocakját domborította ki, állat pedig büszkén megemelte.

Méltóságteljes mozgására nem tudtam nem odafigyelni. Már csak azért sem, mert két lépés után rátaposott a rombuszmintás lepel aljára, és a kilencedik lépcsőfok tetejéről kecsesen a keblemre borult, mint valami operetthősnő a mandolinját nyomban szertehajító ifjúéra.

- A franc esne bele! - fakadt ki erre, mellőzve a további előkelőséget, majd mentegetőzni kezdett.

- Bocsánat, de ez a kurva lepel... izé...

Hirtelen rám nézett, majd felismerve, hogy kinek a karjába omlott, elkurjantotta magát.

- Juhééé! Anthony Grey, a híres magán...

- Mr. Fruggi! - sziszegtem rá barátságosan. - Inkognitóban vagyunk.

- Tényleg? - kérdezte a kis köpcös nyomban lehalkítva a hangját.

- Bizony - erősítettem meg, s közben körülnéztem, hogy mennyire figyeltek fel ránk a többiek. Szerencsére éppen ekkor jelent meg két szolgál, kezükben italokkal megrakott tálcával, így az érdeklődés kilencvennyolc százaléka rájuk összpontosult. Mindössze Susának fixiroztak kitartóan bennünket, velük viszont nem törődtem, hisz ők úgyis tudták, kik vagyunk, és miért jöttünk ide.

Fruggi látva, hogy Susant figyelem, halkán megjegyezte:

- Szerintem se rossz csaj. Ez a vörös szénaboglya tök jól áll neki, meg a többi alkatrésze se piskóta. Csak az a csizma... ilyen dög melegben... Baromira izzadhat benne a lába,

nem?

- Nem tudom... - ismertem be, és Mike-ot kerestem a tekintetemmel, majd amikor végre megtaláltam, megnyugodva folytattam a mondatot -. de nem is érdekel különösebben.

Láthatja, mekkora ürge őrzi.

Fruggi tetőtől-talpig megszemlélte Collinst, aztán elhűlve suttopta.

- Jézus, mekkora pali! Két számmal nagyobb, mint az öltönye.

- Úgy, ahogy mondja. És látszik rajta, hogy szeret verekedni.

- Juj, akkor meg miért nézzük a csajt? Inkább igyunk! - sebtében lekapott két teli pezsgőspoharat az éppen odaérő szolgálólánytól, és miután az egyiket a kezembe nyomta, a sajátját rögtön ki is ürítette.

- Ez jól esett - csettintett, aztán, mint aki valami álomból riad, rám nézett és megkérdezte:

- És konkrétan mi járatban vannak itt?

- Hááát...

- Biztos megint valami, bimm-bumm, zitty-zutty, mi?

- Igen, olyasmi... azaz ezúttal a verekedés valószínűleg elmarad, mindössze...

- Titok?

- Igen. tudja megígértük, hogy senkinek sem mondunk el az ügyről semmit.

- Aha, én is voltam már így, de aztán csak rájött a barátnőm, és úgy kirúgott, hogy a lábam se érte a földet.

- Uhum... Na, és ön? Ön, hogy került ide?

- Még nem is mondtam? Hát ez nem semmi egy sztori. Hazamentem Hongkongból, persze mondanom sem kell, hogy az összes ismerősöm elájult, mikor meglátta a filmet, amiben szerepelek, és egyik éjjel csörgött a telefon. Mondom, ki a nyavalya lehet az ilyen későn, felvettem, aztán majdnem hanyatt dobtam magam a meglepetéstől, mert a „művész urat” keresték. Mondtam, hogy én vagyok az, erre aszondja a telefonáló, hogy látta a filmemet, és nagyon tetszett neki a játékom, és felkérne egy újabb filmszerepre. Kiderült, hogy a csaj, mert az, valami arab filmet akar forgatni, és ehhez keres egy embert, aki a sejket játszana.

- És?

- Mit és? Én leszek a sejk. Mit gondol, miért csúszkállok ebben az idétlen szerkóban?

Azért, hogy a mozgást gyakoroljam. Egyébként itt van a palotában a csaj is. Persze bolondul értem, ő meg helyszíneket keres a forgatásra, így jutottunk el ide Dianához, akivel egyből össze is haverkodtunk, mert ő is filmsztár volt, mint... ööö... én.

- Aha - bólintottam buzgón, s igyekeztem megőrizni a komolyságomat. - Akkor ezek szerint ön elindult a világhír felé.

- Nem vitás - büszkélkedett a kis köpcös -, hiszen nemsokára már... másodfilmes leszek. Azért ez nem semmi! De bocsásson meg, most robogok Cecilhez, tudja Cecil Tormen a csaj neve, mert megígértem neki, hogy csak egy percre jövök le, hogy megnézzem, kik érkeztek.

- Mr. Fruggi!

- Na?

- Kérem, rólunk ne mondjon semmit Miss Tormennek, csak annyit, hogy ismerjük.

- Persze, a zitty-zuttyról hallgatni fogok.

- Ezzel a kis köpcös felrántotta a burnusz alját, és mint valami siető úrhölgy, felszökdelt a lépcsőn, s eltűnt a fordulóban.

11.

Miután átestünk az állófogadáson, Diana intézkedett, hogy mindannyian megkapjuk az igényünknek megfelelő szobát.

A beköltözködés után Mike, aki közvetlenül mellettem lett elszállásolva, átjött hozzám.

- És most, hogyan tovább? - kérdezte, miután kényelembe helyezte magát egy bársonyfotelben.

- Most szépen várunk - feleltem. - Délutánig még rengeteg időnk van, úgyhogy pihenhetünk is egyet. Utána amúgy is könnyen lehet, hogy mozgalmas időszak következik, mert Susanékat le kell rázni magunkról, mielőtt találkozunk Habibbal.

- Ebből a szempontból talán jobb is, hogy nem a szállodában találkozunk vele - vélte Mike.

Egyetértően hümmögtem, aztán ledobtam magam az ágyra, a kezem ügyébe helyeztem a telefonomat, és kényelmesen elnyújtózkodtam, felkészülve egy kiadós várakozásra.

Ami azt illeti valóban kiadós volt. Jó két óra is eltelt mire megcsörrent a készülék.

- Tessék! - szóltam bele.

- Mr. Grey? - hallatszott a vonal másik végén az izgatott kérdés.

- Én vagyok az, Mr. Habib - nyugtattam meg.

- Minden rendben? Úgy értem a szállodatűz nem okozott problémát?

- Nekünk nem. Bár azért értesíthetett volna bennünket.

- Kicsit nehéz napom volt.

- Oké, semmi probléma. Este mikor találkozunk?

- Tizenegykor. A bazár keleti kapujánál.

- Rendben, ott leszünk.

- Helyes, várni fogom önöket.

- Minden jót.

- Viszontlátásra.

- Miben egyeztetek meg? - tudakolta társam.

- Este tizenegykor találkozunk a bazár keleti kapujánál.

- A kazetta nála lesz?

- Gondolom, különben miért hívott volna találkára bennünket?

- Aha - bólogatott Mike, aztán tünődve megjegyezte: - Akkor ezek szerint tizenegyig semmi dolgunk.

- Hát lehet, hogy neked nincs - mutattam rá vádlón -, de nekem igen.

- Miért, mit akarsz csinálni?

- Körbe akarom sétálni a kertet...

- Minek?

- Jane-nel.

- Ja, az más. Akkor segíték.

- Miben?

- Hogy el ne tévedjete - magyarázta Mike. - Mi majd Claudiával mutatjuk az utat.

12.

A séta során keresztül-kasul bejártuk a lányokkal az egész parkot. Közben, hogy, hogy nem, lépten-nyomon Susanékba botlottunk, akik bár egyre fáradtabban és dühösebben rótták a kilométereket, de kitartottak. Jane-nek egy idő után fel is tűnt a dolog.

- Miért sétálnak ezek örökké arra, amerre mi? - kérdezte.
  - Ez csak véletlen - bizonygatta Mike. - Evvel az erővel ők is mondhatnák, hogy mi sétálunk arra. amerre ők.
  - Így van - vettem én is védelmembe a vörös démonékat, sőt szimpátiám jeleként még barátságosan oda is integettem nekik.
- Válaszként Collins dühödt arccal odasúgott valamit Susannak, nyilván a „megfenyítésemmel” kapcsolatban, a nő azonban határozottan önfegyelemre intette, majd elvonszolta a közelünkből.
- Ezután már ritkábban találkoztunk velük.
- A séta befejeztével visszatértünk a szobáinkba, átöltöztünk, majd lementünk vacsorázni. Kényelmesen, végtelen ráérősséggel eszegettünk, közben néha az óránkra sandítottunk és vártuk, hogy teljen az idő. Lassacskán kiürült körülöttünk az étkező, csak Susanék meg Jane-ék maradtak, végül a lányok is felmentek a szobájukba.
- Szerinted mit gondolnak most rólunk? - nézett utánuk Mike, amikor eltűntek a szemünk elől.
  - Azt, hogy félhülyék vagyunk.
  - Miért félhülyék?
  - Mert csak félig ismernek bennünket. De akárhogy is, mi dolgozni jöttünk ide. Felvettünk egy rakás pénzt, és ezért illik végrehajtani azt. amivel megbíztak bennünket.
  - Persze, persze, világos - bólogatott Mike kelletlenül -, csak kínos, hogy nem mondhatjuk el nekik, miért húztuk két és fél órán keresztül a vacsorát, és miért engedjük el őket egyetlen szó nélkül.
  - Ez van - tártam szét sajnálkozva a karjaimat, majd hozzátettem: - Nagyon jól tudod, hogy Habib mennyire ragaszkodott a teljes és feltétlen titoktartáshoz.
  - Ahhoz képest Susanék egész jól értesültek a dolgokról.
  - Nem számít.
  - Remélem, tudod, hogy ha elindulunk a bazárhoz, követni fognak bennünket.
  - Persze, hogy tudom. De nagyot csalódnék magunkban, ha nem bírnánk meglépni tőlük.
  - Ez igaz - vigyorgott Mike.
  - Na látod - somolyogtam, majd miután az órámra pillantva megállapítottam, hogy fél tizenegy van, felálltam a helyemről.
  - Azt hiszem itt az ideje, hogy mindjárt ki is próbáljuk a képességeinket.
  - Helyes - emelkedett fel Mike is a székéről, aztán Susanék felé nézve kaján arccal csak ennyit mormogott.
  - Győzzön a jobbik.

13.

Sötét éjszaka borult a városra, ami nem csoda, hisz Morton kisasszony bemutatása szerint Kadhur az utóbbi évtizedekben mit sem változott, megőrizte ősi arab jellegét. Ehhez viszont nem tartozik szorosan hozzá a túlzott utcai díszkivilágítás. Ennek megfelelően csupán a legfontosabb főútvonalak mentén sorakoztak fényt adó lámpaoszlopok, mi viszont természetesen nem arra, hanem a lépcsőkkel szabdalt, le-felkanyargó, szűk sikátorok felé vettük az utunkat. Arra, ahol csak gyalog lehet közlekedni. Susanék nem is próbálták titkolni, hogy követnek bennünket, alig ötven méterrel mögöttünk lépkedtek. Mi azonban nem vettünk tudomást róluk. Legalábbis addig nem, amíg egy kissé el nem távolodtunk a kastélytól. Akkor Mike halkán megszólalt:

- Azt hiszem ideje, hogy kicsit rákapcsoljunk.

- Oké - válaszoltam. - Rajta!

A következő pillanatban minden különösebb előkészület nélkül olyan örült futásba kezdünk, mintha egy jól megtermett bengáli tigris bukkant volna fel mögöttünk. Susanék kétségbeesett hördüléssel reagáltak a merényletre, majd elkeseredetten a nyomunkba eredtek.

Nem sok esélyük volt, mert mi Mike-kal tizenegy másodperc alatt futjuk a százat, míg ugyanez sem a túsarkú cipőben szerencsétlenkedő Susanról, sem a nagydarab, ám rendkívül lomha Collinsről nem mondható el. Ráadásul ez utóbbi nem tudván mi vár rá, derekasan telezabálta magát az imént, és így alig háromszáz méter után megtorpant, odagörnyedt a fal mellé, és nyöszörögve öklendezni kezdett. Susan egy darabig sípoló lihegéssel figyelte, majd ingerülten hozzávágta sarkavesztett cipőit, és két öklével dühödten csapkodni kezdte a hátát.

Mіндеzt már mi is láttuk, mert amint a lábdobogás megszűnt a hátunk mögött, megálltunk és visszafordultunk.

Egy darabig figyeltük a vert sereget, aztán vállat vontunk és továbbrobogtunk. No nem sokáig, csupán addig, amíg ki nem keveredtünk a sikátorok közül egy autóútra, ahol leintheztünk egy taxit.

- A bazár keleti kapujához legyen szíves - mondtam a sofőrnek, aztán kényelmesen hátradőltem az ülésen és Mike-ra vigyorogtam.

- Nincsenek edzésben.

- Legalábbis nem a futás a fő versenyszámuk.

A taxis nem sokat törődött velünk, mogorva arccal meredt ki a szélvédőn, mintha haragban állna az egész világgal. Csak akkor nyitotta ki a száját, mikor megérkeztünk.

- Itt vagyunk - közölte tömören, és hátranyújtotta a tenyerét. Fizettem, kiszálltam a kocsiból, és körbepillantottam.

- Na, mi az késik? - lépett mellém Mike.

- Ezek szerint - vontam vállat, miközben néztem a taxit, amint végighajt a rövid utcán, és befordul a sarkon.

Egy darabig álldogáltunk a sötét terecskén, amelyet csupán a közeli bárból kiszűrődő gyér fény világított meg, majd jobb híján odaballagtunk a bazár kapujához.

Jó régi építmény lehetett, a kő már málladozott, a rozsdás kaput pedig csak a jóindulat tartotta össze.

Mike, alaposan megnézte, majd megcsóválta a fejét.

- Szerinted normálisak voltak, akik építették? - kérdezte.

- Miért?

- Mert kaput építettek, de falat nem. Bárki bemehet a bazárba anélkül, hogy ezt a romot igénybe kéne vennie.

- Lehet, hogy valami jelképes értelme van - véltem. - Talán arra figyelmeztet, hogy aki az e mögötti épületre lép, arra vonatkoznak valamiféle árusítási szabályok vagy ilyesmi.

- Gondolod?

- Miért ne? ...Mellesleg, hogy őszinte legyek engem ebben a pillanatban sokkal jobban érdekel az, hogy hol van Habib. Pontosabban az, hogy miért késik.

- Na, hallod... - vigyorodott el Mike -, nem lehet mindenki olyan pontos, mint mi.

- Ami igaz, az igaz - ismertem el, miután ellenőriztem az órát. - Minden gátló tényező ellenére is csupán három percet késtünk, ez pedig...

Elhallgattam, mert az egyik közeli kapualjban mozgás támadt. Először azt hittem valami állat, de aztán, ahogy jobban megerőltettem a szemem, láttam, hogy egy ember próbál meg kikúszni a viszonylagos fényre.

Intettem Mike-nak, és odasiettem az addigra már mozdulatlanul heverő testhez. A sötétben semmit sem lehetett látni belőle, így azt sem tudhattam, mi baja van, ezért felnyaláboltam, s kivettem a fényre. Csak ekkor néztem az arcába. Aztán gyengéden letettem a földre, és felsóhajtottam.

- Nem késett el.

Mert az élettelenül heverő férfi Habib volt.

14.

Döbbsen és tehetetlenül néztük a szerencsétlent.

Döbbsen azért, mert teljesen másképp nézett ki, mint néhány nappal ezelőtt, burnuszát modern öltönnel cserélte fel, haját rövidre nyíratta, bajuszát levágatta... tehetetlenül pedig azért, mert egy rövidmarkolatú, arab tör állt ki az oldalából, méghozzá olyan helyen, amelyből egyből lehetett tudni, nincs segítség.

A zakón terjengő hatalmas vérfoltból az is látszott, hogy a támadást legalább tíz perce vagy talán negyedórája hajtotta végre a tettes.

...De miért?!

Hiszen Habib hajlandó volt kifizetni a kazettáért kért összeget. Akkor miért kellett végezni vele?

Gondolataimból nyöszörgés riasztott fel.

Úgy látszik halála előtt még egyszer magához tér - gondoltam, és gyorsan letérdeltem mellé, hogy jobban halljam, amit mondani akar.

- A... kazetta... - nyögte - ...Shu ...Shubar... a... kazetta...

Tanácsalanul néztünk össze Mike-kal. Ebből nem sokat fogunk megtudni. De Habib ereje végső megfeszítésével még folytatta:

- A... vörös mecset... a... szó... szőnye... - kapkodva, fuldokolva szedte a levegőt, de azért nem hagyta abba. - Keres... sék a... vörös... mecsetet... Shu... Shubar és a... ka... kaze...

Nem tudta folytatni. A teste megrándult, majd görcsösen megfeszült, aztán lassan elernyed. Vége volt.

- Most mi lesz? - nézett rám Mike.

Épp válaszolni akartam, amikor kivágódott a közeli bár ajtaja, és ricsajozó társaság nyomult ki a tereckére. Mikor észrevettek bennünket, egyikük felkiáltott.

- Odanézzetek! Az igazság bajnokai!

Csak most láttam, hogy a buszon megismert szépfiúk azok, meg két lengén öltözött arab nő.

...Pont ezek kellettek most nekünk. Ráadásul oda is jöttek hozzánk.

- Mi van Mr. Grey - gúnyolódott Prack - fosztogatjuk a részegeket?

- Nem részeg, hanem halott - válaszoltam komoran.

- He?

A társaság riadtan megtorpant, és óvatosan szemügyre vette a földön fekvő holttestet. Aztán minket.

- Megölték? - kérdezte végül döbbsen az egyik szépfiú.

- Láthatod - mondta Prack iszonyodva. - Kinyírták, és aztán ki is akarták rabolni.

- Tévedés - álltam fel a hulla mellől. - Már akkor le volt szúrva, amikor mi megérkeztünk.

Bejelentésemre a két arab nő sikoltozva, kiabálva visszarahant a bárba, Prackék pedig lassan hátrálni kezdtek a közelünkből.

Egy cseppet sem nyugtatott meg dolog. Csak az hiányzik, hogy minket gyanúsítsanak a gyilkossággal.

- Nézzék, az a helyzet... - kezdtem magyarázkodni, de Prack indulatosan közbevágott:

- Hagyja a meséket, Grey! És maradjon ott, ahol van! Ryan, te meg telefonálj a rendőrségre!

- De hát nem tudok arabul - siránkozott a Ryannak nevezett.

- Hülye vagy - kiáltott rá ingerülten Prack. - Az a Morton nevű csaj azt mondta, hogy itt mindenki beszél az angolul.

- Így van - helyeselt egy másik szépfiú. - Ez a két csaj is angolul dumált velünk, ha elfelejtetted volna.

- Jó, jó, oké - emelte fel a kezét megadóan Ryan, majd a társaira pislogott. - De... de, nehogy megengedjétek nekik, hogy utánam jöjjenek.

- Nyugi! - morogta magabiztosan Prack. - Nem hagyjuk, hogy téged is kinyírjanak, mint ezt a nyomorultat. Igaz, fiúk?

- Iiigaz - hebegtek bizonytalanul a társak.

- Akkor jó - nyelt egyet Ryan, és besprintelt a bárba, hogy megkérdezze a rendőrség telefonszámát.

- Most mit csináljunk? - kérdezte csendesen, az időközben mellém érkező Mike, miközben Prackéket figyelte.

- Most? - kérdeztem vissza tanácstalanul. - Próbáljunk meg okos válaszokat adni a rendőrök kérdéseire.

15.

Az éjszakai forróság mázsás súlyként nehezedett a parányi kihallgatósobára. A csend úgyszintén.

A nyomozást vezető, piros egyenruhát és bojtos sapkát viselő, szűrősbajszú, szűrős tekintetű Keshmar kapitány némán ült az íróasztala mögött, és az útleveleinket tanulmányozta.

Nem sok jót néztem ki belőle. Különösen azután nem, hogy jó másfél órán keresztül faggatta a történekről Prackéket, akik cseppet sem titkolták ama véleményüket, miszerint mi végeztünk az áldozattal.

Persze érthető volt a viselkedésük, hisz amikor kiléptek annak az átkozott bárnak az ajtaján, mi éppen ott térdeltünk a halott felett, akinek még szivárgott a vér a sebéből.

A helyükben én sem hinnék nekünk - gondoltam, aztán Keshmarra pillantottam, aki befejezte az okmányaink átvizsgálását, letette az útleveleket az asztalra, és felém fordult.

- Nos, mit tudnak felhozni mentségükre? - kérdezte álmos unalommal a hangjában.

- Azt, hogy nem mi voltunk - válaszolta Mike.

- Egén - bólogatott a kapitány, és lassú mozdulattal megvakarta az állat. Aztán újra ránk nézett.

- És mit kerestek este tizenegykor a bazár keleti kapujánál? Ez kellemetlen kérdés volt.

Azt ugyanis nem állt szándékunkban

elmesélni, hogy Habibbal volt találkánk a bazárkapunál. Hiszen akkor teljesen

nyilvánvalónak tűnne, hogy mi végeztünk vele. Másrészt a gyilkosság helyszínén

megállapodtunk Mike-kal, hogy Habib utasítását továbbra is betartjuk, és senkinek sem áruljuk el, miért jöttünk ide valójában.

...Akkor viszont mi a nyavalyát mondjunk?

- Nos, tehát miért mentek tizenegyre a bazár keleti kapujához? - ismételte meg a kérdést Keshmar.

- Miért, tilos? - tudakolta Mike.

- Egy szóval sem állítottam... Csak éppen érdekelne.

- Megnézni a bazárkaput.

- A mit?

- A bazárkaput.

- Este tizenegykor...

- Igen.

- Uhum.

Keshmar úgy látszik beleunt a Mike-kal való csevegésbe, mert a társalgás folytatása helyett inkább ismét az útleveleinkbe mélyedt. Hol egyikbe, hol másikba lapozott bele, aztán végül Mike-ét letette, és az enyémnek szentelte minden figyelmét.

- Grey, Grey - ismételte lassan, szinte ízlelgetve a nevet, majd felém fordult. - Ez eredetileg nem ír név?

- De, bizonyára az - hagytam rá.

- Aha... És maga? Maga is ír?

- Ördöge van - bólintottam. - írok is, olvasok is, egyesek szerint egészen folyékonyán.

Felmordult, de aztán erőt vett magán, és elmosolyodott.

- Nem így értettem. A származására céloztam.

- Aha, az más.

- Tehát?

- Mi, tehát?

- Tehát nem ír?

- Mint az útlevelemből is láthatja, nem.

- Uhum... De, lehetne!

- Igen, hogyan lehetnék. De evvel az erővel vízköpő angyalka is lehetnék Firenzéből.

Keshmar nem volt vevő a humoromra. Rám meredt, hosszasan, pislogás nélkül. Aztán sóhajtott egyet.

- Sajnálom. Tudja, van egy jó barátom Írországban, bizonyos Archibald Grey... és a fia még egész kiskorában eltűnt otthonról...

- Nem vagyok talált gyerek - vettem közbe megnyugtatólag. - Másrészt Amerikában születtem.

- Uhum. Akkor hát nem is ismerheti Archibaldot. Ismét sóhajtott.

- Kár... Na mindegy... beszéljünk akkor inkább... Mr. Habibról. Őt sem ismeri?

- Nem.

- Sose látta?

- Nem.

- Aha... és nem is beszélt vele?

- Nem emlékszem.

- Úgy... És a bazárkapuhoz csak nézelődni mentek.

- Igen.

- Érdekes, csak nem túl hihető.

- Mit akar, mit mondjak?

- Az igazat, Mr. Grey... Az igazat!

- Vagyis?
- Vagyis egészen biztos benne, hogy nem ismeri a halottat?
- Egészen.
- Értem... Csak tudja, mit nem értek?
- Nos?

Keshmar egy kicsi, bőrborítású noteszt vett elő, olyan naptárfélét. Látszólag elgondolkozva belelapozott, de tudtam, hogy valójában engem figyel. Ami azt illeti, kezdtem rosszat sejtteni.

És a sejtéseim csakhamar beigazolódtak. Keshmar ugyanis végre abbahagyta a lapozást, és szinte unatkozva olvasni kezdett,

- Június ötödike, délután hat óra. Megbeszélés „G”-vel és „D”-vel.

Hm. Kezdett kínossá válni a helyzet, és bár igyekeztem uralkodni a vonásaimon, nem sikerült tökéletesen.

Keshmar örömmel vette tudomásul a dolgot.

- Tudja - lobogtatta meg derűs arccal a füzetecskét -, ez ennek a Mr. Habibnak a naplója. Mit szól hozzá?

- Semmit - vontam meg a vállam. - Én is beszéltem már életemben néhány „K”-val, és eddig még egyiknek sem Keshmar volt a neve.

A kapitány mosolya lassan vicsorrá változott. Aztán hirtelen ingerülten felpattant a székeről, a naplót lecsapta az asztalra, és rám fbrmedt.

- Szóval azt állítja, hogy a „G” nem ön, és a „D” nem a barátja, Darms?

- Ahogy mondja.

- Hát akkor ki a nyavalya?

- Ki tudja? Gondolja, hogy csak mi létezőnk ilyen kezdőbetűkkel?

- Ilyen párosításban nagyon valószínű. Vagy tudnak mást is?

- Góliát és Dávid? - vágta rá Mike.

- Goofy és Dodo kacsa? - tettem hozzá. Keshmar ingerülten fújt egyet.

- És azt elárulná nekem Grey, hogy miért jöttek ide?

- Mert maga idehozott.

Ezt már nem bírta tovább, felordított, mint akit nyúznak.

- Ne szórakozzon velem, mert vége a türelmemnek! Azt kérdeztem, miért utaztak ide, Jammandarba?

- Ja, vagy úgy.

- Igen, úgy.

- Hát... ööö... üdülni.

- Á, szóval üdülni.

- Igen.

Keshmar lassacskán lehiggadt, dühödt fújtatása szuszogássá szelídült. Néhány másodperccel később már ismét az unalom és a türelem furcsa keveréke ült ki az arcára. Újra elfoglalta helyét az íróasztal mögött, fejét hátravetette, hogy sapkájának bojtja elugorjon az arca elől, majd két könyökét letámasztotta az asztal lapjára, állat pedig ökleire helyezte. Pár pillanatig így ült szótlanul, a semmibe meredve, mint aki már nem is akar többé megszólalni. Aztán mégis megtörte a csendet.

- Tudják, az a gyanúm, hogy maguk azt hiszik, azért mert amerikaiak, sérthetlenséget élveznek.

- Egyáltalán nem hisszük - válaszolta Mike, majd rövid szünet után hozzátette: - De azt

sem hisszük, hogy néhány félhülye tanú sejtése - ezt a szót erősen megnyomta -, valamint néhány naplóba írt betű miatt ránk kenheti a dolgot. Ha egy kicsit jobban utánanéző, megállapíthatja, hogy mikor ért oda a taxink a helyszínre, és ha van egy valamirevaló orvosa, akkor az sem lehet gond, hogy kiderítse, mikor szúrhatták le körülbelül az áldozatot. A seb nagyságából és a vérvesztéséből kideríthető.

- Másrészt - vettem át a szót - megvizsgálhatná a törön talált ujjlenyomatokat is. Biztos lehet benne, hogy nem tőlünk származnak.

Keshmar türelmesen hallgatott bennünket, olyasféle figyelemmel, mint a tanár, aki már vagy ötszázadszor hallgatja végig egy adott anyagból valakinek a feleletét. Közben a golyóstollat babrálgatta elmélázva. Aztán, amikor végre befejeztük a tippadást, megszólalt.

- Maguk olyan kiváló tanácsokat tudnak adni, hogy nem is értem, miért nem maguk ülnek az én helyemen.

Kedvem lett volna válaszolni, hogy például azért, mert nem szeretjük a bojtos sapkát, de aztán letettem az ötletről. Inkább tovább hallgattam az eszmefuttatást.

- Mellesleg... mellesleg nekem is megvan az elképzelésem erről a gyilkosságról.

- És ön szerint mi öltük meg Habibot? - érdeklődött Mike.

- Nem feltétlenül... Viszont, ha nem maguk a tettesek, akkor valamit nem értek.

- Elárulná, mi az?

- Hát persze, miért is ne? Nos, tegyük fel, hogy nem maguk ölték meg Habibot, és tegyük fel azt is, persze tudom, hogy nem így van, de mégis tegyük fel, hogy maguk ismerték őket. Valamint tételezzük fel azt is, hogy igenis a vele való találkára mentek a bazárkapuhoz. Ezenkívül tegyük fel azt is, hogy azok, akik meggyilkolták Habibot, nem valami gyerekes csínytevésből követték el tettüket.

- Akkor? - kérdeztem óvatosan.

- Akkor? - fordult felém vészjóslóan Keshmar. - Akkor Mr. Grey maguk halálos veszélyben vannak. Mert Habib gyilkosai magukat sem fogják kímélni.

- Gondolja?

- Na, idefigyeljen Grey - mordult fel a kapitány -, maguk Habib megbízására utaztak ide Los Angelesből, még hozzá azért, hogy elvégezzenek valamilyen munkát... De Habibot megölték, és maguk se járnak jobban, ha itt maradnak. Ebben biztos lehet!

- Ahhoz képest, hogy rendőr, nem sok jóval bíztat bennünket - jegyezte meg epésen Mike.

Azt vártam, hogy Keshmar erre valamilyen homályos magyarázkodásba kezd a rendőrség alacsony létszámáról, meg túlterheltségéről, de a kapitánynak esze ágában se volt ilyesmi. Ehelyett Mike felé pördült, és odasziszegte neki:

- Igaza van, Darms, nem biztatom magukat semmi jóval.

- Vagyis? - tudakozódott társam.

- Vagyis, én a maguk helyében sürgősen elhagynám Jammandart.

- Ellenkező esetben?

- Ellenkező esetben - morogta Keshmar fenyegető hangon - nincs esélyük az életben maradásra.

16.

A kis kocsmában, ahová a kapitányságról távozóban betértünk, szinte vágni lehetett a füstöt. A mennyezetről lecsüngő, cifra rézlámpák árasztotta színes, sejtelmes

félhomályban, főleg arabok üldögéltek az egymástól gyékényfalakkal elválasztott bokszkokban. Nem csodálkoztam különösebben a dolgon, egy valamirevaló turista be se tette volna ide a lábát. Mi is csak azért nem mentünk tovább, mert jelenleg kisebb gondunk is nagyobb volt annál, hogysem a berendezés milyenségét, és a vendégkör összetételét vizsgálgassuk.

- Leültünk az egyik félreeső asztalhoz, sört rendeltünk, aztán nekiláttunk, hogy kielemezzük a történeteket.

- Először is azt kéne tudnunk, miért ölték meg Habibot - töprengett Mike.

- Ez sem elhanyagolható kérdés - biggyesztettem le az ajkam -, de engem sokkal jobban izgat, miért akar Keshmar elriasztani bennünket Jammandarból.

- Fogalmam sincs. Mindenesetre gyanúsán jók a megérzései, vagy gyanúsán jól informált.

- Ez az! - emeltem fel a mutatóujjamat. - Gyanúsán jól informált.

- És mire következtetsz ebből? - kérdezte Mike.

- Ebből még semmire... de, ha összerakjuk a dolgokat...

- Akkor?

- Na, figyelj! Van ugyebár egy banda, amely megzsarol egy dúsgazdag üzletembert, majd a megbízottját megöli. Mert gondolom, azt te sem vitatod, hogy Habibot a zsarolók ölték meg.

- Nem.

- Helyes - bólintottam -, akkor folytatom. Van egy rendőr, aki gyanúsán sokat tud az eseményekről, és ez a rendőr az üzletember megbízottjával érkezőket el akarja ijeszteni a helyszínről. Szerinted miért?

- Ha így nézzük a dolgot - tűnődött Mike -, akkor elég egyértelműnek látszik, hogy Keshmar összejátszik a zsarolókkal... De, ebben az esetben semmi szükség nem volt Habib megölésére.

- Hm. Ez igaz.

- Tehát, mégiscsak az a kulcskérdés, hogy miért ölték meg Habibot.

- Az is.

- Meg?

- Meg az is, hol van a kazetta.

- Az miért?

- Hogyhogy miért? Hát azért, mert meg kell szereznünk.

- Mert?

- Mert, azért jöttünk ide. Vagy nem?

- De igen... - bólogatott kissé tanácstalanul Mike -, de Habib meghalt és...

- És adott nekünk egy kalap pénzt azért, hogy a kazettát teljes titoktartás mellett eljuttassuk Los Angelesbe.

Társam néhány pillanatilag elég értetlenül bámult rám. Aztán lassan gyanakvóvá vált az arca.

- Te, Tony - kezdte -, csak nem arra gondolsz...

- De, igen - szakítottam félbe -, arra gondolok. Habib nem véletlenül adott nekünk olyan sok pénzt, és nem véletlenül mondta azt, hogy szükség lehet az improvizációs készségünkre.

- Akkor... ezek szerint sejtette...?

- Igen - válaszoltam magam elé meredve. - Minden bizonnyal sejtette, hogy meg fogják

gyilkolni.

17.

A hírek és Prackék előttünk jártak, így amikor beléptünk a kastélyba, nyomban körbefogtak bennünket a hüledező, izgatott emberek, kérve, hogy mondjuk el, mi történt. Jobb híján leadtunk nekik egy semmitmondó sztorit, majd ágyba dőltünk, és másnap kilencig meg se moccantunk. Akkor is csupán azért keltünk fel, mert a békés délelőttbe beleüvöltött Fischerék ruhásszekrény méretű magnója, Hacsaturján kardtáncát bömbölve. Egy másodperccel később már a szobájuk előtt álltunk vagy tizedmagunkkal, ölesre készen, vadul szitkozódva és dörömbölve.

Erre odabent csend lett, majd nyílt az ajtó, és Fischer hajolt ki a résen bocsánatkérő arccal.

- Elnézést, a fülünkön volt a fülhallgató, és nem tudtuk, hogy egyúttal a hangszóró is működik.

- Hogy a francba nem tudták, nem ismerik a saját magnójukat? - dühöngött Fruggi, aki egy szál bumuszban érkezett a helyszínre, és szokás szerint úgy nézett ki, mint egy jóllakott Billerbeck párna.

- De, igen - szabadkozott Fischer -, csak tudja, annyi gomb van ezen a gépen, hogy az ember néha megfélekedzik egyről-kettőről.

Közben Harvey is megjelent Fischer háta mögött, és mintegy bizonyítékként felmutatta a magnót. Valóban óriási volt, ekkorát még nem is láttam eddig. Vagy nyolcvan gomb volt rajta, meg mindenféle műszer, kijelző, mutató.

Harvey az egyik kapcsolóra bökött, és lelkesen magyarázni kezdett:

- Tudják, itt lehet átkapcsolni, hogy hangszóró működjön vagy a két hozzákapcsolható fülhallgató. De, ha véletlenül nem tolja fel teljesen az ember, hanem csak így...

Kissé megbillentette a gombot, mire ismét felüvöltött a kardtánc.

- Tegye ártalmatlanná! - ordított böszén Prack, de Harvey már ki is kapcsolta a készüléket.

- Na, azért! - morogta Collins. - És, ha még egyszer felkelt, leütöm.

- Mondja, mi a rossebnek hozták el egyáltalán ezt a vacakot? - kérdezte feldúltan Fruggi.

Harvey megütközve nézett a kis köpcösre, majd sértődötten mondta:

- Aki olyan idegfeszítő szellemi munkát végez, mint mi, annak szinte elengedhetetlen a felüdüléshez a klasszikus zene, és...

Fruggi egy másodpercig bamba arccal hallgatta a magyarázatot, aztán közbevágott:

- Oké, rendben van, hogy magukat érdekli ez a zenebona, de akkor miért a mi idegeinkkel játszanak? És ekkora baromi magnó... Miért nem ilyen izét hoztak magukkal... ezt a kis fülesmagnót?

Harvey úgy nézett a kis köpcösre, mintha az az anyját szidta volna.

- Hogy... képzeli? - habogott, aztán - Egy... Hacsaturját... walkmanen?

- Miért, mi abban a rossz?

Harvey enyhe iszonyattal behátrált a szobába, mintha a farkasember állna az ajtóban, Fischer pedig nekiállt kifejteni a walkman és az igazi magnó közötti különbséget. Úgy véltem, ehhez már nincs szükség ránk, ezért intettem Mike-nak, hogy kövessen, és bevonultam a szobámba.

Odabent ledobtuk magunkat egy-egy fotelbe, és nekiláttunk, hogy megbeszéljük a további teendőket.

- Tulajdonképpen egyszerű a dolog - vélte Mike. - Szépen körbesétáljuk a várost és megkeressük a Vörös Mecsetet. Aztán... aztán...
  - Hát ez az - vigyorogtam. - Aztán mi lesz? Mert Habib még valami szőnyegről is nyöszörgött.
  - Nyilván a mögött van elrejtve a kazetta.
  - És szerinted hány szőnyeg lehet egy ilyen mecsetben?
  - Fogalmam sincs.
  - Látod, ez a különbség közöttünk.
  - Miért, te tudod?
  - Ha nem is tudom, mindenesetre van róla elképzelésem... Mike rosszat sejtve nézett rám, de aztán felderült az arca.
  - Te. Tony! Habib azt is mondta, hogy... Shubar...
  - És gondolod, hogy ez jót tesz nekünk?
  - Persze, mert valamit csak jelent. Vagy valakinek, vagy valaminek a nevét, esetleg egy bizonyos tárgyat, épületrészt...
  - Ezek szerint nincs is más dolgunk, mint végigjárni Kadhur valamennyi mecsetét, és kikérdezni az ott tolongó arabokat, hogy mit tudnak egy kazettáról, egy szőnyegről, meg egy Shubarról.
- Mike tehetetlenül széttárta a karjait.
- Hát tudunk jobbat?

18.

Nem tudtunk. Ebből kifolyólag délután taxit rendeltünk a palota elé, s amikor megérkezett, beültünk és előadtuk a kívánságunkat.

- A mecsetekre lennének kíváncsiak, azok közül is a vörösökre.
  - A vörösökre? - fordult hátra csodálkozva a golyófejű sofőr, mintha azt mondtuk volna, hogy kommunista mecsetet keresünk.
  - A vörös színűekre - nyugtattuk meg.
  - De uram, vörös mecset csak egy van, a Valdúz.
  - Akkor azzal is beérjük - nyájaskodtam. A sofőr megvonta a vállát, és indított.
- Bár elég nagy volt a forgalom a főúton, amelyen haladtunk, mégis pillanatokon belül kiszúrtuk a bennünket követőket. Mindet. Ugyanis három kocsi is a nyomunkba szegődött. Az első egy taxi volt, ebben Susanék ültek, mélyen lehúzódva az ülésen, őket egy homokszínű Opel követte, benne négy fehér burnuszba és turbánba bugyolált fickóval, a sort pedig egy kék színű, csíkos burnuszosokkal töltött Ford zárta.
- Óvatosan, a feltűnést kerülendő, időnként más kocsikat is maguk közé engedve, vagy éppen egymást megelőzve, de folyamatosan tapadtak ránk.

Mike egy darabig vigyorogva figyelte őket a sofőr feje feletti visszapillantó tükörből, majd halkán megjegyezte:

- Annyira csak ránk koncentrálnak, hogy egymást észre sem veszik.

Valóban ez volt a helyzet. De az vesse rájuk az első követ, akiben hasonló helyzet esetén felmerülne a gyanú, hogy kiszemeltjét más is követi. Persze lehet, hogy van ilyen, de a nyomunkban kajtatok nem ebből a fajtából valók voltak.

Engem mindazonáltal meglehetősen idegesített, hogy Susanékon kívül még két másik csoport is érdeklődik utánunk.

Ahhoz képest, hogy Habib azt mondta, senki sem tud rólunk, egész szép üldözőboly

akaszkodott ránk.

...Sebaj, valahogy csak lerázzuk őket.

Körülbelül tízpercnyi kocsikázás után megérkeztünk a Valdúz Mecsethez. Kiszálltunk, a helyi szokásoknak megfelelően a cipőinket a fal mellé raktuk, és beóvakodtunk a főbejáraton.

- Ez nem lehet igaz! - hörögte Mike, miután végigpillantott a helyiségben tartózkodó mintegy háromszáz arabon, akik valamennyien ízléses imaszőnyegen térdepeltek.

- De - nyugtattam meg kesernyés vigyorral -, ez igaz.

Egy darabig tanácstalanul nézelődve ácsorogtunk, aztán lesz, ami lesz alapon, odaballagtunk az egyik imádkozó öregemberhez.

- Ööö... izé... uram - szólítottam meg, majd amikor gyanakodva feltekintett, melléroggytam és folytattam: - Habib küldött.

Az öreg méla undorral végigmért, aztán folytatta az imát. ...Hm. Ez úgymond: nem nyert. Mit tehettem volna, felálltam és egy másik delikvensnél próbálkoztam.

- Bocsánat uram... Habib küldött.

- Igen? - kérdezte szenvtelen hangon a megszólított nagydarab szakállas férfi.

- Igen. Ugyanis az a helyzet, hogy... a kazetta miatt jöttünk.

- A kazetta miatt.

- Igen. Meg a Shubar miatt.

- A Shubar miatt.

Lassan kezdett fárasztani a dolog.

- Bocsánat, tudja, hogy hol van a kazetta?

- Milyen kazetta?

...Uram-atyám, egy féleszűnek dumálok.

Gyorsan otthagytam a szakállast, és újabb áldozat után néztem, így ment ez egy darabig, de amikor már vagy tucatnyian figyeltek gyanakvó ábrázattal, jobbnak láttam, ha elhagyjuk az épületet.

- Most mit csináljunk? - kérdezte társam, mikor ismét szabad levegőn voltunk.

- A fene tudja. Végül is nem kérdezgethetünk végig minden szőnyeggel rohangáló arabot.

- Akkor...?

- Nem tudom, egyelőre menjünk vissza a palotába.

Mintegy végszóra mellénk kanyarodott a taxi, amellyel idejöttünk.

- Maga megvárt? - csodálkoztunk a golyófejűre. Amaz elvigyorodott.

- Tudják, nem olyan sok errefelé a fuvar... és világos, hogy aki eljön ide, az majd vissza is akar menni valahová.

...Logikus gondolkodás.

Beültünk, a golyófejű indított, és a járgány kigördült a mecset előtti térről.

- El sem tudom képzelni - morogta Mike gondterhelten -, hogy fogunk ráakadni a fickóra.

- Mondja - kérdeztem a sofőrt -, itt mindig ennyien vannak?

- Nem, este valamivel többen. Miért?

- Tudja... tudja egy ismerősünkkel kéne találkozunk, és mikor otthon Los Angelesben megbeszéltük vele a randevút, azt mondta, hogy délutánoként a Vörös Mecsetben lesz, ott keressük.

- Szeret inni?

- Ki?

- Az ismerősük.

- Hát... nem is tudom. Miért?

- Mert van itt Kadhurban egy kocsmá, aminek Vörös Mecset a neve. Egy Ahmed nevű fickó a tulajdonosa...

- Ezt komolyan mondja? - kérdeztük felcsillanó szemmel.

- Odamenjünk? - vigyorgott válaszképpen a golyófejű.

- Igen. Azaz... - hátrasandítottam az üldözőboly felé - előbb megnéznénk még egy fehér mecsetet is.

A golyófejű vállat vont, majd beletaposott a fékbe, és fülsértő csikorgással átfarolt a szembejövő sávba, hogy a következő pillanatban elhúzzon Susanék taxija mellett.

- Ügyes manőver volt - dicsérte meg Mike, annál is inkább, mert a homokszínű Opel - miközben annak vezetője az utánunk kanyarodó Susanékat bámulta - hátulról belerohant egy mikrobuszba, és nekítaszította egy villanyoszlopnak.

- Valaha autóversenyző szerettem volna lenni - mosolygott ábrándosán a megdicsért, majd bizonyítani akarván képességeit rátaposott a gázpedálra.

Nyaktörő iramban száguldottunk át a városon, csak úgy porzott az út utánunk. Ami azt illeti, alig vártuk, hogy végre megérkezzünk. Mikor sikerült a dolog, előbb a golyófejű

lelkére kötöttük, hogy várjon meg bennünket, aztán besiettünk a kapun. Ezúttal nem kérdezősködtünk, magabiztosan rákanyarodtunk egy sötét kis folyosóra, és elindultunk.

Természetesen nem gyorsan, csak olyan sebességgel, hogy Susanék még megláthassanak bennünket, és utánunk settenkedhessenek. A sarkon befordultunk, odaléptünk az első utunkba kerülő ajtóhoz és benyitottunk.

...Sehol senki, a kulcs a zárban. Helyes!

A kulcsot eltettük, majd jó hangosan becsaptuk az ajtót, és nyomban utána egy közeli lépcsőfeljártat mögé húzódtunk.

A következő pillanatban kibukkantak a sarok mögül Susanék. Némi gyanakvó szemlélődés után az ajtóhoz léptek és benyitottak.

Megvártuk, amíg behúzzák maguk mögött a kilincset, aztán odasurrantunk, s villámgyorsan rájuk zártuk a helyiséget. Tettünk nyomán bösz dörömbölés hallatszott odabentről, de nem törődtünk a zajongással, szép nyugodtan kísértáltunk a mecsetből.

- Mehetünk? - kérdezte a golyófejű.

- Igen... de a bazarba.

- A bazarba?

- Igen.

A bazar kapunál végleg elbúcsúztunk tőle, és gyalog vágunk neki a nyüzsgő, zshivajgó árusoktól és vásárosoktól hemzsező környéknek.

A csíkos burnuszosok jó harmincméteres távolságból követtek bennünket.

- És most? - érdeklődött Mike.

- Most bemegyünk egy üzletbe nézelődni.

Befordultunk egy bútorüzletbe, és a gyöngyfűggöny mögül kilesve a csíkos burnuszosokat kerestük a tekintetünkkel. A fickók nem messze a bejáratától letáboroztak egy rézlámpákkal zsúfolt standnál, de nem jöttek utánunk.

...Már csak valami hátsó kijáratot kellene találni!...

Körülnéztem, de nem láttam másik ajtót a helyiségben. Erre intettem Mike-nak, és mindketten felsiettünk a nyikorgó falépcsőn az emeletre. Ott pedig belebotlottunk Fruggiba, a barátnőjébe, meg Jane-ékbe.

.. Jóságos ég, már csak ez hiányzott!

- Hello! - köszöntünk oda nekik derűs arccal, majd miután egy pillantást vetettünk a sokféle árura, az épület hátsó frontja felé néző ablakhoz siettünk.
- Mit parancsolnak az urak? - tudakozódott udvariasan a tulaj, miközben Fruggi kezébe nyomta az eddig nála lévő rézlámpát.
...Most mi a nyavalyát mondjunk? Hogy le akarjuk rázni a követőinket? Nem azt nem...
De valamit csak kell...
- Hát tudja... - kezdtem barátságos hangon - fogadtunk a barátommal.
- liigen - bólogatott bamba buzgalommal Mike.
- És... miben?
- Abban... abban, hogy ki merek-e ugrani az ablakon.
- Tessék? - riadt meg az árus, látva, hogy elmebetegekkel van dolga.
- Jól hallotta! - erősítette meg határozottan Mike, majd felém fordult: - Nos, ki mersz ugrani, vagy sem?
- Csak, ha te is - sóhajtottam, s közben a szemem sarkából megállapítottam, hogy Jane-éknél elástuk magunkat. Nem úgy Frugginál, aki halkán nyugtatgatta Cecilt.
- Te ezt nem érted - súgta neki. - Mr. Greyék néha furcsa dolgokat szoktak csinálni, mert mániákusan szeretnek fogadni, és...
A további párbeszédéről sajnos lemaradtam, mert Mike egy elegáns mozdulattal átdobta magát az ablakpárkányon, és eltűnt a szemem elől. Kényszeredetten odaléptem az ablakhoz, és lenéztem. Társam épp felállt, és a ruháját porolta, a körülötte állók döbbszerű tekintetétől kísérve.
Nem tétováztam tovább, én is átlendültem a párkányon.
Szerencsésen talpra estem, rávigyorogtam egy tátott szájú narancsárusra, majd búcsút intettem az ablakból ránk meredő Jane-éknek, és a gyors tempóban távolodó Mike után eredtem.

19.

Szerencsére a Vörös Mecset alig ötpercnnyire volt a bazártól, így némi kérdezősködést követve hamarosan megérkeztünk az egyemeletes, kupolatetős épülethez.
Bementünk, leültünk az egyik asztalhoz, és körbepásztáztuk tekintetünkkel a helyiséget. Az első, amit, illetve akit kiszúrtunk Keshmar kapitány volt. Igaz ezúttal nem egyenruhában pompázott, hanem civilben, de a szúrós tekintet kétségtelenné tette a személyazonosságát.
Természetesen ő is meglátott bennünket, s a következő pillanatban ott állt az asztalunknál.
- Nocsak, nocsak - vizslatott végig rajtunk -, még a kedvenc törzshelyemen is magukba botlom.
- Higgye el, nem azért jöttünk ide, mert magával akartunk találkozni - nyugtatta meg Mike, majd hozzátette: - Egyébként, ha jól látom, mások is vannak itt, nemcsak mi. Ő rajtuk nem csodálkozik?
- Ők nem találtak tegnap este tizenegykor egy titokzatos hullát a bazár keleti kapujánál... És nekik nem tanácsoltam, hogy hagyják el Kadhurt.
- Aha.
- Mellesleg... nehogy túl okosnak képzeljék magukat...
- Majd igyekezzünk visszafogni a fantáziánkat.
- Nem tudnak túljárni az eszemen.

- Ez esetben meg sem próbáljuk.
- Óhajt még valamit a lelkünkre kötni? - kérdeztem közbe. - Ne szemeteljünk, védjük a természetet... csak mondja nyugodtan.
Keshmar feje enyhén ibolyaszínt öltött.
Attól félttem, megüti a guta a nyomorultat, de szerencsére nem így történt, csupán a nyakizmai kezdtek rángatózni. Viszont valószínűleg elment a kedve a további csevegéstől, mert sarkon fordult, s visszatért az asztalához.
- Te, mit akar ez tőlünk? - nézett utána Mike.
- Fogalmam sincs. De valamiért nagyon haragszik ránk. Akárcsak ők.
A bej árat felé böktem, amelyen épp akkor nyomult be felbőszülve Susan meg Collins. Gyorsan körbenéztek, s amikor a lapított orrú észrevett bennünket, odacsörtetett hozzánk, magával vonszolva a nőt is.
- Szétkapom az agyatokat, mint vihar a pálmakunyhót! - vicsorogta.
- Hagyd őket - csitította a vörös démon - csak hadd játsszák az eszüket. Úgysem tudnak lerázni bennünket.
- De, ha megvan a kazetta, megcsapom őket, hogy csak, na!
- Kissé pallérozatlan a barátja - mosolyogtam Susanra, figyelmen kívül hagyva az óriás fenyegetőzését. - Azt javaslom, kulturális vetélkedőre ne nevezzenek be párban.
- Mi a gondja? - pislogott gyanakodva Collins.
- Azt mondja, hogy hülye vagy - felelte Susan, aztán ellenségesen ránk nézett. - De nehogy azt higgyék, hogy maguk olyan okosak...
- Érdekes... - vetettem közbe -, mostanában mindenki erre int bennünket.
- ...mert, amint látják, most sem sikerült lerázniuk.
- Tényleg, hogy csinálták? Susan fölényesen elmosolyodott.
- Tudtuk a rendszámukat, így amikor meglógtak, elég volt bemondatni a mi kocsink CB-jén, hogy keressük a JKT-33-59 rendszámú taxit, mert egy kis pénzt akarunk adni a sofőrjének. Az meg egy ötvenesért elmondta, hogy ide fognak jönni.
- Ez tényleg ügyes volt.
- Ebből is láthatják, hogy nem tudnak átejtteni bennünket.
- Hát, igen - bólogattunk megadóan, mint valami kisstílű zsebtolvaj, mikor az ismert nyomozó immár sokadszor éri tetten.
Ezután csend ereszkedett kedélyes négyesünkre, csupán a körülöttünk ülők zsongása, valamint Collins dühös fújtatása hallatszott.
A patthelyzetet végül Susan oldotta meg.
- Gyere, menjünk! - vetette oda a lapított orrú óriásnak. Szótlanul figyeltük, amint átvonulnak a termen, és leülnek egy üres asztalhoz. Csak ekkor jegyezte meg Mike.
- Megehetne a fene ezeket... meg Keshmart is. Most, hogy a nyavalyába állunk neki a kazettáról kérdezősködni?
- Hol vagyunk még attól... - legyintettem -, előbb a szőnyeget kellene megtalálnunk, amiről Habib beszélt.
Nekiálltunk feltűnés nélkül körbevizslatni a helyiség minden apró zegét-zugát, végül Mike felcsillanó szemmel mondta:
- Megvan.
- Merre?
- Látod azt a beugrót?

- Ahol a mosdó van?
- Igen.
- Látom, de ott sima kőpadló van.
- Ne a földet nézd, hanem a mosdóajtóval szembeni részt! Jobban szemügyre vettem a Mike által jelzett helyet, és most már én is felfedeztem azt a barna faliszőnyeget, amely az emeletre vezető csigalépcsőt zárta el a külvilágtól.
- Oké, látom... Akkor ezek szerint a kazetta az emeleti részen van.
- Valószínűleg. Csak azt kéne kitalálnunk, hogyan tudunk észrevétlenül feljutni. Mert ez a Keshmar, meg Susanék is örökké minket figyelnek.
- WC-re csak kell mennie az embernek - rándítottam meg a vállam, azzal felálltam, és elindultam a mosdó felé.
- Közben örömmel konstatáltam, hogy Keshmar és Susanék is épp olyan helyen ülnek, ahonnan semmiképp sem láthatnak oda a beugróhoz.
Fürge léptekkel átszalamoztam a termen, közben udvariasan odaköszöntem Fischeréknek meg egy fiatal házaspárnak, akik szintén a mi csoportunkkal érkeztek Kadhurba - úgy látszik mindenkit ide esz a rossznyavalya -, majd benyomultam a beugróba.
Némi habozás után határozott mozdulattal félresodortam a faliszőnyeget a lépcső elöl... és meglepetten hátrahőköltem.
Mert a szőnyeg mögött egy ragyás arcú, csupa izom arab állt, görbe karddal a kezében.

20.

Rám mosolygott, de olyan mosollyal, hogy ha kocsival vagyok, nyomban befordulok az árokba, aztán a hátam mögé mutatott.

- A mosdó arra van.
- Iiigen, tudom, de én... engem Habib küldött.
- A mosdó arra van...
- Mondom Habib...

A következő pillanatban két újabb arab nőtt ki mellettem a földből, és fenyegető hangon morogták:

- Erre idegeneknek tilos a bemenet.
- De engem Habib küldött.
- Nem számít.

Ha nem, hát nem - gondoltam, miközben a kardmarkolatokra kulcsolódó kezeket figyeltem. - Végül is nem állt szándékomban idő előtt lekaszaboltni magam. E megállapítás eredményeként gyorsan el is felejtettem Habibot, és bamba vigyort varázsoltam az arcomra.

- Akkor... ezek szerint ez nem az a bár, ahol az emeleten... izé... hogy is mondjam... könnyüvéru hölgyek várják a turistákat? - érdeklődtem.

A körülöttem állók eddig feszült vonásai megenyhültek.

- Nem - válaszolta egyikük -, nálunk nincs ilyen szolgáltatás.
- Ó, ezer bocsánat - mentegetőztem. - Akkor engem elirányítottak.
- Előfordul ilyesmi.

- Igen... Akkor én megyek is. Még egyszer bocsánatot kérek -, ezzel visszasompolyogtam az asztalunkhoz.

- Miről csevegtél velük olyan elmélyülten? - tudakolta Mike, mikor helyet foglaltam.
- Az örömlányokról - válaszoltam, s részletesen elmeséltem neki a köztem meg a fegyveresek közt lezajlott párbeszédet.
- Elég morózus figurák -jegyezte meg társam, mikor a végére értem a beszámolómnak.
- Azok - bólintottam. - Csak az a kérdés, miért tesznek úgy, mintha nem ismernék Habibot.
- Nyilván azért, mert nem is sejtik, hogy az öreg a halála előtt még el tudta mondani, hol a kazetta, és úgy gondolják, ha letagadják, hogy ismerték, eltűnünk a jó fenébe.
- Igazad lehet. Ez esetben viszont tévednek, mert minden szivóskodásuk ellenére az a gyanúm, hogy mégiscsak meg fogjuk látogatni az emeletet.
- Nem gondolod, hogy előtte vennünk kéne néhány vívóleckét?
- Tévedsz, ha azt hiszed, hogy karddal a kezemben, rohammal akarom elfoglalni a csehót.
- Szőnyegbombázni mégsem lehet.
- Ez sem szerepel a terveim között. Elég, ha kivárjuk, amíg mindenki szépen hazamegy, és szabaddá válik előttünk az út.
- Vagyis be akarsz törni.
- Naná.
- És, ha ezek nem mennek haza aludni? - intett a fejével Mike a beugró felé.
- Akkor... - megvontam a vállam - jöhet a szőnyegbombázás.

21.

A nagy elhatározás után visszatértünk a palotába, és a szobámban ülve vártuk, hogy eljőjön a mi időnk. Mikor este tizenegy tájban úgy véltük, hogy ez megtörtént, elindultunk. Most azonban a tegnap estéhez képest kissé körülményes módját választottuk a távozásnak, mert nem akartunk ismét futóversenyt provokálni Susanékkal. Első lépésként kisurrantunk a körfolyosóra, átmásztunk a korláton, és a palota falán lévő köcsipkék segítségével leereszkedtünk az épület tővébe. Ezzel a kis trükkel kikerültük a hallban strázsáló démont meg nagy tudású barátját. Ezután már kényelmesen bandukolva folytattuk utunkat a kavicssettányon, egészen a kapuig, ahol „pá”-t intettünk az ott álló őrknek, és kinyomultunk az utcára.

Egy perccel később már az óváros sötét sikátoraiban osontunk a Vörös Mecset felé. A környék kihalt volt, mintha mindenki az igazak álmát aludna, csak nagy ritkán hallatszott valahol egy-egy ajtócsapódás vagy halk beszédfoszlány.

... Hát igen, ez Kadhur azon negyede, amelyet még nem ért el a turistainvázió, errefelé sem hajnalig nyitva tartó bárók, sem éjjel-nappal üzemelő üzletek nincsenek. Csak csend, üres utcák, és fal mellett surranó, kóbor macskák. Meg félhülye magánnyomozók, akik holmi pornókazettákat üldöznek.

Körülbelül fél óra elteltével megérkeztünk a Vörös Mecsethez. A szemközti kapualjba húzódtunk, hogy jobban szemügyre vegyük az épületet, és megtaláljuk azt a pontot, ahol a legkönnyebben be tudunk jutni. Nem sokáig bámészkodhattunk zavartalanul. Egyszer csak nyílt az egyébként töksötét épület emeleti ablaka, és óvatos árnyalak mászott ki rajta.

... Hát ez meg mi? Illetve ki? Az biztos, hogy nem a tulaj Ahmed, és nem is valamelyik embere, mert ezek minden valószínűség szerint tisztában vannak vele, hogy ajtó is van ezen a nyomorult házban, sőt földszinti ablak is vagy öt. Akkor viszont ki lehet? Tolvaj? Betörő? Részeg ember, aki most tért magához valamelyik asztal alatt?

A kérdésre pillanatokon belül megkaptuk a választ. A titokzatos settenkedő pont a rejtekhelyünk előtt lopakodott el, tehát jól láthattuk az arcvonásait.

Mikor befordult a sarkon, Mike döbbenten súgta:

- Micsoda agyafúrt gazember. Most már értem, miért nem csíp bennünket.

- Ráadásul sokkal előnyösebb pozícióban van, mint mi - dühöngtem. És nem ok nélkül.

A Vörös Mecsetből kilopakodó alak ugyanis a kadhuri rendőrség büszke képviselője, Keshmar kapitány volt.

22.

- És még volt pofája azt mondani, hogy ez a csehó a törzshelye - dohogott Mike. -

Közben szépen felmérte a terepet, aztán alig várta, hogy beesteledjen, és idejöhessen.

- Csak azt nem értem, honnan tudott a kazettáról? - tűnődtem.

- Vagy ő is tagja volt a zsaroló bandának, vagy az is lehet, hogy Habibnál a naplója mellett egyéb feljegyzéseket is talált. Mindenesetre nem sokat teketóriázik.

- Aha... De hál' Istennek, nem találta meg a kazettát, legalábbis a savanyú ábrázata erre utal.

- Akkor hagyjuk a morfondírozást, és nézzünk körül, hátha mi nemcsak szebbek, de okosabbak is vagyunk nála.

Kisiklottunk a kapualjból, és odaosontunk a Vörös Mecsethez. Hála a hagyományos arab stílusnak, amelyben épült, a falon kisebb-nagyobb kőcsipkék, kiugrók, peremek könnyítették meg a feljutást, így néhány másodperc alatt fent voltunk az emeleten.

Átvettük magunkat az ablakpárkányon, bezártuk a kilincset, majd elhúztuk a sötétítőfüggönyt, hogy kintről ne látszódjon a fény, s némi tapogatózás után felgyújtottuk a villanyt.

Színes félhomály árasztotta el a helyiséget, mi pedig nyomban munkához láttunk.

Lépésről-lépésre kutattunk át minden számba jöhető helyet, a padlótól a mennyezetig, a ruhásszekrénytől a fali lámpáig, mindhiába. A kazetta nem került elő.

Körülbelül negyed óra elteltével csüggedten hagytuk abba a keresgélést. Mike reményvesztetten rogyott le egy székre.

- Lehet, hogy Keshmar mégis megtalálta és elvitte? - morfondírozott félhangosan.

- Kizárt dolog - huppantam mellé. - Emlékezz csak, milyen bánatosan oldalgott el. Ha megtalálta volna a felvételt, biztos más képet vág, amikor távozik. Egyébként, ahogy elnézem, Keshmar régi

motoros a szakmában, és ha sok mindenben nem is tűnik profinak, azért egy szobát biztosan megfelelően át tud kutatni.

- Igazad lehet - ismerte el társam, miközben tűnődve jártatta körbe a szemét a berendezésen. - Akkor már csak azt kéne kideríteni, hol lehet az a nyomorult *kazetta*.

- Hát, igen - vigyorodtam el kesernyésen -, már csak azt. Mike néhány pillanatig tűnődve bámult maga elé, aztán rám nézett.

- Következő lépés?

Kérdésére a földszint felől hallatszódó ajtócsapódás, meg az azt követő beszédfoszlányok adták meg a választ.

- ...az emeletre?

- Persze, onnan szemmel tarthatjuk az utcát.

Anélkül, hogy bármit is mondtunk volna egymásnak, rögtön tudtuk mi a teendő. Az

ablakhoz ugrottam, és amint Mike leoltotta a villanyt, visszahúztam a helyére a sötétítőfüggönyt, aztán becsusszantam az ágy alá. Társam a ruhásszekrényt választotta átmeneti szállásul.

Szerencsénkre az általunk keltett apró zajokat elnyomta a lépcsőn dübörgő tucatnyi láb dobogása.

A következő pillanatban nyílt az ajtó, felgyulladt a villany, és különféle lábbelik nyomultak be a helyiségbe. Egy fekete papucs nyomban az ablakhoz sietett, majd némi nyújtózkodás után kijelentette:

- Jól van, a környéken nincs senki.

- Helyes - morogta egy bőrsaru, amelynek szinkronhangja leginkább a Vörös Mecset tulajdonosára, Ahmedére emlékeztetett.

- Akkor térjünk a tárgyira.

A saru orra jelentősegteljesen az eddig hallgatag lábbelik felé irányult.

- Barátaim! Hamarosan eljön az idő, amikor eddigi fáradozásainkat végre siker koronázza.

A bejelentést hangos ováció követte, de a saru rásziszegett a zajongókra.

- Csendesebben, a falnak is füle van!

Az ágyról meg a ruhásszekrényről nem is beszélve - gondoltam, miközben tovább hallgattam az előadást.

- Most először is a kazettára kell koncentrálnunk, hiszen ez a siker záloga.

...Na végre! Legalább tudjuk, hogy jó helyen járunk.

- A kazettán kívül azonban nem szabad megfeledkeznünk a két amerikairól sem. Nekik a kazetta átadása után azonnal meg kell halniuk.

...Micsodaaa?!

Felakadt szemmel meredtem a sarura, amely így folytatta:

- Lehet, hogy akad köztetek olyan, aki talán megkegyelmezne nekik, de ne felejtsetek el, hogy ők is amerikaiak. Ok is ahhoz a néphez tartoznak, amely segített elterjeszteni Jammandarban a hitetlenséget, az erkölcsi fertőt... Emellett túl sokat tudnak az ügyről, ami már önmagában véve is elegendő ok arra, hogy végezzünk velük. Éppen ezért a kazetta átadása után nyomban meg kell ölni őket. De nem fogunk kegyetlenkedni velük, egyszerűen elvágjuk a torkukat, és kész.

Tétován megtapogattam a nyakamat, és kezdtem igen egészségtelennek érezni a helyiség levegőjét. Mert mi van, ha valamelyik lábbelinek eszébe jut, hogy bekukkantson a szekrénybe vagy az ágy alá? Nem kétséges, hogy rossz néven venné az itt-tartózkodásunkat, és javasolná a torokátvágás előrehozását. Még szerencse, hogy nagyon el vannak foglalva a tervezgetéssel.

Némi vita után, amely arról folyt, hogy nem lehetne-e mégis életben hagyni bennünket - naná a „nem” mellett döntöttek - ismét a bőrsaru vette át a szót.

- A részletes terveket már kidolgozta a parancsnok, ezeket holnap este tízkor fogjátok megkapni a Hagdan-kút melletti táborban. A fő elképzeléseket azonban már most is el tudom mondani.

Papírzörgés hallatszott - mint amikor valaki egy térképet próbál széthajtogatni és kitergetni az asztalon -, aztán újra a bőrsaru hangja:

- Ez az asztal túl kicsi, inkább menjünk le a földszintre, ott vannak nagyobbak is.

A javaslat nyomán a cipősereg felkerekedett, és ledobogott a lépcsőn.

Mire leértek a földszintre, mindketten az ablaknál voltunk. Villámsebeseen másztunk le, s

amikor földet értünk, az egyik elfüggönyözött ablakhoz surrantunk. Odalapultunk az üveghez, és a vászonanyag meg az ablakkeret közötti résen bekukucskáltunk.

Ami a bőrsarut illeti nem tévedtem, valóban Ahmedé volt. A többi fickót hirtelenjében nem találtam ismerősnek, de gyanítottam, hogy ők alkották délelőtti autókíséretünk valamelyik járgányának személyzetét.

Szinte rátapadtam az üvegtáblára, úgy próbáltam elcsípni egy-egy szót a bent zajló beszélgetésből, sikertelenül. Egészen másképp állt a helyzet, a mögém surranó kóbor macska farkával, amelyre minden különösebb odafigyelés nélkül pontosan rá tudtam taposni.

A szerencsétlen jószág felnyivákolt, belemart a lábszáramba, aztán felborítva egy üres konzerves dobozt, toványargalt az éjszakába.

A bennlévők a zajra riadtan felkapták a fejüket, majd megpillantva a függönyrésben a fejünk körvonalait, kardot rántottak, és az ajtó felé zúdultak.

Nem állt szándékunkban közelebről is megismerkedni a pengéikkel, ezért sietve a macska után eredtünk. Egy perccel később már a vaksötét sikátorban rohantunk, nyomunkban az üldözőkkel.

Kétségkívül gyorsabbak voltunk náluk, ők viszont - velünk ellentétben - tudták, hogy melyik utca merre vezet és hol ér véget, így az üldöző verseny korántsem tűnt egyesélyesnek.

Nem is volt az! Az egyik átjáróban két tűz közé kerültünk, jobbról is, balról is két-két fegyveres csörtetett felénk. Egy pillanatra megtorpantunk, aztán jobb híján szembefordultunk a jobbról érkező párossal, s rájuk rontottunk.

A derékszíjainkat futtában rántottuk ki az övtartókból, bízva abban, hogy a nadrágjaink ennek ellenére sem csúsznak le, majd amikor kellő közelségbe értünk a kardot lóbálókhoz, támadásba lendültünk.

Az övcsatom keményen vágódott a hozzám közelebb eső árnyalak arcába. Halk reccsenés hallatszott, a fickó felnyüsztett, és elejtette a kardot. Odaugrottam hozzá, egy jól irányzott rúgással lerepítettem a mellette lévő lépcsőn, aztán megpördültem a tengelyem körül, s a Mike-ot támadó ismeretlen térdhajlatába tapostam. Az illető halk jajkiáltással arca bukott, majd felüvöltött, amint társam a kardot markoló kezére tiport.

Nem vártuk meg, hogy magához térjen a sokkból, átszáguldottunk felette, s egy kanyargó sikátoron menekültünk tovább. Mögöttünk felbőszülve rohant az összeverődött négyes, lépteik vészjóslóan csattogtak a köveken.

Robogtunk, ahogy csak a lábunk bírta, végül egy kis szökőkút köré épült terecskére érve megtorpantunk. Velünk szemben három burnuszos pörgette a kardját csapásra készen.

Mike nem sokat tévovázott, felkapott egy falhoz támasztott létrát, és hozzájuk vágta. Az egyikük összerogyott, a másik kettő pedig hátrahőkölt. Társam az eredményen felbuzdulva újra megragadta a létrát, és támadásba lendült. Én ezalatt egy hordópiramis alól rúgtam ki az éket, mire a borral töltött görgeteg elindult a lejtős - és igen szűk - sikátor felé, amelyen az üldözőboly közeledett. A hordók láttán a négyes rémulten próbált a falhoz tapadni, hogy elkerüljék az összeütközést, én pedig végre Mike segítségére siethettem.

Mindenekelőtt a létrasújtott, feltápáskodni készülő fickót vágtam állón. Amikor elterült, a szökőkúthoz iramodtam, és az egyik erős vízugarat tenyeremmel a még talpon maradt társai arcába irányítottam. A taktika bevált, a szembespiccelt duó megzavarodva próbálta kipislogni a vizet, mire Mike letarolta őket a létrával. Aztán intett, hogy futás.

Nekiiramodtunk, bár továbbra sem tudtuk, merre kellene mennünk, hogy a palotába jussunk.

De egyelőre örültünk volna, ha legalább az üldözőket sikerül leráznunk. Nem így történt. Csakhamar megint egész közletről hallottuk a lábdobogásukat.

Közben beértünk a bazár-negyedbe, amely most ugyanolyan kihalt volt, mint az óváros többi része.

- Merre? - lihegte Mike, mikor egy szusszanásra megálltunk. Körbemeresttettem a szemem, de a töksötétben alig láttam valamit. Az üldözők viszont, a zajokból ítélve, már a szomszéd utcában voltak.

...Nincs mese, el kell bújniuk, mert a futóversenyt helyismeretünk révén ők fogják megnyerni, az pedig végzetes lesz számunkra.

A mellettünk lévő épület hanyagul nyitva hagyott ajtajára mutattam. Társam egyetértően biccentett, s a következő pillanatban benyomultunk a résen.

Egy szőnyegüzlet raktárhelyiségébe jutottunk, körülöttünk mindenütt szebbnél szebb szőnyegek kellették magukat kiterítve vagy éppen gurigába tekerve. Mellesleg nem voltunk egyedül, az eladótérből beszélgetés hallatszott. Ez azt mutatta, hogy nem hanyagságból maradt nyitva a hátsó ajtó, hanem azért, mert a bennlévők némi keresztuzzattal akarták enyhíteni a falakból sugárzó forráságot.

Ami azt illeti, nekünk is melegünk volt. Meg elegünk is. Lerogytunk egy sarokba, és jobb híján hallgattuk a szomszédban folyó társalgást.

- ...Ezt a mostani balfogásokat még elnézem - morogta odaát egy szigorú hang -, de jól jegyezzétek meg: még egyszer nem hibázhattok!

- Nem rajtunk múlt a dolog Yahhurd - szabadkozott a megdorgáltak egyike. - A fickók nagyon ügyesek. Látszik hogy profik.

No lám - gondoltam -, az ember errefelé minden kalyibában csupa érdekes dolgot lát meg hall. Ezek vajon kikkel állnak hadilábon? Hallgassuk csak...!

- Nem érdekel, hogy ügyesek-e vagy sem! - csattant fel a Yahhurdnak nevezett. - Értsétek meg, ha kudarcot vallunk, végünk.

- Ezt mindnyájan tudjuk - kapcsolódott be a beszélgetésbe egy harmadik férfi. - Inkább azt beszéljük meg, mi a teendő.

- A leglényegesebb az - magyarázta valamivel enyhültebben Yahhurd, hogy mindig a nyomukban tudjunk maradni, akárhová mennek is... Mert egyedül ők vezethetnek el a kazettához.

A kazetta szóra izgatottan összenéztünk Mike-kal. ...Csak nem ezeknek is a mi kazettánkra fáj a foguk?

- Igen, ez igaz, hiszen Habib halálával már csak ők tudhatják, hol van a felvétel... - morfondírozott az egyik beszélgető. - ...De nem hiszem, hogy sikerül észrevétlenül rájuk ragadni. Előbb-utóbb ki fognak szúrni.

- Hát vigyázzatok! - mordult rá Yahhurd.

- Könnyű azt mondani!

- És mi van, ha megszereztük a kazettát? - szólalt közbe egy eddig még nem hallott hang.

- Akkor először eltesszük láb alól ezeket a Grey-éket, aztán amilyen gyorsan csak lehet, eltűnünk innen.

- És, ha Grey-ék meglépnek?

- Azt nem engedhetjük meg! - jelentette ki határozott hangon Yahhurd, majd némi szünet után hideg kegyetlenséggel hozzátette: - Nekik mindenképpen meg kell halniuk!

23.

Lassan kezdett elegendő lenni a kazettából, meg a rá vadászókból. Meg abból, hogy mindenki el akar tenni láb alól.

Mindenesetre úgy döntöttem, meglessem újonnan megismert ellenségeinket. Az eladótérbe vezető átjáróhoz osontam, és kilestem.

Öt burnuszos alakot pillantottam meg. Egy hatalmas aranysárga szőnyeg közepén ültek törökülésben, a fejük fölött lógó díszes rézlámpa zöldes fénnel világította meg az arcukat. Ők is arabok voltak, akárcsak a Vörös Mecset-béli konkurenseik.

...Ezek vajon miért utálnak bennünket? Mert azt hiszik, tudjuk hol a kazetta? Vagy nekik is elég lenne a meggyilkolásunkhoz csupán az a tény, hogy amerikaiak vagyunk?

Mindegy, legjobb lesz, ha eltűnünk innen.

Épp indulni akartam, mikor az eladótérből beáramló fényben, a szőnyeggurigák között egy ajtót pillantottam meg.

Odakúsztam, és vigyázva, hogy zajt ne üssek, lenyomtam a kilincset.

A parányi helyiségbe érve behúztam magam mögött az ajtót, aztán felkattintottam a villanyt és körülnéztem.

A bejáratnál szemben egy óriási tévé terpeszkedett az állványán, mellette a földön videomagnó és vagy kéttucatnyi kazetta hevert. Ez utóbbiak feliratozása, és borítója alapján annyit nyomban megállapítottam, hogy újdonsült ismerőseink nem vetik meg a pornót. Sőt! De, ha így van is, miért kell nekik mindenáron ennek a nyomorult Zelda Jaffrasimnak a filmje? Mit tudhat ez a nő, ha el van kábítva?

Felemeltem az egyik kazettát, és elolvastam a címét: „Cindy és a pékek”.

Hm. A felirat alatti kép tanúsága szerint a hölgy és a pékek elsősorban nem kenyérdagasztásból tartják fenn magukat.

Épp vissza akartam tenni a magasröptű művet a többi közé, amikor eszembe jutottak Susanék, s ennek hatására úgy döntöttem, mégis jobb lesz, ha magammal viszem. Ebben a kazettára éhes világban ki tudja, mikor lehet szükség egy tartalékra.

Az öltönyöm zsebébe süllyesztettem a műalkotást, aztán ahogy jöttem, visszatértem Mike-hoz.

- Találtál valamit? - lehelte társam.

- Majd elmondom. Itt mi a helyzet?

- Semmi új, amint megszerzik a kazettát, végezni fognak velünk.

- Ez megnyugtató.

- Szerintem is. De azért elhúzhatnánk a csíkot.

- Gyerünk!

Kisurrantunk az üzletből, és a koromsötétben megpróbáltuk eldönteni, merre menjünk.

Nem kellett sokat töprengenünk. A következő másodpercben ordítás harsam jobbról, majd futó léptek zaja jelezte a tiltott irányt.

...Ezek az Ahmedek nem bírnak lekopni!

Gyilkos sprinterbe kezdtünk, mert nem volt kedvünk ismét összetűzésbe keveredni velük.

Szerencsére ezúttal jó útvonalat választottunk, mert nem sikerült elélnk kerülniük, az üldözőboly pedig nemsokára elmaradt mögöttünk. Egy darabig még tartottuk a tempót, aztán megkönnyebbült zihálással sétára váltottunk.

- Ahhoz képest... - lihegtem -. hogy Habib azt mondta... senki sem tud... az ügryről... egész szépen összejöttünk.

- Ja - bölintott Mike, aztán körülnézve felkiáltott: - Odanézz! A kapitányság!
Tényleg! Velünk szemben ott magasodott az épület, ahová Keshmar tegnap este bevitt bennünket kihallgatásra.
- Lehet, hogy ezért hagyták abba az üldözést Ahmedek? - tűnődtem félhangon.
- Bizonyára - vigyorgott Mike. - így megállapíthatjuk, hogy ezúttal kétszeresen is jól választottuk meg az irányt.
- Kétszeresen?
- Hát persze - magyarázta társam. - Egyrészt, mert így hancúrozós kedvű cimboráink végre lekoptak rólunk, másrészt, mert tegnap óta mit sem változott az az örökérvényű szabály, miszerint a rendőrség mellett ott a kocsmá.
Ezzel a csehóra mutatott, ahol már tegnap este is tiszteletünket tettük.
- Igazad van - helyesletem. - Ránk fér egy kis üdítő. Fürge léptekkel besiettünk, és ledobtuk magunkat egy üres boksza. A füstös, zajos félhomályban a kutya se törődött velünk, pincérnek nyomát se láttuk. Nem zavart különösebben a dolog, kényelmesen elnyúltunk a helyünkön, és szótlánul figyeltük az ivó nyüzsgését. Közben az elmúlt két óra eseményein járt az agyunk; Keshmar Vörös Mecset-béli látogatásán, Ahmedek beszélgetésén, valamint a bazárban kihallgatott társaságon.
Egészen addig morfondíroztunk magunkba mélyedve, amíg végre előkerült az unott képű felszolgáló. Sört rendeltünk, majd a fickó távozása után nekiálltunk megosztani egymással a véleményünket. Azaz csak álltunk volna. Ám ekkor a szomszédos bokszaiban ülők hangja váratlanul felerősödött, így néhány szavuk teljesen tisztán hallatszott:
- ...Grey meg az a másik...
- ... a főnöknek, hogy inkább most kéne.....Micsodaaa?
Egy másodperc alatt elöntötte az agyamat a vér. ...Hát nincs ebben a rohadt városban egy zug, ahol nem mi vagyunk a beszédtema?! Mindenkinek velünk van baja?!

62

ÉS ELSZABADUL A POKOL

Bősz felajzottsággal vártam a folytatást.

- ...szerintem is felesleges várni...
- ...halott már nem csinál bajt...
- ...persze rögtön végezni kell velük...

Ez volt az a pillanat, amikor nem bírtam tovább türtöztetni magam. Az elmúlt órák eseményei, valamint az a valószerűtlen tény, hogy ebben a városban mindenki a vérünkre szomj ázik, átszakították bennem az önuralom eddig flegma humorral úgy, ahogy összetoldozgatott, ám így is erősen repedező gátját.

Felpattantam az asztaltól, odaugrottam a szomszédos bokszhoz, és tombolni kezdtem.

Előbb a hozzám közelebb eső, szakállas fickót vágtam álcásúcon, hogy átszakította a gyékény válaszfalat, és Mike karjaiba omlott. Aztán hórihorgas társát rúgtam be az asztal alá egy köríves rúgással. A következő másodpercben már a szakállas mellett voltam. Alkarral blokkoltam az ütését, majd visszakézből ököllel fültövön vágtam. Mikor összecsuklott, felborítottam az utamba kerülő asztalt, és kiráncigáltam alóla a hórihorgast. Egy kisívű horog a gyomorszájára, egy a lengőbordára, aztán a félájult ürgét nekicsaptam a falnak, és pofozni kezdtem.

- Ki küldött?! - üvöltöttem közben torkom szakadtából. - Ki a megbízód? Beszélj, mert nem állok jól magamért!

Talán be is váltottam volna a fenyegetésemet, ha váratlanul nem dörren pisztolylövés a

bejárat felől.

Elengedtem a fickót, és villámgyorsan bevetődtem az imént felborított asztal mögé. A helyiségben a durranásra nyomban elcsitult a zűrzavar, és a hirtelen beállt, fenyegető csendben vészjóslóan harsant a felszólítás:

- Jöjjön elő Grey, de azonnal! Hallja, jöjjön elő, amíg finom vagyok! ...A barátja is nyilván ezt akarja.

- Mike jól vagy? - kiáltottam ki az asztal mögül.

- Igen, minden oké... Gyere elő te is.

Kelletlenül kikászálódtam a fedezékemből, és az ajtónál álló csoport felé fordultam. Mike tényleg jól volt, csak fegyveresek fogták közre. A kadhuri rendőrség egyenruháját viselték, élükön pedig Keshmar kapitány pompázott, teljes harci díszben.

24.

- Jöjjön ide Grey! - harsogott a kapitány. - Ezennel őrizetbe veszem rongálás és verekedés miatt.

- Igazán? - ordítottam vissza. - Akkor remélem, hogy ezt a két gazembert is őrizetbe veszi! Mert ezek ki akartak nyírni bennünket!

- A fantazmagóriái nem érdekelnek, az urak pedig természetesen velünk jönnek, hiszen ők a sértett felek.

- Sértett felek?! - hüledezett Mike. - Arról beszélgettek, hogy most vagy azonnal végezzenek-e velünk.

- Majd a kapitányságon tisztázzuk a dolgot! - emelte fel a mutatóujját Keshmar, aztán utasította az embereit, azok pedig közrefogtak bennünket, és a menet elindult.

Átvonultunk a kapitányságra, ott elkülönítették tőlünk a burnuszosokat, és megkezdődtek a kihallgatások.

Elég rossz előérzettel vártuk a fejleményeket, és mint nemsokára kiderült, okkal. Mert, amikor körülbelül negyedóra elteltével bevezettek bennünket Keshmarhoz, a kapitány így fogadott:

- Szerencséd van, megússzák pár száz dollárral.

- Micsodát?

- Hát az egészséget. A sértettek ugyanis nem kívántak feljelentést tenni maguk ellen, így mindössze az ivó berendezésében keletkezett kárt kell megtéríteniük.

- Álljon meg a menet! - hördültem fel. - Itt nem a verekedésen van a lényeg. Ezek a rohadékok meg akartak ölni bennünket.

- Ugyan, Grey...

- A saját fülemmel hallottam.

- Abban a nyüzsgésben?

- Igen, abban a nyüzsgésben. És nemcsak én, Mike is.

- Bárki tévedhet.

- De mi nem tévedtünk! Hozza csak ide azt a két fickót. Keshmar tűnődő arcot vágott, játszott egy kicsit a golyóstollával, aztán kibökte.

- Sajnos nem tehetem.

- Hogyhogy nem teheti? - kérdezte Mike gyanakodva.

- Hát... ööö... azért, mert... mert már nincsenek a kapitányságon.

- Micsodaaa?! - ugrottunk fel a székről szinte egyszerre.

- Üljenek vissza! - rivallt ránk Keshmar, aztán egy kézmozdulattal kiharcolta a zajra berontó egyenruhásokat, és folytatta: - A sértettek nem kívántak élni feljelentésijogukkal, tehát az itteni törvények szerint, adatfelvétel nélkül útjukra bocsátottuk őket.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy még a nevüket sem írták fel?

- Miért tettük volna?

Behunytam a szemem, összeszorítottam a fogam, és számoltam magamban tízig. Aztán húszig. Aztán ötvenig. Aztán felugrottam és olyant ordítottam, hogy beleremegett a szoba.

- Ne nézzen teljesen hülyének! Azt hiszi, hogy átverhet bennünket egy ilyen ócska trükkel?! Azért hagyta futni ezeket a személtáskákat, mert magának nagyon is kapóra jönne, ha valaki kinyírna bennünket!

Keshmar rezzenéstelen arccal figyelte a dühkitörésemet, majd amikor kissé lecsillapodtam, megjegyezte:

- No lám, lám, a mindig kedélyeskedő, jópofáskodó Mr. „G”, illetve bocsánat, Mr. Grey is kihozható a béketűréséből. Szinte hihetetlen... Ami a vádaskodását illeti, természetesen visszautasítom... az üldözési mániájával kapcsolatban pedig csak azt javasolhatom, amit tegnap.

- Éspedig?

Keshmar előrehajolt ültében, alkarjait letámasztotta az asztal lapjára, és néhány másodpercig mereven a szemembe nézett. Aztán lassan, szinte szótagolva mondta:

- Menjenek haza, Grey! Menjenek haza!

25.

Ingerült hangulatban hagytuk el a kapitányság épületét. Hogy egy kicsit lenyugtassuk magunkat, úgy döntöttünk gyalog térünk vissza a palotához. Egy kézmozdulattal jeleztük a mellénk gördülő, zsákmányra éhes taxinak, hogy nem kívánjuk igénybe venni a szolgálatát, s elindultunk a gyéren megvilágított utcán.

- Ez a Keshmar azt hiszi, megijedtünk tőle - morogta Mike. - Pedig nagyon téved.

- Nem is ő a legveszélyesebb - legyintettem -, hanem a Vörös Mecsetben meg a szőnyegüzletben tanyázók. Meg persze ez a két, ki tudja hová tartozó fickó. Most kezdek csak rájönni, hogy Habib miért épp bennünket bízott meg ennek a nyavalyás kazettának a megszerzésével, és miért adott nekünk egy kalap pénzt.

- Mert tudta, hogy mi nem fogunk megijedni az első senkiházitól.

- Így van. Mellesleg ahogy elnézem, az itt tébláboló senkiháziak annyian vannak, hogy egy baseballstadiont is meg lehetne tölteni velük. Ráadásul kardokkal, mint a középkorban...

- Én mondjuk annak sem örülnék jobban, ha géppisztolyokkal rohangásznának - dűnnyögte Mike, majd hozzátette - Csak azt nem értem, miért akarnak mindenáron megölni bennünket.

- Fogalmam sincs - ráztam a fejem, s óvatosan kikerültem egy békésen szundikáló koldust. -...De ki fogjuk deríteni. És a kazettát is megszerezzük. Még hozzá, ha minden jól megy, akkor már holnap este. Mit is mondott Ahmed, hol lesz a találkozójuk?

- Valami Hág... Hág... Hagdan, ez az! Azt mondta: „... holnap este tízkor a Hagdan-kútnál.”

- Helyes, mi is ott leszünk.

- Oda akarsz menni?

- Világos. Hiszen a kazetta nincs a Vörös Mecsetben, akkor pedig csakis a kútnál lehet.
  - Vagy ki tudja. Mert ezek azt is mondták, hogy a kazetta átadása után kell végezni velünk.
  - Na és?
  - Mit, na és? Hát ki fogja átadni a kazettát kinek? Ők nekünk? Vagy mi nekik?
  - Hm. Ezt látod én sem értem... Mindegy, akárhogy van is, a titok nyitját a Hagdan-kútnál kell keresni.
  - Mike félrerúgott egy kavicsot az útjából, aztán oldalvást rám pillantott.
  - És a szőnyegüzlet?
  - A szőnyegüzletet szintén meg fogjuk látogatni, ehhez viszont előbb meg kell találni. Mert, amikor kijöttünk, nem sok időnk maradt arra, hogy megjegyezzük a környéket.
  - Ja.
  - Hátravan még a két fickó, akik a kocsmában csevegtek rólunk, őket viszont, hála Keshmarnak, nemigen tudjuk előkeríteni.
  - Hacsak nem tartoztak Ahmedékhez vagy a szőnyegesekhez.
  - Ez sem lehetetlen. Bár szerintem ők inkább egy harmadik bagázs tagjai.
  - Társam elgondolkozva hümmögött, aztán tünődve kérdezte:
  - Na és Keshmar? Mert róla sem szabad megfeledkeznünk.
  - Nem is - értettem egyet. - Akinek ilyen bojtos sapkája van, arra oda kell figyelni. Akkor meg különösen, ha futni hagyja azokat, akikből végre kiverhettük volna, hogy mi ez az egész, ami itt folyik.
  - Vajon kivel lehet?
  - Hát az biztos, hogy Ahmedékkal nem, mert akkor nem settenkedne titokban hozzájuk... Talán a szőnyegesekkel... Vagy éppen a két kocsmabelivel. Vagy egyedül.
  - Vagy mással.
  - Ez sem lehetetlen.
  - Nem sok fix pontunk van vele kapcsolatban, mi?
  - Mindössze egy.
  - Mondjad, ne kímélj.
- Felsőhajtottam, aztán kelleetlenül morogtam magam elé.
- Az, hogy nagyon megkönnyebbülne, ha kiterítve látna bennünket.

26.

Felzaklatott állapotban értünk haza, ennek ellenére kitűnően aludtunk, és másnap tíz óra körül frissen, kipihenten ébredtünk.

Ami azt illeti szükség is volt a fittségre, mert a délelőtt összeállított napi program egyáltalán nem ígérkezett unalmasnak.

Az első akcióra kora délután került sor, amikor is elindultunk a bazárba, hogy megkeressük azt a szőnyegüzletet, ahol a pomókedvelő haramiák legyilkolásunkat tervezgették.

Talán mondanom sem kell, hogy ezúttal is díszkíséretet kaptunk, igaz, most „csupán” két autó követett bennünket. Az egyikben Susanék lapultak, a másikban pedig öltönyös, napszemüveges, panamakalapos arabok.

- Ezek vajon kik lehetnek? - morogta Mike, mikor felfedezte, hogy ránk akaszkodtak.

- Nyilván a tegnapiak közül az egyik csapat - véltem. - Ebben az esetben viszont könnyen lehet, hogy a bútorüzletes trükk nem fog bejönni.

- Náluk talán nem, de Susanéknál...

Csakhamar megérkeztünk a bazárhoz. Kiszálltunk az autóból, és elindultunk az árusokkal meg turistákkal telezsúfolt utcák egyikén. Természetesen nem a szőnyegsor felé, ahol az olyannyira keresett üzletnek lennie kellett, hanem ellenkező irányba. Ahogy egyre kijebb kerültünk a bazár központjától, mind gyanúsabb alakok keltek a portékájukat, és megszorodtak a különféle mutatványosok is, akik nem árut, hanem „lélegzetelállító produkciókat” ígértek némi készpénz ellenében az idetévedő turistáknak. És nem hiába, a „művészek” körül nemegyszer töbttucatnyian ácsorogtak vihogva, fényképezőgépet kattogtatva.

Susanék és az öltönyösök körülbelül harminc-negyven méterrel mögöttünk settenkedtek, beleolvadva a nyüzsgő-kavargó, színes forgatagba.

Lassan elérkeztünk az időt, hogy megszabaduljunk tőlük.

- Kezdjük az arabokkal - javasoltam, majd amikor Mike bólintott, odaballagtam két viszonylag magányosan álldogáló erőművészhez, és megálltam előttük. A hústornyok épp a rajtuk lévő láncokat igyekeztek leszaggatni magukról, roppant felsőtestük izomzatának megfeszítésével.

Megvártam, amíg társam mellém ér, és akkor fitymálva megjegyeztem:

- Szerintem humbug az egész, biztos alumíniumból vagy valami ilyesből vannak a láncszemek.

A két óriás szeme dühödten villant a gyanúsításra, de úgy tettek, mintha nem értenének angolul, és válasz helyett tovább keményítették az izmaikat. Mike a védelmébe vette őket.

- Ugyan, a vak is láthatja, milyen piszokerős fickók. Eltépi ezek az acélláncot is.

- Gondolod?

- Persze.

- Akkor ők talán megússzák a verést.

- Verést? - képedt el Mike. - Miféle verést?

- Hát, amelyet az a magát szintén erőművészeknek mondó, nyomorult ürge kapott tegnap - válaszoltam, és közben szemem sarkából a hústornyokra sandítottam. Mindketten bőszt fűjtatással meredtek rám, készen arra, hogy összetörjenek, ha kell.

- Te megvertél valakit tegnap? - hüledezett Mike.

- Én? - kérdeztem vissza. - Dehog. Az a négy öltönyös volt, akik épp errefelé tartanak...

De az ég szerelmére oda ne nézz! Agresszívek és vadak, még csak az hiányozna, hogy minket szemeljenek ki áldozatul.

- Oké, oké... - húzta be a nyakát társam -, de mégis, mi történt?

- Hogy mi? Mentem az utcán, persze ott is mindenféle csepűrágók produkálták magukat, és egyszer csak láttam, hogy ez a négy vadbarom odamegy egy csupa izom fickóhoz, aki épp vasrudakat hajlítgat.

- És?

Kissé hátrafordultam, s miután meggyőződtem róla, hogy az öltönyösök még jócskán hallótávolságon kívül vannak, borzadó arcot vágtam.

- A négy vadállat odament *hózzá*, mintha csak nézelődne, aztán hirtelen se szó, se beszéd rárontottak, és agyba-főbe verték. Aztán meg azt mondták neki, hogy ők bárkit ki tudnak készíteni, akármilyen erős, mert ők karatéznak vagy mi. De menjünk, mert már közelednek!

Épp befejeztem a mondatot, amikor a láncok hangos pengessel elpattantak a medvényi

felsőtesteken.

- Ez igen! - mondtam elismerően, majd a zsebemből összehajtogatott papírfecnit vettem elő, és a földön lévő tálcára tettem az adományok közé.

- Amulett - magyaráztam az egyik értetlenül bámuló hústoronynak. - Szükségük lesz rá - ezzel otthagytam őket, magammal húzva Mike-ot is.

Nem kellett sokáig várnunk. Alig mentünk húsz métert, a hátunk mögött szörnyű hangzavar támadt. Kiabálás, jajgatás, ütések pufogása hallatszott.

- Úgy látszik, meg akarták nézni, miféle cédulát tettél a gorillák tálcájára - állapította meg Mike.

- Ja - bólintottam. - De most aztán húzzuk a csíkot, mielőtt még kimagyarázkodnak egymásnak!

Sietősre vettük a tempót, és csak két sarokkal odébb pislogtunk hátra.

Susanékat nem riasztotta el a konkurencia fiaskója, továbbra is a nyomunkban voltak.

Igaz megpróbálták minden elképzelhető módon álcázni magukat, de Collins elálló fülei már kilométerekről virítottak.

- Most az ablak-trükk? - kérdezte Mike.

- Igen - válaszoltam, és befordultam az első utamba eső üzlet ajtaján.

A földszinten nem találtunk másik utcára nyíló ablakot, ezért felszökdeltünk az emeleti részbe. Aztán megtorpantunk,

- Ó, nem...! - suttogta Mike.

- De igen - morogtam rezignáltán, és beléptem a különféle lámpákkal meg tálcákkal telezsúfolt helyiségbe.

Roszkedvünk oka az volt, hogy akárcsak tegnap, most is Jane-ékbe, meg Fruggiékba botlottunk.

Jól összebarátkozhattak, ha megint együtt barangolják végig a bazárt - gondoltam, miközben egy gyors köszönést követően a hátuk mögött lévő ablak felé indultam.

- Mivel szolgálhatok? - mosolygott ránk udvariasan az eladó, de Fruggi barátnője epésen közbevágott: - Semmivel, csak nyissa ki az ablakot.

- Tessék? - bámult hol ránk, hol Cecilre az árus.

Mike-on látszott, hogy legszívesebben elsüllyedne, de erőt vett magán.

- Hallotta! - nézett határozott arccal a meghökkenett férfira. - Nyissa ki az ablakot!

- De hát... miért?

- Majd meglátja.

Az eladó kénytelen-kelletlen eleget tett a felszólításnak.

- Na, gyerünk, ha mersz! - morogta Mike felém.

- Mit tehettem volna, fellendültem az ablakba, és leugrottam az utcára. A következő másodpercben társam is lehuppant mellém.

- Még egyszer rá nem veszel ilyesmire - sziszegte.

- Azt hiszed az én pofámon nem égett a bőr? - kérdeztem ingerülten.

- Oké, igazad van - legyintett elkeseredve. - És most merre?

- Természetesen a szőnyegsorra.

Megigazítottuk az öltözékünket, aztán a jelzett hely felé vettük az utunkat. Percek alatt ráakadtunk, mindössze az volt a gond, hogy az utcácskában legalább ötven szőnyegüzlet sorakozott egymás mellett.

...Nincs mese, végig kell járni az összesét!

Rövid habozás után elindultunk az első felé.

Az ajtón belépve rögtön láttuk, hogy ez nem az a bolt, amelynek raktárában tegnap éjjel meglapultunk, így csak futó pillantást vetettünk a berendezésre, meg a pultnál szorongó, kendőre alkudó Prackékre, aztán kifordultunk az üzletből.

- Úgy látszik, a csoport minden tagja a bazárban tipródik - zsörtölődött Mike.

- Miért, mit vártál? - kérdeztem.

- Igaz - legyintett társam -, hol tipródjanak, ha nem itt? Még az a szerencse, hogy nem előttük kellett kiugranunk az ablakon.

- Egén. Na, lássuk a következő kócerájt.

Sorra jártuk a boltokat, és az utca közepe táján ráakadtunk a keresett üzletre. Az eladótér padlóján lévő hatalmas aranyárga szőnyeg semmi kétséget nem hagyott az iránt, hogy jó helyen járunk.

Közömbös arccal néztünk körül, majd, mint akik nem találták meg az ízlésüknek megfelelő választékot, lebiggyesztették az ajkukat, megráztuk a fejünket és az eladó sajnálkozó tekintetétől kísérve, távoztunk.

Az utcára kilépve egy pillantást vetettünk a cégtáblára: Jaffar szőnyegüzlete.

- Legalább egynek tudjuk a nevét - mondta Mike.

- Igen, már csak azt kéne kiderítenünk, hogy ennek a Jaffarnak mi köze van Habibhoz, meg Zelda Jaffrasimhoz.

- Te! - kiáltott fel hirtelen Mike. - Ez a két név... Jaffar és Jaffrasim...

- Pusztán hasonlóság.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

- Hm. Nekem mindenesetre furcsa.

- Sok furcsaság van itt - simogattam meg az államot elgondolkozva, majd némi hallgatás után hozzátettem: - Azért remélem, hogy néhánynak hamarosan a végére tudunk járni.

27.

Mint estére kiderült, a furcsaságok végére járás nem egyszerű dolog.

A fő problémát az okozta, hogy Diana fogadást rendezett Szalia ben Dis uralkodásának közelgő öt éves jubileuma alkalmából, és egy ilyen fogadáson ugyebár illik részt venni.

Mit „illik”, kötelező! Különösen akkor, ha az embernek nincs valami szalonképes

kifogása. És ugyan mit mondhattunk volna mi? Hogy a Hagdan-kúthoz kell mennünk

kihallgatni a megölésünkre készülöket, ezért szíveskedjenek eltekinteni a

megjelenésünktől? Nem, ez nem tűnt járható útnak. Már csak azért sem, mert a helyzetet

súlyosbítandó, a helyi előkelőségek mellett Keshmar kapitány is megtisztelte jelenlétével a palotát, és ő bizonyára élénken érdeklődött volna az ügy további részleteiről is.

Jobb híján tehát kénytelenek voltunk megjelenni a bensőséges hangulatú, alig százötven fős banzájon.

A fényárban úszó hallban diszkréten nyüzsgött az elit, közöttük italokkal megrakott

tálcákkal szalomoztak a pincérek, az óriási svédasztal roskadozott a rázsúfolt

finomságoktól, egyszóval minden olyan volt, mint egy szokványos állófogadáson... azzal

a különbséggel, hogy nekünk este tízre, ha törik, ha szakad, a Hagdan-kútnál kell lennünk.

- Hogy fogunk innen lelépni? - szúrta Mike a fogai között, miközben barátságosan rámosolygott a tőlünk néhány méterre álló Keshmarra.

- Fogalmam sincs - mosolyodtam el, és odaintettem Susanéknak, akik valamivel

távolabbról ugyan, de árgus szemekkel figyelték minden lépésünket.

Elvettünk egy-egy poharat az arra haladó pincér tálcájáról, és látszólag baráti beszélgetésbe mélyedtünk. Közben lázasan törtük a fejünket, hogy mi módon szökhetnénk meg.

- Nahát, végre, hogy látom magukat! - harsant fel váratlanul egy hang a hátunk mögött, majd Fruggi lépett oda hozzánk. - Már azt hittem, hogy megint valami ablakon ugrálnak ki, meg ilyesmi.

- Ezúttal kivételesen pihenünk - vigyorogtunk rá.

- Persze azt is kell. Egyébként azóta is hiába próbálom megmagyarázni szegény Cecilnek, hogy maguk nem idióták. Kár, hogy az igazat nem mondhatom el neki. Mármost, hogy maguk nem szórakozásból ugrálnak ki az ablakon, hanem valószínűleg okuk van rá.

- Uhum. Most hol van?

- Az ablak?

- Nem, Cecil.

- Ja, a szobájában. Nem érzi jól magát, és azt mondta, csak később jön le.

- Rosszul érzi magát? - kérdezte Mike, és közben cinkosán rám nézett.

Rögtön tudtam, mire gondol. Nem így Fruggi, aki lekicsinylően legyintett.

- Áh, nem komoly. Ami azt illeti, örökké nyavalyog valamiért, kezd is az agyamra menni. De szerencsére már nem sokáig maradunk itt, néhány nap múlva visszamegyünk a jó öreg Kaliforniába, és akkor megszabadulok tőle.

- És a film? Megcsinálják?

- Hát, remélem... - Fruggi arca hirtelen színt váltott. - Tényleg, megyek is, mert tudják milyen egy nő... ha ilyenkor nem istápolóm, a végén még kihagy a szereposztásból - ezzel fürgén elügetett mellőlünk.

- Nos - nézett rám Mike. - Nálunk mi lesz a szereposztás? Mellesleg, megjegyzem az ötlet bennem fogant, úgy, hogy ha figyelembe vesszük az egyenlő teherviselést, a szellemi és fizikai munka egymásra hatását, és...

- Oké - vágtam el a szóáradatot -, én leszek a beteg.

- Helyes, én is így gondoltam.

- Csak valami félreeső zugot kell keresnünk, ahol kényelmesen elájulhatok.

A haliból több helyiség is nyílt, ahol kisebb-nagyobb csoportok társalogtak. Az egyik ilyen beugrót vettük célba.

Jól választottunk, mert csupa ismerős közé kerültünk. A bejárat mellett a két magnóőrült, számítógép-szakértő, Fischer és Harvey kortyolgatták az italukat, beljebb Prackék bájologtak négy csinibabával, tőlük nem messze pedig Jane és Claudia faggatták Morton kisasszonyt. Hogy miről, azt el sem tudtuk képzelni, mert nevezett attól a pillanattól fogva, hogy megérkeztünk a leégett szállodához, megszűnt az idegenvezetőnk lenni. Nem csoda, annyi dolga lett e miatt a szerencsétlen véletlen miatt, hogy azt sem tudta, hol áll a feje.

Rövid szemlélődés után odasúgtam Mike-nak.

- A nagy bőrfotelnél.

Társam alig észrevehetően bólintott, s elindult a sarokban terpeszkedő ülőalkalmatosság felé. Követtem, majd amikor célhoz értem, a gyomromhoz kaptam, és kecses mozdulattal ráhanyatlottam az ülőkére. Hogy a produkció még élethűbb legyen, fájdalmas grimaszokat vágtam, és hangos zihálásba kezdtem.

Az eredmény nem maradt el, csakhamar mindenki körülöttem tolongott. Néhányan

különböző tanácsokat adtak, hogy mit csináljak én vagy Mike, mások csak szánakozva figyelték a vonaglásomat. Meg persze olyanok is akadtak, akik kárörvendően vigyorogtak rajtam. Ilyenek voltak például Prackék.

- Na, mi van jópofi - gúnyolódott Sandberg, a négyes legmagasabb tagja -, tévedésből a kutyakáját zabálta be? Pedig Diana megmondta, hogy a piros kistányér a pincsié.

- De egy rosszindulatú, undok alak maga! - ripakodott rá Jane. - Nem látja, milyen beteg a szerencsétlen?

- Jól van szívi, ne izgassa fel magát - röhögött Prack, - nem fog elpusztulni a lovagja.

- Mike nem vett tudomást a kvartett élcelődéseiről, aggódó arccal megszemlélte, megtapogatta a gyomromat, aztán határozott hangon kijelentette:

- Azt hiszem az lesz a legjobb, ha lepihensz. Felkísérlek a szobádba, és...

- Egy pillanat - nyomult át az embergyűrűn Susan, aki átlátott a szitán, és rögtön tudta, hogy csupán szeretnénk eltűnni szem elől. - Én szakképzett ápolónő vagyok. Majd én felkísérem a szobájába, és ellátom.

- Mike csak tizedmásodpercekre jött zavarba. Aztán ellentámadásba lendült.

- Úgy, szóval ápolónő - jegyezte meg hűvösen. - Akkor nyilván látja, miről van szó.

- Hogyhogy miről, hát rosszul van.

- Igen, igen, de ha egy szempillantást vet a mixalis paraltelisére, akkor láthatja, hogy a laxus erősen allixálódott - halandszázta társam kapásból.

- Hó... hogy mondja? - kérdezte elbizonytalanodva Susan.

- Nem érti? A mixalis paraltelisen látszik, hogy a laxus erősen allixálódott.

- Iiigen.

- Akkor nyilván azt is tudja, mi ilyenkor a teendő...

- Hát... ööö... persze...

- Akkor csinálja!

Susan riadtan pislogott a körülötte állókra, mert rádöbrent, hogy csapdába került.

- Tudják - magyarázta Mike -, ilyenkor egy erőteljes alhasi masszázusra van szükség, hogy a görcs oldódjon, majd két óra teljes nyugalomra.

- És maga ezt honnan tudja? - morogta Collins az embergyűrűn túlról.

- Együtt voltunk katonák - magyarázta nyájasan Mike -, és Tonymak ott is sokszor előjött ez a problémája.

Susan időközben letérdelt mellém, kigombolta a zakómat, és kelleetlenül masszírozni kezdte az alhasamat. Mike egy darabig szakértő szemmel nézte, majd felsóhajtott.

- Ne haragudjon kisasszony, de Tonymak most nem efféle masszírozásra van szüksége.

Ezt majd akkor próbálja ki, ha jobban lesz.

Susan vérvörös arccal ugrott talpra.

- Ne dumáljon bele, hogy mit hogyan csinállok, én vagyok az ápolónő, nem maga!

- Akkor se masszírozzgasd a ficsúrt! - dörögte bőszen Collins.

- Azonnal gyere ide! Gyere ide, hallod?!

Susannak ingerülten villantak a szemei, de bizonyára ismerte már Collinst annyira, hogy tudja: ez az a pont, ahol nincs hatalma felette.

Mike megértő arccal nézte, amint a vörös démon átfúrja magát az embergyűrűn, majd hozzám fordult:

- Ilyenformán azt hiszem, mégiscsak az lesz a legjobb, ha felmegyünk a szobádba, Tony.

Bágyadtán bólintottam, aztán hagytam, hogy társam és Fischer felnyaláboljanak, s felcipeljenek a szobámba.

- Ha szükségük van rám, csak szóljanak - búcsúzott a számítógép-szakértő, miután letettek az ágyra.

- Köszönjük, azt hiszem most már minden rendben lesz - mosolygott Mike, és nézte, amint Fischer behúzza maga után az ajtót. Aztán elvigyorodott.

- Egész jó színész lenne belőled.

- Te sem vagy elveszett ember - dicsértem felülve az ágyon.

- Na munkára!

- Előkaptuk a szekrényből Jammandar térképét, s lázas kutatásba fogtunk. Mint kiderült a Hagdan-kút a szomszédos Kaddumi sejkiségbe vezető autósutrada mellett van, Kadhurtól kb. tíz kilométernyire a sivatagban.

- Autóra lesz szükségünk - konstataálta Mike.

- Egén. Mennyi az idő?

- Kilenc óra, két perc.

- Akkor ideje indulni.

Az ajtóhoz osontunk, és kilestünk.

...Sehol senki. Nagyon helyes.

Kinyomultunk a szobából, átvettük magunkat a korláton, és leereszkedtünk a kertbe. Fürge gyíkként siklottunk a bokrok között, majd átmásztunk a kerítésen, és elindultunk autót szerezni.

A közeli parkolóban rá is akadtunk egy céljainknak megfelelő nyitott Land Roverre. Két burnuszos arab ült benne.

- Nincs mese - súgtam Mike-nak - be kell cserkésznünk őket.

Rövid megbeszélés után a dzsiptől jó messze besétáltunk az autók közé, majd kétrét görnyedve, hátulról közelítettük meg a zsákmányt.

A két arab kényelmesen hátradőlt az ülésen, és gyanútlanul beszélgetett. Szép csendesen odaosontunk hozzájuk, aztán lecsaptunk rájuk. Megfordulni sem volt idejük, a tarkójukra mért tenyéri-ütés hatására ájultán buktak a szélvédőre. Nekiálltunk, hogy kicibáljuk őket az ülésről, és ekkor remek ötletem támadt.

- Vetkeztessük le őket!

- Minek? - képedt el Mike.

- Mert lehet, hogy a Hagdan-kútnál többen lesznek, és akkor a burnuszok segítségével talán közéjük vegyülhetünk.

- Jézus! Közéjük akarsz vegyülni?

- Csak, ha veszélytelen. Ahhoz viszont szükségünk van ezekre a ruhákra.

Társam savanyú ábrázatot öltött, de azért levetkőztette az általa vonszolt fickót.

Néhány perccel később burnuszba meg turbánba öltözve robogtunk a dzsippel a városból kivezető úton.

Mikor elmaradtak mögöttünk Kadhur fényei, Mike megkérdezte:

- Van valami elképzelésed, hogy hogyan sündörögjünk oda hozzájuk?

- Nem igazán.

- Nem csalódtam benned. Mindenesetre remélem, hogy nem szándékozol közéjük hajtani ezzel a tragacsal... Mert, akkor nyilván megkérdezik, mit akarunk.

- Majd elütjük a dolgot valami tréfával - vontam vállat.

- Ha esetleg elfelejtetted volna, ezek ki akarnak nyírni bennünket.

- Lebeszéljük őket róla.

- Világos.

Ezután mindketten hallgatásba burkolóztunk, és az útra függesztettük a tekintetünket. A forgalommal nem kellett törődnünk, rajtunk kívül teremtett lélek sem volt a környéken, így aztán kényelmesen ki tudtam kerülni az időnként felbukkanó jó harminc centi mély gödröket.

Mikor ahhoz a kanyarulathoz értünk, amelytől a térkép szerint már nyílegyenesen haladt tovább a sztráda a kúthoz vezető bekötőútig, lekanyarodtam az autópályáról, és behajtottam a dombok közé. Ugyanis éltem a gyanúperrel, hogy a kútnál tanyázók figyelik a hozzájuk vezető utat. Ezért innen a homokdűnék közt szlalomozva haladtunk tovább, egészen addig, amíg a kút közelébe nem értünk.

Egy óriásdűne tövébe kormányoztam a dzsipet, leállítottam a motort, kikapcsoltam a világítást, és Mike-hoz fordultam.

- Végállomás!

Kikászálódtunk a járműből, és miután eligazgattuk magunkon a turbánt meg a burnuszt, nekiláttunk megmászni a mellettünk magasodó homokdombot, hogy a tetejéről körbekémleljünk.

A fene tudja, hogy ezek az arabok milyen technikával lépdelenek, mindenesetre a mi cipőnk már pár méter után megtelt homokkal. Mike nem is állta meg szó nélkül.

- Mire hazaérünk, akkorára dagad a cipőm, és olyan nehéz lesz, hogy hanyatt se tudnak dönteni - dohogta.

- Arabnak öltözött kelj feljancsit még úgysem láttam - feleltem. - Mellesleg ahhoz, hogy igazad legyen, előbb még tényleg haza kell érnünk. Mert, ha itt elkapnak, légy nyugodt, megtalálják a módját, hogy hanyatt döntsenek.

- Inkább ne akarj megvigasztalni.

- Rendben.

Azért minden gátló tényező ellenére csak felértünk a dombtetőre. És azon nyomban hasra is vágódtunk.

Tőlünk alig százméternyire ugyanis tábortüzek pislákolnak az éjszakában.

...Te jó ég! Még szerencse, hogy egész finoman vezettem az autót, így nem hallhatták meg a hangját.

- Mit keres itt ez a rengeteg ember? - kérdezte Mike. - Kiárúsítás van?

- Ha hiszed, ha nem, én is most járok itt először - válaszoltam, miközben a tüzek körül ücsörgőket figyeltem.

Lehetek vagy nyolcvanan. Valamennyien burnuszban és turbánban „pompáztak”, övükbe pedig görbe kardot tűztek.

- Elég valószínűtlenek - foglalta össze a látottakat Mike. - A huszadik század végén, görbe kardokkal a sivatagban... Olyanok, mint a negyven rabló az Ali baba történetben. Egy darabig némán tanulmányoztuk a tábor elrendezését, aztán visszatértünk a domb aljába, hogy némi kerülővel, a legkisebb kockázattal kecsesítő helyen próbáljunk meg besettenkedni a tüzek közé.

Mint kiderült, mindenféle óvatosság felesleges volt, ugyanis mikor elértük a tábor szélét, váratlanul kiáltás harsant, s ennek nyomán az összes burnuszos elindult a legnagyobb, központi tűz irányába.

A szerencsés véletlen következtében minden feltűnés nélkül eljutottunk a tábor szélén álló, sötétbe burkolózott sátrakhoz.

- Benézzünk? - lehelte Mike.

Bólintottam, a hozzám legközelebb eső sátor bejáratához léptem, és kissé felhajtottam a

ponyvát. Odabent senki sem volt. Intettem Mike-nak, hogy jöjjön, és besiklottam a résen. Az olajlámpásokkal megvilágított lakótér fényűzően volt berendezve, a földet és a sátor falát gyönyörű perzsaszőnyegek borították, középen intarzia-berakásos faragott asztalka állt, körülötte aranymintás bőrpuffok sorakoztak, a háttérben pedig óriási, aranyhímzéses takaróval borított fekhely ásított.

- Keleti kényelem - foglalta össze Mike a látottakat. - Ez bizonyára a főnök kéglije.

- Igen...És most itt a jó alkalom, hogy kiderítsük; miféle főnök ez. Meg hogy kik a beosztottjai. És miért akarnak eltenni bennünket láb alól.

- Akkor essünk neki a kócerájnak! Valamit csak találunk, amiből kiderül, hogy kikkel állunk szemben.

Lázás kutatásba fogtunk, miközben fél füllel a kinti zajokat figyeltük, nehogy megleljenek bennünket. Szerencsére úgy tűnt, az összes echte burnuszost leköti a szónok beszéde, akinek szenvedélyes szónoklata, ha mormogássá gyengülve is, de lejutott hozzánk. Meg az időnkénti ováció is, amelyet egy-egy mondata keltett. Elég rendesen felheccelte a hallgatóságot, mert az ordibálás egyre hangosabbá és dühösebbé vált.

- Jó lesz sietnünk - jegyezte meg Mike -, mert ha ez a megvadított csorda ránk talál, akkor beigazolódik a hanyatt döntésről szóló fejtegetésem. Szerintem, az lenne a legjobb... Hopp!!! Idenézz!!!

Odafordultam, és örömmel láttam, hogy társam egy szalaggal átkötött iratcsomagot lóbál a kezében.

- Na látod - vigyorogtam -, valamit csak találunk. Szétbontottuk a paksamétát, és tanulmányozni kezdtük. Előbb reményteljes várakozással, majd kissé bizonytalanul, végül bambán. Mert az összes papírlapon ugyanaz a gyerekes ákombákom virított.

- Lehet, hogy rajzolni tanul az ürge? - tündődött Mike.

- Ha igen, sürgősen le kéne beszélni a pályáról. Diana pincsije különbet alkot. Tedd vissza a helyére az egészet.

Tovább kutattunk, nem sok eredménnyel.

- És most? - kérdezte Mike, mikor abba hagytuk a turkálást.

Válasz helyett a kijáráshoz léptem, és kissé felhajtottam a ponyvát, hogy megnézzem, mi a helyzet odakint.

A központi tűznél álló szónok időközben rendkívüli módon belemelegedett a mondókájába. Nekihevülve, torkaszakadtából ordította.

- Az égre lesz felírva a parancs! Figyeljétek az eget! Ha megpillantjátok a tűzoszlopokat, ne tévovázatok! Akkor eljött az idő!

- Várni fogjuk a jelet! - harsogták a körülötte állók, és bőszen rázták a kardjukat. - Nem fogsz csalódnunk!

- Megölünk minden hitetlent! - rikácsolta valaki a tömegeből. - Halál az amerikaiakra!

A felajzott horda vad örömujjongásban tört ki.

- Úgy van! - kiáltották többen is. - Halál az amerikaiakra! Villámsebesen visszahúzódtam a sátorba, és a hátam mögött álló

Mike-ra néztem.

- Hallottad?

- Persze, nem vagyok süket. És amondó vagyok, húzzuk el a csíkot, amilyen gyorsan csak lehet... Mert ezek az idióták gondolkodás nélkül lekaszabolnak bennünket, ha itt találunk.

- Igazad van - helyesletem -, minek nyírassuk ki magunkat, ha nem muszáj. A kazetta úgy sincs itt, ezek a baromarcúak meg egyfolytában csak ugyanazt szajkózzák, mint a

cimboráik tegnap a Vörös Mecsetben. Na, gyerünk!

Kisurrantunk a sátorból, és a jótékony sötétség oltalma alatt bearaszoltunk a homokdombok közé. Itt már nem kellett attól tartanunk, hogy felfedeznek bennünket, s valamivel nyugodtabban folytattuk az utunkat. A feszültség azonban minden egyes lépésnél ott vibrált velünk. Nem csoda, a hátunk mögött újra meg újra felharsant a vérszomjas kórus hátborzongató üvöltése.

Csak akkor lélegeztünk fel, mikor már a sztrádán suhantunk a dzsippel.

Kadhurba érve az autót a burnuszokkal meg a turbánokkal egy mellékutcában hagytuk, és gyalog közelítettük meg a palotát.

Átmásztunk a falon, odasurrantunk az épülethez, és a haliból kihallatszó nyüzsgés aláfestésétől kísérve felkapaszkodtunk a külső folyosóra.

- Nnna, eddig megvolnánk - sóhajtotta Mike. - Most már lebilleghetünk a tisztelt egybegyűltekhöz megmutatni, hogy nem tűntünk el.

- Annál is inkább, mert lassan lejár a két óra, amit a felépülésemhez szükségesnek tartottál.

- Látod, helyes volt a diagnózisom - húzta ki magát társam. - Az idő letelt, te pedig talpon vagy.

- Kész orvos vagy - bólintottam. - De azért mielőtt ezt a lebillegést megejtenénk, kicsit szedjük rendbe magunkat, meg ontsuk ki a cipőinkből a homokdűnéket. Mert Keshmar még képes és kiszúrja, hogy a lábadozás óráit nem az ágyban pihegtem végig.

- Bölcsen beszélsz - értett egyet Mike, s mivel a cipőjében lévő homok őt is nagyon zavarta, nem sokat vesztegette az időt, elügetett a szobája felé.

Követni akartam a példáját, ám az ajtóhoz közeledve szörnyű gyanúm támadt.

...Valaki van odabenn!

Az ajtó és a küszöb közötti résen vékony fénycsík szivárgott ki, pedig leoltottam a villanyt, amikor eljöttem.

...Hm. Vajon ki lehet az?

Macskaléptekkel odaosontam, és puhán lenyomtam a kilincset, remélve, hogy az ismeretlen nem zárkózott be. Szerencsém volt, az ajtó engedelmesen feltárult. Az asztali lámpa szórt fényében Susant pillantottam meg, amint a fiókos szekrény előtt áll, és szorgalmasan turkál a ruháim között.

29.

- Hogy s mint, hogy s mint? - köszöntem rá barátságosan. - Netán itt felejtett valamit?

A vörös démon riadtan rántotta ki a kezét a fiókból.

- Csak nyugodtan, mintha itt se lennék - legyintettem könnyedén, és egy fotelbe huppantam. - Tudja, egész meglepődtem volna, ha előbb vagy utóbb nem látogatja meg szerény kis kéjlakomat.

Susannak ez a néhány másodperc is elég volt ahhoz, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét.

- Semmit sem tud rám bizonyítani - jelentette ki. - Egyszerűen csak benyitottam magához, mert aggódtam az állapotja miatt. Ha bármi mást állít, letagadom.

- Világos - tártam szét a karjaimat. - Egyébként eszembe se jutna illetéktelen behatolással gyanúsítani... Meg aztán úgysem hinne nekem senki, hisz jó néhányan látták, hogy maga milyen odaadóan masszíroz, és nyilván mindenki előtt teljesen természetesnek tűnne, hogy csakis és kizárólag az én személyem miatt jött ide.

Susan gúnyosan felkacagott, aztán hirtelen elkomorult.

- Tudja mi a maga baja, Grey? - kérdezte összehúzott szemmel.
- Nos?
- Az, hogy a végtelenségig öntelt, és nagyképü...
- Úgy találja?
- ...egy beképzelt majom, aki azt hiszi, hogy mindenkinél okosabb...
- Igazán?
- ...egy senkiházi, aki...

A folytatást sajnos nem sikerült meghallgatnom, mert váratlanul bösz hörrenés hallatszott a hátam mögött, aztán éles fájdalom hasított az agyamba, és nyomban utána kihunytt a tudatom.

30.

Magamhoz térve szomorúan konstatáltam, hogy egy keménytámlájú székhez vagyok kötözve, fölöttem pedig ott tornyosul Susan lapított orrú cimborája, az észkombájn Collins.

...Hm. Ami azt illeti, elég figyelmetlen voltam, hogy nem néztem körül kicsit jobban, mielőtt báj csevegésbe kezdtem a vörös démonnal. Akkor biztos észrevettem volna a fickót, akárhová bújt is az ajtónyitás zajára. Na, mindegy, utólag már felesleges okoskodni.

- Hello, maga kis Winnetou - üdvözöltem a morózus gorillát. - Nem mondom, ügyesen elbújt, még azt sem...

- Pofa be! - reccsent rám a megszólított. - Csak akkor nyisd ki a szád, ha kérdezlek. Különben széttéplek, mint kutya a lábtörölt. Érted?

Jobb híján buzgó bólogatással jeleztem, hogy magasröptű szónoklatának minden egyes részlete tudatosult bennem, és kíváncsian vártam a kérdéseket. Jöttek is.

- Hol a cimborád?

Fejemmel Mike szobája felé intettem.

- Mit csinál?

Nehézkesen tekergőzni kezdtem a széken, utánozni próbálva a szituációt, amikor valaki áll a zuhany alatt, és kéjesen folytatja magára a vizet. Collins egy darabig bambán bámulta a produkcióm, aztán felmordult.

- Ne játszd a hülyét, hanem válaszolj!

- Ja, már beszélhetek?

- Csak akkor, ha kérdezlek. Tehát, mit csinál?

- Zuhanyozik.

- Ilyenkor?

- Vannak más rossz szokásai is.

- És utána?

- Utána törölközik.

- Te, nekem ne akarj...

- Fogd be a szád! - ripakodott rá az óriásra Susan. - Persze, hogy hülye válaszokat ad, ha hülyéket kérdezel. Maga meg - felém fordult - ne szórakozzon velünk!

- Tőlem akár be is fejezhetjük a játszadózást...

- Oké, de előbb mondja meg, mikor találkoznak a barátjával és hol?

- Lent a hallban, amint elkészülünk. Ugyanis - bűnbánóan Collinsra néztem - töredelmesen be kell vallanom, én is mosakodni készültem.

- Ez biztos? - kérdezte gyanakodva Susan.
- Engedjen csak oda a zuhanyhoz, egyből meg fogja látni.
- Ne játsszon az idegeimmel! Biztos, hogy a hallban találkoznak?
- Gondolja, hogy mondanám, ha nem így lenne?
- Tuti.
- Erre csak egy jól ismert szólással tudok válaszolni, amely szerint; ki mint él, úgy ítél... De mondhatnám azt is, hogy a hazug embert könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát. Vagy, aki szelet vet...
- Ne süketelj itt össze-vissza! - ugrott oda hozzám Collins, aztán Susanra förmedt. - Nem látod, hogy csak az időt húzza?
- Igaz - eszmélt fel a vörös démon, és ő is hozzám lépett.
- Hol a kazetta?
- A... kazetta?
- Igen.
- Hát az a helyzet, hogy...
- Beszéljen! - torzult fenyegetővé a nő arca. - Vagy magára uszítsam Samet?
- Nem, ettől megkímélhet - ráztam a fejem. - Inkább vallók. A kazetta... nos... a kazetta...
- Na!

Hajtsák fel a fotel ülőkését... Ott van alatta. Mind a ketten odaugrottak a fotelhez, és szinte feltépték a jobb sorsra érdemes ülőalkalmatosságot. A versenyt Collins nyerte meg, ő mutathatta fel a zsákmányt. Beletörődő mosollyal figyeltem az örömét, és közben jóleső elismeréssel adóztam bölcsességemnek, amellyel a kazettaborítót, amelyen a „Cindy meg a pékek” felirat szerepelt, még annak idején eldobtam, így most a bájos kettős szépen elkotródik a hamis kazettával.

...De nem! Ezek nem akarnak elkotródni!

- Hé, mit csinál?! - kérdeztem Collinstól, aki a televízióval meg a videóval kezdett babrálni.

- Megnézzük a felvételt - magyarázta immár barátságosan Susan. - Tudja, a mi szobánkban elromlott a videó, és csak holnap javítják meg.

- Csak nem azt akarják mondani, hogy itt fognak videózgatni? - háborodtam fel. - Odaadtam a kazettát, most már engedjenek el, és tűnjenek a fenébe innen.

- Pofa be! - morogta Collins, miközben továbbra is a gombokat kapcsolgatta. Mit tehettem volna, hallgatásba burkolóztam. Közben egyre növekvő aggodalommal figyeltem, amint Susan jobbról is, balról is egy-egy fotelt húz a székem mellé.

.. Jézusom! Mi lesz itt?

A vörös démon, miután befejezte a széktologatást, lecsüccsent, s nemsokára az óriás is követte a példáját. A helyiségre sötétség borult, csupán a tévé kásásan sercegő képernyője világította meg néma hármasunkat.

Aztán Collins ujjai végigzongoráztak a távkapcsolón, s a felvétel elindult. Mit mondjak, a rendezők nem sokat vacakoltak a kerettörténettel, rögtön a lényegre tértek. A pékségbe lépő Cindy legfeljebb öt másodpercet töltött az eladótérben, aztán az öt körülvevő férfiakkal együtt átvonult a raktárba, és ott szorgos „munkába” kezdett.

Susannak kellett egy kis idő, mire magához tért a meglepetésből. Akkor az óriásra förmedt.

- Mi ez az... ocsmánység?!

- Ez? - Collins élveteg vigyorral meredt a képernyőre. - Úgy tűnik, pornó.
- Azt én is látom, te agyalágyult! De nekünk nem ez kell!

- Mi? Ha? Ja, igen.

Collins kikapcsolta a hangot és rám vicsorgott.

- Mi ez?

- Kazetta.

- De milyen kazetta?

- Hát tudom én? Ezt kaptam Habibtól.

- Hazudik! - csattant fel Susan.

- Nem hazudok, ez az egy kazetta van nálam.

- Azt hiszi, beveszem ezt a dumát? - a vörös démon hangja fenyegetővé vált.

- Nézze, hogy mit vesz be és mit nem, az a maga dolga. Nekem csak ez az egy kazettám van.

- Igen? Akkor, hol az igazi kazetta?

- Fogalmam sincs.

- Hazudik! Sam, vedd kezelésbe!

Az óriás vészjóslóan rám vigyorgott, majd idegölő lassúsággal felállt, és fölém tornyosult.

- Most átformálom a képedet! - súgta a fülembe fojtott hangon, aztán hátrahúzta a jobbját, hogy kellő lendülettel üthessen.

El akart indítani egy csonttörő egyenest, ám ebben a pillanatban a belső folyosó felől léptek hallatszottak.

Collins gyorsan reagált. Odaugrott hozzám, hatalmas tenyerével betapasztotta a szám, szabadon maradt kezével pedig felmarkolta a távirányítót, és kikapcsolta a tévét. A szobára csend és sötétség borult.

A cipőtalpak kopogása egyre erősödött, végül az ajtóhoz érve megszűnt. Vagyis a jövevény ott állt a küszöb előtt.

Ez csakis Mike lehet! - villant belém az örömteli felismerés. - Nyilván nem talált lent, és felszaladt megnézni, mi van velem. Csakhogy... csakhogy hiába fogja megkérdezni, itt vagyok-e, nem tudok válaszolni... Rádásul, ha beles a kulcslyukon azt fogja látni, hogy sötét van. Akkor pedig vissza fog ballagni a haliba, hogy tovább keressen... és ez alatt ez az idióta szépen kikészít. Nincs mese, valahogy jelt kell adnom.

Kétségbeesetten vergődtem a kötelékeimben, s megpróbáltam beleharapni a számra tapadó tenyérbe, sikertelenül.

Az ajtó előtt álló pedig némi tétovázás után bekopogott. Abban a pillanatban tudtam, hogy nem Mike az. Ő ugyanis egész másképp kopog.

...De akkor ki lehet?

A kopogás megisméltődött, ezúttal valamivel erősebben.

...Ki a nyavalya lehet? Nem nő, az biztos, ahhoz túl erőszakosan zörget.

Most már szinte döngették az ajtót. Aztán váratlanul elhalt a zaj, s egy pillanattal később apró zörejek jelezték, hogy az ismeretlen a zárral babrál.

...De hiszen ez egy betörő! És azért dörömbölt ilyen veszettül, hogy kellőképpen megbizonyosodjon róla; üres a szoba. Hogy pofára fog esni... De mit szöszmötöl a zárral, hiszen nyitva van az ajtó. Vagy mégsem? Lehet, hogy Collins - okulva az én betoppánásomból - bezárta? Igen, ez valószínűnek tűnik. Leütött, aztán előkapta az álkulcsát, és a további meglepetéseket megelőzendő visszakattintotta a zárnyelvet... De

úgy látszik, az ismeretlent nem tartják vissza ilyen apróságok.... Na lássuk, ki az? Nyílt az ajtó, és egy sötét árny nyomult be a résen. Gondosan visszazárta az ajtót, majd tolvajlámpát vett elő, és miután körbepásztázta a szobát, a csenevész fényt a fiókos szekrényre irányította. Minket nem vett észre, mert amikor bizonyossá vált, hogy be akar settenkedni, Collins lebújt a fotelé mélyére, és az én fejemet is oldalra húzta, így a támlák eltakartak bennünket.

De most már én sem akartam felhívni magamra a figyelmet... Mert akkor valószínűleg elszalad a fickó, és nem tudom meg, kicsoda... Pedig, jó lenne a szeme közé nézni... Rettentő kényelmetlen volt a póz, amelyet Collins rám kényszerített, mikor lehúzott maga mellé, viszont annyi előnyöm származott a dologból, hogy a támlák között félszemmel láthattam az ismeretlent. Az ismeretlent, aki miután végigtúrta a fiókos szekrényt, újabb célpont után nézett. Közben felemelte a tolvajlámpát, s így felismerhetővé vált az arca. Collins - aki szintén leskelődött - annyira meglepődött a látványtól, hogy egy pillanatra elfelejtkezett rólam. Csak erre vártam.

Kitéptem magam a szorításából, felegyenesedtem a székből, és odarikkantottam a lámpásnak.

- Isten hozta, kapitány úr!

Mert az elemlámpás betörő nem más volt, mint Keshmar kapitány, a kadhuri rendőrség oszlopos tagja.

31.

Keshmar a váratlan meglepetéstől előbb elejtette a lámpát, majd a hirtelen beállt sötétben megbotlott és egyensúlyát veszítve hanyatt esett, magával rántva a fiókos szekrényen lévő térítőt, amelybe kapaszkodni próbált.

Éles csörömpölés jelezte, hogy a térítőn három porcelán váza is volt.

...Hiába, a baj nem jár egyedül.

Figyelmesen hallgattam a különféle zajokat, amelyek lezárásaként kattant a villanykapcsoló, és végre teljes díszkivilágításban láthattam viszont a kapitányt.

Meglehető zavarodottsággal pislogott ránk, miközben kezeivel a vázatörmeléket simította ki a hajából.

- Izé... ööö... - kezdte mondandóját, majd ráeszmélvén, hogy legjobb védekezés a támadás, megkeményítette a hangját, s szigorúan kérdezte: - Mit keresnek itt?

- Úgy érte, a szobámban? - kérdeztem vissza szelíden. - Nem inkább magának kéne megmagyaráznia, miért tört be hozzám?

- Nem törtem be! Magát kerestem.

- Aha.

- Igen... mert kíváncsi voltam rá, hogy meggyógyult-e már.

- Ja, vagy úgy.

- Igen... kopogtam is, ha nem hallották volna.

- De, hallottuk.

- Akkor miért nem válaszoltak? Mellesleg maga meg van kötözve, ha jól látom...

- De még milyen jól látja.

- És egyáltalán, mit ücsörögnek itt a sötétben?

- Előbb talán térjünk vissza önre, kapitány. Ott hagytuk abba, hogy kopogott, mi meg nem válaszoltunk. Erre maga betört. Ejnye, ejnye. Most mondja meg, szép dolog ez egy rendőrtől?

- Ne humorizáljon Grey, mert azt nem bírom. Ha éppen tudni akarja, azt hittem, rosszul lett, és azért jöttem be, hogy ha kell, segítsek.

- Na persze. Rögtön sejtettem én, hogy valami ilyesmiről van szó. Mellesleg árulja már el, hogy miért a fiókos szekrényben kerestt? Azt hitte, ott szoktam átvészelni a rosszulléteimet? Vagy netán arra gyanakodott, hogy Mike, miután nem járt sikerrel a masszírozás, feldarabolt, s elrejtett a fehérenemük közé?

Keshmarnak egyre bíborszínűbbé vált a feje, láthatólag a gutaütés határán járt. Aztán hirtelen kitört.

- Ne nézzen hülyének, Grey! Maga meg a cimborája csak megjátszottak a rosszulléte meg a masszírozást. Ha éppen tudni akarja, láttam, amikor kiszöktek a palotából... És most maga jön! Hol voltak? És miért van megkötözve? Mi ez az egész?

Hm. Kényes kérdések voltak. Legfőképpen az, hogy hol voltunk... Úgy látszik ez a Keshmar nem is olyan hülye, mint amilyennek tettei magát. Sőt!

- Nos... ööö... az a helyzet... - húztam az időt, ám ekkor Susan váratlanul közbevágtott.

- Ne próbálkozzon, kapitány! A blöffjei nem jönnek be. Mr. Grey az elmúlt két órában nemhogy a palotát, de még a szobáját sem hagyta el. Erre tanúk vagyunk.

Bambán meredtem a vörös démonra, és nem értettem, miért fedez bennünket. Aztán rájöttem. Nyilván sejtí, hogy Keshmarnak is a kazettára fáj a foga, és úgy gondolja jobb, ha a rivális minél kevesebbet tud arról, merre jártunk Mike-kal. Valószínűleg úgy tervezi, hogy a kapitány távozása után majd ők szedik ki belőlem a titkot.

Láthatóan Keshmart is meglepte ez a nyilvánvaló hazugság. Szemei gyanakvással vegyes értetlenséggel jojóztak ide-oda Susan és köztem. Aztán egyszer csak felderült az arca, mert felfedezte a videón világító aprócska kijelzőt, amely azt mutatta, hogy kazetta van a készülékben. Odasétált, megvizsgálta, majd amikor végzett, felénk fordult.

- Szóval videózgatunk... Hol a távkapcsoló?

Collins kérdőn Susanna nézett, és amikor az bólintott, odaadta a kapitánynak a kérdéses tárgyat.

- Na, most majd meglátjuk, mi érdekelte magukat annyira - vigyorgott diadalittasan Keshmar, s elindította a felvételt.

Néhány másodpercig érdeklődve figyelte a képernyőn megjelenő, egymásba gabalyodott négyest, aztán felhördült.

- De hiszen ez a Cindy meg a pé... akarom mondani, mi ez az ocsmányság? Maguk pornófilmeket nézegetnek?! Ha nem tudnák, nálunk a törvény szigorúan bünteti a pornográfia mindenfajta megnyilvánulását! És ez vonatkozik a turistákra is!

- Ezt sajnos nem tudtuk - mentegetőztem.

- A törvény nem tudása nem mentesít a felelősségre vonás alól! - dörögte Keshmar. - Mi lenne a világgal, ha mindenki effajta szemetet nézegetne?! ...Most már azt is tudom, miért van megkötözve. Nyilván a korbácsolás részt akarták utá... ööö... szóval biztos valami perverzióra készültek. Pfuj! Azonnal kioldani a köteleket! Hallják, azonnal!

Collins kénytelen-kelletlen végrehajtotta az utasítást, aztán dühös fintorral nézte, amint megmozgatom az izmait.

- És most? - kérdezte Susan Keshmart, mikor befejeztem a rögtönzött svéd torna bemutatót. - Megbüntet? Lecsukat?

- Szerencsénk van - közölte a kapitány atyáskodó hangon. - Mivel nem terjesztették a felvételt, csak egymás között nézték, és mert ez az első eset, megússzák figyelmeztetéssel... A kazettát azonban természetesen elkobzom.

- Efelől nem volt kétségünk - vigyorogtam.
Keshmar nem díjazta a humoromat, ingerülten pördült felém.
- Örüljön, hogy nem veszem őrizetbe! - sziszegte fenyegetően.
- Ha jogalapja lenne rá, nyilván megtenné - nyájaskodtam. Keshmar nem válaszolt, kitépte a kazettát a videóból, aztán dühödtté fújtatással kirobogott a helyiségből, és úgy bevágta az ajtót, hogy egy pillanatig attól tartottam ránk szakad a mennyezet. Mikor ez mégsem következett be, odaszóltam Susanéknak.
- Nem tudom mi a további tervük, de remélem, nem itt akarnak megöregedni. Nekem mindenesetre mennem kell.
- Hé, haver! - emelkedett fel a székéről vészjóslóan Collins.
- Ne próbálj meglógni, mert dühös leszek!
- Nagy dolog - vontam vállat, s az ajtó felé indultam. Collins erre ott termett mögöttem, és megragadta a jobb csuklómat, hogy maga felé penderítsen. Hiba volt. Felrántottam a jobb lábam, és leadtam egy szép, tiszta hátsó sarokrúgást a gyomorszája magasságában. Azonnal elengedte a csuklómat, és nyögve előregörnyedt. Vesztére. Villámgyorsan megfordultam, és belső tenyérével fültövön vágtam, majd egy köríves rúgással a falnak repítettem.
Az óriás néhány másodpercig fátyolos tekintettel szédelegve próbált talpon maradni, aztán letottyant a fal tövébe. Miután megbizonyosodtam róla, hogy a közeli jövőben nem is óhajt felkelni, a kővé vált Susanra néztem.
- Takarítsa el a barátját, mert baromira rontja a szoba összképét.
És még mielőtt válaszolhatott volna, kicsörtettem a helyiségből.

32.

A lépcsőfordulónál a felfelé igyekvő Mike-ba botlottam.
- Épp érted indultam - közölte. - Gondoltam segíték kitűzni a zászlót a homokvárra.
- Mi a bajod?
- Nekem semmi. Te pizsmogsz annyi ideig, hogy azt hittem, a cipődből kiöntött homokból mindjárt építettél is valamit. Egyébként ahhoz képest, hogy ennyi ideig cicomáztad magad, elég ocsmányul festesz.
- Ja. És ráadásul még a dűnék is a bocskoromban vannak.
- Ez esetben arra kell gondoljak, hogy történt valami.
- Nyertél - bólintottam, majd miközben megpróbáltam rendbe szedni magam, elmeséltem a Keshmarral és Susanékkal történt találkozásomat.
Mike érdeklődve hallgatta a beszámolómat, aztán megjegyezte.
- Ez a Keshmar kezd nagyon fárasztó lenni. Valahogy le kéne szoktatni magunkról.
- Őt is, meg Susanékat is - helyesltem. -...Most viszont azt hiszem, ránk fér egy kis lazítás.
- Vagyis?
- Vagyis itt az ideje, hogy megpróbáljuk meggyőzni Jane-éket arról, hogy nem vagyunk teljesen agyalágyultak.

33.

Jane-ékre egy eldugott kis sarokban akadtunk rá. Csendesen kortyolgatták az italukat. Nyomban csatlakoztunk hozzájuk, és megpróbáltuk menteni a menthetőt, vagyis bebizonyítani, hogy nem vagyunk teljesen eszementek. Talán negyedóráig volt együtt a

kvartett, akkor aztán Mike egy rafinált manőverrel elkormányozta valahová Claudiát, így kettesben maradtunk Jane-nel.

A lány hosszasan nézett a távozók után, majd amikor eltűntek a szemünk elől, mosolyogva megjegyezte.

- Ügyes húzás volt.

- Mi?

- Hát az, ahogy a barátja elvitte Claudiát.

- Nos... mindössze arról van szó, hogy... izé...

- Felesleges magyarázkodnia. Egyébként úgy látom, maguk mindig tudják, mit csinálnak...

- Ez túlzás.

- ... még akkor is, ha másnak talán értelmetlennek tűnik a cselekedetük.

- Az ablakon történő kiugrásokra gondol?

- Például arra is. Biztos vagyok benne, hogy jó okuk volt rá.

- Nos valóban így van.

- Aztán itt van az a bizonyos rosszullét.

- Nem értem.

- Dehogynem érti. Magának kutya baja se volt, a barátja pedig össze-vissza halandzsázott.

Ez a leleplezés elég kellemetlenül érintett. Ennyire átlátszó lett volna a trükkünk?

Néhány pillanatig eltűnődtem, mit válaszoljak, aztán Jane mosolygós arcára nézve úgy döntöttem, felesleges a totális tagadás. Egyrészt, mert a lány valahonnan teljes bizonyossággal tudja, hogy színészkedtünk, másrészt - és ez volt a fontosabb -, mert nem ellenség. A szemén meglátszana.

- Hááát... ami azt illeti, valóban nem voltam olyan rosszul... De miből jött rá?

Jane elnevette magát.

- Legyen erős, Tony! Az eredeti foglalkozásom ápolónő.

- Puff neki! - mosolyogtam. - Akkor hiába is próbálnék tagadni. Viszont... viszont akkor nem értem miért csinált úgy, mint aki elhiszi a dolgot?

Jane elkomolyodott.

- Mert látszik magukon, hogy sokkal okosabbak annál, semmint hogy ablakon kiugrással meg álrosszulléttel szórakoztassák magukat. És, mert... mert érzem, hogy becsületesek.

- Köszönöm.

- Nem dicséretnek szántam.

- Azért jól esett. De, ha már ilyen nyíltan beszélünk, mit gondol; mások is észrevették, hogy nem vagyok rosszul?

- Nem. Csak az a vörös hajú nő meg a barátja. De ők sem azért, mert a nő ápolónő...

- Hát nem is.

- Miattuk van szükség ezekre a... hogy is mondjam... ügyeskedésekre?

- Miattuk is.

- És még ki miatt?

- Hm. Jó lenne azt tudni. Annyian vannak, mint égen a csillag.

- Üldözik magukat?

- Megesik.

- Miért nem fordulnak a rendőrséghez?

- Azok üldöznek a legjobban. Legalábbis egynémely tagjuk.
- De hát ez borzasztó!
- Nekem mondja?
- Áh, maga elvicceli a dolgokat.
- Mit csináljak, ilyen a természetem. Meg aztán... most különben is jókedvem van. És van is rá okom!

Jane odahajolt hozzám.

- Valami jó hír? - kérdezte suttogva.
  - Bizony - bólogattam szaporán.
  - Elmondhatja?
  - Igen.
  - Halljuk!
  - Végre bizonyos lehetek afelől, hogy a nő, aki nagyon tetszik nekem, nem néz hülyének.
- Jane mosolyogva megcsóválta a fejét.

Néhány másodpercig szótlánul a poharainkba mélyedtünk, mintha valamit keresnénk bennük, aztán Jane lassan rám emelte a tekintetét.

- Tudja - kezdte -, amikor első este a vacsoránál két és fél óráig húzták az evést, aztán egyetlen marasztaló szó nélkül elengedtek bennünket, nagyon haragudtunk magukra.
- Képelem - bólítottam. - Nekünk is nagyon kínos volt a dolog, de higgye el, nem tehattünk másként. Pedig...
- Pedig?

- Nagyon jól tudja, mit akarok mondani.

Elhallgattunk, de a csend, amely közénk ereszkedett egy cseppet sem volt szófukar. A kézmozdulataink, a szemvillanásaink mind, mind beszéltek valamiről. A körülöttünk nyüzsgő emberek pedig egyre halkabbnak és távolibbnak tündek, mintha valamilyen láthatatlan üveggömbben ülnék, amelybe csak tompítva jutnak el a külvilág ingerei. Öt vagy talán tíz perce tarthatott ez az izgató, bizsergető állapot, amikor Jane váratlanul letette a poharát és felállt.

- Azt hiszem, ideje mennem - közölte.
- Tessék? - kérdeztem értetlenül.
- Mennem kell.
- De hát... minek? ...Hová?
- Álmos vagyok. És még haját is kell mosnom.
- Ha... haját?
- Igen. Köszönöm a beszélgetést, és... jó éjszakát.
- Jó éjszakát.

Bambán figyeltem, amint felsiet a lépcsőn, és nem tudtam mire vélni a viselkedését. Megrengésemből Mike riasztott fel. Ő is egyedül volt.

- Claudia is meglépett? - kérdeztem.
- Dehogyan. Miért Jane meglépett?
- Egén.
- Sajnálom.
- Sokat érek vele. Egyébként mit akarsz?
- Egy időpontot. Mármost, hogy hánykor találkozunk.
- Mit tudom én. Mikor felébredünk.
- Hé, Tony! Térj magadhoz! Arról volt szó, hogy meglátogatjuk ennek a Jaffar nevű

fickónak a bodegáját. Tudod, ahol az a szép, aranymintás szőnyeg, meg a pornókazetták vannak.

- Tényleg - kaptam a fejemhez. - Bocs', kicsit szét vagyok esve.

- Nem csodálom. Tehát?

- Két óra múlva megfelel?

- Nem, de mit lehet tenni.

- Akkor - órára néztem - hajnali egykor a körfolyosón. Oké?

Mike leviharzott, én pedig miután beállítottam a Seiko-t, feltápáskodtam, és elgyötörtén utána indultam.

34.

Morózus hangulatban készülődtem a lefekvéshez, de az vesse rám az első követ, aki hasonló szituációban jobb hangulatban lenne.

Kedélyállapotomban akkor következett be jelentős javulás, amikor egy könnyű, női kéz megkocogtatta az ajtómat.

- Ki az? - kérdeztem terjesen feleslegesen.

- Jane vagyok. Bemehetek? Gyorsan megigazítottam a köntösömet.

- Hát, persze!

A lány szintén köntösben volt, de - velem ellentétben - a fején egy törölközőből formázott turbánt viselt, a kezében pedig haj szárított szorongatott.

- Tudja - magyarázta - elromlott ez a vacak, és most itt állok csuromvizes hajjal. Nem ért hozzá véletlenül?

Válaszként lehuppantam egy fotelbe, és hangosan nevetni kezdtem.

Jane néhány pillanatig csodálkozva hallgatta a hahotámat, aztán gyanakodva kérdezte:

- Most... most min nevet?

- Magamon.

- Elmondja a poént nekem is?

- Miért ne?

- Nos?

Felkeltem a fotelból, odamentem *hozzá*, majd némi somolygás és tarkóvakarás után belekezdtem:

- Tudja, amikor bekopogott, azt hittem azért jön... azért jön, mert...

- Mert?

- Mert... szóval nem a hajszárítója miatt...

- Hanem?

- Hanem... hanem azért, mert... mert... Elhallgattam, és meglehetősen hülyén éreztem magam. Úristen, nem kellett volna belekezdeni ebbe a magyarázkodásba... Most, mi a fenét mondjak?

Aztán Jane-re tévedt a tekintetem. Az arca kipirult, ajkai kissé szétnyíltak. A szemei nedves csillogással ragyogtak rám.

Átkaroltam, gyengéden odahúztam magamhoz, és megcsókoltam. Először a száját, aztán a nyakát, aztán mindazt, amit a köntös eltakart, míg szét nem hajtottam. .

Közben szép lassan odaküzdöttük magunkat az ágyhoz. Ráborultunk, és kihámoztuk egymást a köntösből. A sarokban lévő állólámpa pirulva figyelt bennünket.

35.

- Ó, nem! - sóhajtottam elkeseredve, amikor másfél órával később pittyegni kezdett az órám.

- Mi az, csak nem készülsz valahová? - riadt fel a szendregésből Jane.

- De, igen - motyogtam kedvetlenül. Felkeltem az ágyról és öltözködni kezdtem.

- Hajnali egykor?

- Még nincs annyi.

- Jó, hát akkor egy előtt öt perccel. Változtat ez valamit a lényegen?

- Nem sokat.

- Hová mész?

- Titok.

- Tony...

- Nem mondhatom meg.

- Na...

- Sajnálom, nem tehetem.

Jane-nek durcásan lebiggyedt a szája széle.

- Hát ezt érdelem? - kérdezte szemrehányóan. Elmosolyodtam.

- Nem, nem ezt érdeled. Különösen azután nem, hogy olyan körmönfont módon behatoltál hozzám.

- Mi az, hogy „körmönfont módon”? - csodálkozott.

- Hát a hajszárító ürügyén - emlékeztettem.

- Ezt nem értem.

- Hogyhogy nem érted? Hát azzal a felkiáltással jöttél be, hogy elromlott a hajszárítód.

- És?

- Mit „és”, hát elromlott?

- Persze.

- Hm. Én meg azt hittem, csak ürügy volt.

- Tévedtél. Mellesleg...

- Mellesleg?

- Mellesleg nagyon jókor romlott el.

- Az biztos. ...Ha már itt tartunk, kérdezhetek valamit?

- Hát, persze.

- Két órával ezelőtt olyan sebtében robotgál fel a szobádba, mint akit üldöznek. Miért? Jane szégyenlősen lehajtotta a fejét.

- Nézd - magyarázta -, alig ismerjük egymást, és tudtam, hogy ha tovább maradok, akkor itt kötök ki... És féltem, hogy akkor azt fogod hinni, hogy nálam ez a természetes.

Mármint, hogy ennyi idő után bárkinek befekszem az ágyába. Pedig nem... Egyáltalán nem...

- Értem.

- Akkor jó... És most én kérdezek. Hová mész?

- El fogom mondani, amint eljön az ideje.

- És az mikor lesz?

- Remélem nemsokára.

Láttam, hogy nem szívesen törődik bele a válaszomba, de semmiképpen sem akartam megijeszteni, vagy netán belekeverni ebbe a sötét ügybe. Még csak az hiányzik, hogy valahol elszólja magát, és ezáltal ő is rákerüljön egyik vagy másik vérszomjas csoport halállistájára.

- Menj vissza a szobádba és pihend ki magad - mosolyogtam rá. - Reggel majd találkozunk.

- Inkább itt maradok, és megvárlak.

- Nem, menj csak vissza, fogalmam sincs, mikor jövök - hártottam el az ajánlatot, és közben arra gondoltam, hogy nem csak az kétséges, mikor térünk vissza, hanem az is, hogy milyen állapotban. Mert a Jaffarnál tanyázók szavaiból kitűnt, hogy ha elkapnának bennünket, akkor nem úsznánk meg holmi ejnye-bejnyével.

...Hát, majd meglátjuk, mi lesz...

Búcsúzóul még egy mosolyt erőltettem az arcomra, megcsókoltam a felém nyújtott ajkakat, aztán sarkon fordultam, és nehéz szívvel kinyomultam a folyosóra.

Mike még nem volt ott, így nekitámaszkodtam a kőkorlámak, és belebámultam az éjszakába. A hold bágyadt fénnel simogatta végig a kihalt palotakertet, a bokrok közt kabóca ciripelt, a könnyű szél virágillatot sodort felém. Meg valamilyen más, erős szagot is.

...Mi lehet ez? Olyan, mintha égne valami... Érdekes, múlt éjjel is ugyanezt a szagot éreztem itt a folyosón. Lehet, hogy odaégették valahol a serpenyő műanyag fülét? Nem, ez nem túl valószínű. Ki áll neki éjjelente serpenyőfüleket sütögetni?

Elgondolkozva szimatolgattam a levegőt, majd néhány szippantás után vállat vontam.

Végül is jelenlegi helyzetünkben huszadrangú kérdés, hogy kinek milyen étéké támad gusztusa hajnali egykor.

Gondolataimból Mike riasztott fel.

- Itt vagyok, ragyogok - közölte vidáman.

- Látom, fel vagy dobva - vigyorogtam.

- Úgy nézem, te is.

- Nyertél. Most azonban itt az ideje, hogy alászálljunk az emelkedett hangulatból.

- Hová?

- Természetesen a kertbe.

Leereszkedtünk a kőcsipkéken, a bokrok takarásában ellopakodtunk a kőfalig, és átmásztunk rajta. A túloldalon lehuppanva Mike megjegyezte:

- Lassan el fogjuk felejteni, mire való az a baromi nagy kapu a kerítés közepén.

- Lehet - hagytam rá. - De még mindig jobb, mintha a kapuörök és rajtuk keresztül

Keshmar nyomban értesülne róla, ha elhagyjuk a palotát. Na, gyerünk!

Szótlanul suhantunk át a városon, egészen addig, amíg Jaffar üzletéhez nem értünk. Ott - látva, hogy a bolt ezúttal be van zárva - röviden megtárgyaltuk a teendőket, majd egy álkulcs segítségével behatoltunk az épületbe.

Némi tapogatózás után villanyt gyűjtöttünk, és körülnéztünk.

- Úgy tűnik, leendő gyilkosaink ma szabadnaposak - állapította meg Mike, miután végigvizslattuk az összes helyiséget.

- Nekik is jár pihenő - vontam meg a vállam, miközben a pornókazetták között matattam.

- Megint elviszel egyet?

- Na, hallod?

- Ezt ajánlanám.

Elvettem az odanyújtott kazettát, és megszemléltem a borítót. A „Lulu és a prédikátor” cím alatt egy csuhás ember látszott, előtte pedig - nekünk háttal - egy cselédruhába öltözött kreol nő térdelt, kezeit imára - vagy ki tudja mire - kulcsolva.

Kihámoztam a tokból a kazettát, és az öltönyöm óriási méretű belső zsebébe

süllyesztettem. Aztán tovább matattam.

- Egy nem elég? - hökkent meg Mike.

- Dehogynem. Csak körülnézek, hátha megtalálom annak a szerencsétlen Zeldának a filmjét is. Vagy, ha azt nem is, legalább valamit, ami segít a nyomára akadni.

- Rendben. Én addig körbeszimatolom az eladóteret. Mert az sem lenne hátrány, ha megtudnánk, kik akarnak mindenáron végezni velünk.

- Helyes. Essünk neki!

Szép akkurátusan átkutatattuk az egész kócerájt, minden különösebb eredmény nélkül. Mikor végeztünk, sebtében megátkoztuk a kazettát a rá vadászó gyülelész hordákkal együtt, leoltottuk a villanyt, és dülva-fulva távoztunk.

- Így nem megyünk semmire! - dohogta Mike, már útban a palota felé. - Csak vaktában tapogatózunk.

- Ha van valami épkézláb ötleted, gyerünk, ki vele! - biztattam.

- Oké - biccentett, - a tervem a következő: holnap délelőtt végigjárjuk Kadhur tíz legelőkelőbb szállodáját, és kiderítjük, melyikben szállt meg Zelda, amikor itt járt...

- Eddig nem hangzik rosszul...

- ...aztán, ha megvan a kérdéses szálloda, odasündörgünk és körbepuhatózunk... Esetleg beverjük a portás meg a londoner orrát, és kiszedjük belőlük, kik bántak el olyan rohadtul azzal a szegény lánnyal.

- Szimpatikus gondolat.

- Ha ez is megvan, felkutatjuk a fickókat, és kiütjük a fejüket a füleik közül.

- Meg van véve.

Az újonnan eszkábált terv határozottan jót tett megtépzott kedélyállapotunknak... Végre egy szál, amelyet a magunk módján vehetünk kézbe. Feldobott hangulatban érkezünk meg a palotához. Átvetettük magunkat a kőfalon, és a bokrok közt szlalomozva elindultunk az épület felé. Aztán megtorpantunk.

Az ösvényen egy élettelen test hevert, arcra borulva.

Nyomban mozdulatlanra dermedtünk, és feszülten füleltünk, hogy nem fenyeget-e bennünket is valami veszély. A kert azonban néma és kihalt volt. Semmi sem mozdult.

- Nézzük meg! - súgtam Mike-nak.

Odaóvakodtunk a földön fekvőhöz, és a hátára fordítottuk.

Ryan Cahn, a Prack-féle kvartett egyik tagja volt az. Felakadt, üveges szemmel meredt ránk, nyári öltönyén szúrásnyomok és vérfoltok éktelenkedtek.

36.

- Hát, ez meg kinek ártott? - képedt el Mike.

- Ő, úgy nézem senkinek.

- Valaki nagyon gyűlölhette, mert piszkosul meg van csapolva. Négy, öt, hat, hét, nyolc... nyolc szúrás van a testén.

- Alapos munka. De vajon mit kereshetett itt éjnek idején? Mert, amikor Jaffarhoz mentünk, még nem volt itt.

- Ez tényleg furcsa. Lehet, hogy találkozója volt valakivel?

- Nem hiszem. Azt nyugodtan le tudta volna rendezni a fogadás ideje alatt.

- Hátha mégsem.

- Miért? Mike vállat vont.

- Talán az illető nem volt hivatalos az estélyre. Letérdeltem a halott mellé, kigomboltam a

zakóját meg az ingét,

és a szúrásnyomokat kezdtem vizsgálni. Aztán felpillantottam Mike-ra.

- Valószínűleg igazad van. De, ha mégsem, az annál érdekesebb.

- Nem értem, miről beszélsz.

- Nézd meg a szúrásnyomokat. Mike szemügyre vette a sebeket.

- Sima szélű, mély sebek, nyilvánvalóan éles pengétől származnak.

- A megállapítás jó. Csak egyetlen dolgot nem mondtál.

- Ne játssz az idegeimmel.

- Oké. A sebek szélesek. Túl szélesek ahhoz...

- ...hogyan késtől vagy törtől származzanak?

- Így van.

- Tehát a gyilkos kardot használt.

- Pontosan. És kinek van kardja?

- Mindenkinek, aki ránk vadászik.

- Igen, igen, de az ismertebbek közül...

- Mike néhány pillanatig tűnődött, aztán felkiáltott:

- Csak nem azt akarod mondani, hogy...

- Ne ordíts! - sziszegtem rá. - Igenis azt akarom mondani. Csupán egy olyan ember van, aki hivatalos volt az estélyre, és kardot viselt.

- A díszegyenruha... - suttogta Mike.

- Igen - bólintottam komorán. - A díszegyenruha, a karddal.

- A... kapitány.

- Igen, Keshmar kapitány, aki éjjelente hol ide, hol oda settenkedik, és aki oly szívesen látna kiterítve bennünket.

37.

Enyhén megborzongtunk a gondolatra.

Lehet, hogy Keshmar kaszabolta le ezt a szerencsétlent? De miért? És, hogy került az áldozat hajnali egy óra tájban a kertbe? ...És Keshmar?

Töprengésünkből Diana hangja riasztott fel.

- Hahó, Mr. Darms! Hol vannak?

És mielőtt elillanhattunk volna, előbukkant a kanyarulat mögül, selyemköntösben pincsijével a karján.

- Tudják - magyarázta - lehoztam pipilni Dínót, mert erre a kis haszontalanra épp most jött rá a pipilhetnék, és itt van a kedvenc fája, aztán meghallottam Mr. Darms hangját, s úgy gondoltam, hogy...

Csak ekkor vette észre, hogy valaki fekszik az úton.

- Mi... mi történt? - kérdezte rosszat sejtve. - Ki az ott?

- Mr. Cahn - válaszoltam. - Meghalt.

- Meg...halt?

- Igen.

- De, hát... hogy történt?

- Valaki leszúrta.

Diana a hír hallatán rám meredt, aztán velőtrázóan felsikoltott, majd sarkon perdült, és Dínót eldobva rohanni kezdett a palota felé, már amennyire tekintélyes súlyfeleslegétől tellett.

- Kellett neked kiabálni! - förmedtem Mike-ra.
- Hát tudtam én, hogy Dínónak épp most kell pipilnie? - védekezett társam. - Meg, hogy itt van a kedvenc fája?
- Ezt tényleg nem vehetted számításba. Mindenesetre...
- Mindenesetre?
- Mindenesetre most elkészülhetünk egy kimerítő beszélgetésre Keshmarral.

38.

Mire a kapitány és két fullajtára megérkezett, a holttest körül már ott tipródott a palota teljes személyzete, valamennyi lakója és Dínó személyesen. A hangulat meglehetősen feszült volt, az emberek többsége riadtan és gyanakodva pislogott ránk, néhányan összesűgtak a hátunk mögött.

Nem csodálkoztam a dolgon. Végül is Diana ott talált bennünket a halott mellett, és ez semmiképpen sem vetett ránk jó fényt.

Keshmar is hasonlóképpen ítélte meg a helyzetet.

Miután megvizsgálta a hullát, és utasítást adott az embereinek az összecsődültek kikérdezésére, félrevont bennünket, s gúnyosan megjegyezte:

- Már megint magukat találják ott egy holttest mellett. Nem érzik különösnek, hogy ne mondjam gyanúsnak a véletlenek ilyen ismétlődését?

- De igen - válaszoltam szűkszavúan.

- Maguk vonzzák a bajt Grey - folytatta Keshmar. - És nem hallgatnak az okos szóra.

- Mármost, hogy távozzunk Kadhurból?

- Igen.

- Uhum. Mellesleg, hol van a kardja?

- Amim?

- A kardja. Amit a fogadáson viselt.

Keshmar meghökkent, majd amikor magához tért a meglepetésből, ingerülten rám reccsent:

- Semmi köze hozzá! És egyszer s mindenkorra jegyezze meg; itt csak én tehetek fel kérdéseket!

- Nem értem, miért izgatja fel magát - csóváltam meg a fejem. - Semmi rosszat nem mondtam, csupán azt kérdeztem...

- Nem érdekelnek a kérdései! A válaszai, azok igen! Tehát árulja el, hogyan kerültek éjnek idején a parkba?!

- Megint rosszul lettem, és Mike lekísért levegőzni.

- Áh, levegőzni.

- Igen.

A kapitány gyűlölettel teli szemekkel méregetett, látszott rajta, egy szavamat sem hiszi.

Kellett némi idő, amíg sikerült visszanyernie a flegmáját. Akkor cigarettára gyújtott, szippantott néhányat, majd immáron békés, hogy ne mondjam, baráti hangon megállapította.:

- Önnel tehát kedves Grey az est folyamán semmi különös nem történt.

- Úgy, ahogy mondja.

- Szerencsés ember maga. Mert vegyünk például engem, velem az érzékszerveim egész este furcsa játékot űztek. Kezdődött mindjárt azzal, hogy alig öt perccel az ön rosszullete után kimentem egy kicsit a kastély elé, hogy felfrissüljek, és képzelje, úgy láttam, mintha

ön, meg a barátja a bokrok közt osonnának valamerre. Hát nem bosszantó?

- De, bizonyára.

- Szerintem is. Nos, be kell valljam, némi tétovázás után a settenkedők nyomába eredtem, és tűvé tettem értük az egész kertet, mindhiába. Most már persze tudom, hogy csak az érzékszerveim tréfáltak meg, és valójában senki sem settenkedett a bokrok közt. Annál is inkább, mert amikor a keresgélésből visszatérve bementem magához, maga éppen gúzsba kötve ült a székén Miss. Vashly és Mr. Collins társaságában, s pomófilmet nézett.

- Igen, így volt.

- Meg kell mondjam, hogy én kissé furcsának találtam a dolgot, ezért amikor elhagytam a szobát, pár másodpercig még ott maradtam az ajtó előtt.

- És?

- És látja, ekkor meg a fülem tréfált meg. Mert úgy hallottam, mintha ön és Mr. Collins között bizonyos nézeteltérés játszódott volna le.

- Rosszul hallotta. Nem tudnék összekülönbözni azzal az aranypofával.

- Na persze, tudom én azt. De, akkor még azt hittem, hogy jól hallok, ezért aztán behúzódtam a sarok mögé, és vártam a folytatást. És képzelje, azt láttam, hogy maga ledobog a lépcsőn, majd ezt követően Miss. Vashly szitkozódva kitámogatja a maga szobájából a vérző orrú, nyöszörgő Mr. Collinst.

- Hogy maga miket lát, meg hall - vontam fel a szemöldököm csodálkozva. - Bajok lehetnek az idegeivel.

- Na, igen - bólogatott Keshmar -, bizonyára. Mindössze egy dolog vigasztal. És tudja mi?

- Nos? - mosolyogtam rá barátságosan. Keshmar ugyanolyan barátságos mosollyal válaszolt.

- Az, hogy az én halálos ítéletemet még nem írták alá. Ezzel biccentett, és ott hagyott bennünket.

- Te, Tony - nézett utána Mike - nem kéne ezt a Keshmart megrugdosni pusztán hallásjavítás céljából? A látászavaraiért meg külön adnánk ki.

- Kétségkívül rá férne egy kezelés - ismertem el. - De meg kell várnunk a kedvező alkalmat.

- Nem lehetne addig is egy kis előleget leszurkolni?

- Nem, mert Keshmar éppen erre vár. Hogy hibát kövessünk el. Például tanúk előtt támadjunk neki. Mert akkor sítire vághat, és ott ki tudja, mi történne velünk.

- És az nem hiba, ha hagyjuk, hogy halállal fenyegetsen? - fakadt ki Mike.

- Tudhatnád, hogy amelyik kutya ugat, az nem harap - vigasztaltam.

- Sajnos nem értek az állatlélektanhoz - morogta társam kelletlenül. - Meg aztán itt mindenki arról suttog, hogy minket ki kell nyírni, agyon kell verni, le kell kaszabolni, és ez eléggé rossz hatással van a lelkivilágomra.

- Azt hiszed az enyémmre nem?

- Nem tudom. Mindenesetre egyre inkább kikristályosodik bennem egy gondolat.

- Gyerünk, ki vele!

Mike felsóhajtott, aztán kesernyésen mondta:

- Nem szeretnék a helyemben lenni.

39.

Fáradtam dőltem be az ágyba, és fél tizenegyig meg se moccantam. Akkor ráérősen talpra

kászálódtam, lezuhanyoztam, lemészároltam a borostáimat, majd fehér vászonnadrágot meg világos, rövid ujjú inget öltöttem, s átügettem Mike-hoz.

Társam felöltözve várt, épp a kávéját kavargatta, amikor beléptem.

Jöttömre csöngetett, és a belépő szolgálival nekem is hozatott egy adagot.

Kényelmesen elkortyolgattuk a frissítő italt, majd felkerekedtünk, hogy kiderítsük; hol szállt meg annak idején Zelda Jaffrasim.

Taxival mentünk, s legnagyobb meglepetésünkre ezúttal senki sem szegődött a nyomunkba.

...Ügy látszik, az utánunk settenkedők mostanra végre belátták, hogy elég nehéz a sarkunkban maradni.

Az első szállodában nem tudtak Zeldáról. A másodikban úgyszintén. A harmadikban alacsony, karvalyorrú, kopasz emberke fogadott bennünket.

- Egy Zelda Jaffrasim nevű hölgyet keresünk - mosolyogtam rá barátságosan. - Az ismerősei vagyunk.

A karvalyorrú megrázta a fejét.

- Nincs ilyen nevű vendégünk.

- Értem. És... nem is volt? Mondjuk az elmúlt két hónapban...

- Sajnálom uram, de a vendégeink adatairól nem adhatunk felvilágosítást.

- Na persze, ez természetes - értettem egyet vele. - De ezúttal talán kivételt tehetne.

Mindössze arra vagyunk kíváncsiak, hogy itt szállt-e meg Zelda annak idején. Ez remélhetőleg nem titkos adat.

- Ki tudja azt... Talán igen, talán nem... Elővettem egy húszdollárost, és letettem a pultra.

- Nos?

- Hááát... éppenséggel megnézhetem.

Eltette a pénzt, aztán belelapozott a nyilvántartásba. Jó két percig gondterhelt arccal vizslatta a papírokat, végül széttárta a karját.

- Sajnos nincs szerencsénk.

- Kár - morogtam beletörődve, és nyomomban Mike-kal már indultam volna kifelé, amikor a karvalyorrú utánunk szólt:

- Egy pillanat! Eszembe jutott valami. Visszaballagtunk a portáspulthoz.

- Úgy látom - kezdte az emberke - fontos lenne önöknek, hogy megtalálják az említett hölgyet.

- Vagy a szállodát, ahol nemrégiben lakott - pontosítottam.

- Értem... Nos az a helyzet, hogy az unokaöcsém a rendőrségen dolgozik, és ő talán segíthetne maguknak. Ugyanis a szállodáknak bejelentési kötelezettségük van a hatóságok felé.

- Nem rossz ötlet - vélte Mike. - Tőlem akár azonnal tárcsázhatja is az unokaöccsét.

- Igen, igen... - a karvalyom! ábrázatán kapzsi vigyor jelent meg -, de tudják az ilyen kutatás a nyilvántartásban... ööö... elég kényes dolog, és...

- Oké - morogtam, és egy újabb húszast tettem a pultra. Az emberke elvigyorodott.

- Köszönöm, uram. Át fogom adni az unokaöcsémnek.

- Hát, persze - bólogattam megértően.

- Az emberke tárcsázott, és suttogva közölte a vonal túloldalán lévővel az igényeinket.

Mikor letette a kagylót, biztatóan mondta:

- Néhány perc múlva felhív, és megadja a választ.

- Remélem is.

Leültünk az előcsarnok foteljeibe, és türelmetlenül vártuk az unokaöcsjelenkezését. A néhány percből előbb negyed-, majd félóra lett. Végül mégiscsak megcsörrent a telefon. A karvalyorrú felvette a kagylót, és amint behallgatott, nyomban jelezte, hogy az unokaöcs van a vonalban. Erre - teljesen feleslegesen - talpra szökkentünk és odarobogtunk a pulthoz.

A portások gyöngye egy ideig érdeklődő arccal fülelt a kagylóba, aztán az ábrázata lassan csodálkozóvá, sőt gyanakvóvá vált.

- Nos, mi a helyzet? - kérdeztem rosszat sejtve, mikor befejezte a beszélgetést.

- Hááát - vakarta meg zavartan a fejét újdonsült ismerősünk - elég furcsa história.

- Azért csak mondja!

- Igen. Na, szóval az a helyzet, hogy az unokaöcsém azért telefonált ilyen soká, mert közben felhívta az ismerősét a vámőrségen, ráadásul az is eltartott egy darabig, és csak azután tudott engem is felhívni, közben még...

- A lényegét!

Az emberke elhallgatott, és egy ideig csak pislogott ránk némán. Aztán vett egy nagy levegőt, és kinyögte:

- Zelda Jaffrasim nevű nő sohasem járt Jammandarban.

40.

- Micsodaaa?! - hördültünk fel.

- Kérem, ez az igazság.

- Kizárt dolog! - harsogta Mike. - A maga unokaöccse részeg, és félrebeszél!

- Sohasem iszik, és nem beszél félre! - vágott vissza sértett önérettel a karvalyorrú emberke. - Éppen azért hívta fel az ismerősét a vámőrségen, hogy biztos legyen a dolgában. Ott ugyanis száz százalékos biztonsággal meg tudják mondani, hogy ki és mikor jött Jammandarba vagy távozott innen. Márpedig Zelda Jaffrasim nevű nő sohasem járt itt.

Mike-ot nem győzte meg a válasz, én azonban úgy véltem, nincs értelme a vitának.

- Oké - emeltem fel a kezem nyugtatólag -, kösz a felvilágosítást.

Belekaroltam Mike-ba, és nagy nehezen kivonszoltam az utcára. Ott aztán ráförmedtem.

- Mit akarsz ettől a nyomorulttól?! Ő megtette, ami tőle tellett.

- Igen, felhívott valami félhülyét.

- Egyáltalán nem biztos, hogy a fickó félhülye. Emlékezz csak vissza az érkezésünkre. A vámnál elkérték az útleveleinket, és berakták egy gépbe. Az pedig nyilván össze van kapcsolva egy számítógéppel, ami tárolja az ideérkező adatait.

- Oké, rendben, tegyük fel, hogy igazad van. Akkor viszont valamit nem értek.

- Mit?

Mike visszanézett a szálloda bejáratára, aztán idegesen rám kapta a tekintetét.

- Azt, hogy ki és mi miatt visszük vásárra a bőrünket?

41.

A töprengést egy söröző teraszán folytattuk. Körülöttünk hallgatag arabok és ricsajozó turisták iszogatták jéghideg italaikat, az utcán közönyösen csordogált a forgalom, és egyáltalán mindenki úgy viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Pedig egy frászt volt rendben!

- Legszívesebben beverném ennek az alattomos Habibnak az orrát - dühöngött Mike.

- Erről már lekéstél - figyelmeztettem. -- Egyébként, szerintem Habib nem volt alattomos.
- Csak hazudott nekünk.
- Igen, így van... de nem hiszem, hogy valamilyen aljas cél érdekében tette.
- És, ha szabad érdeklődnöm, mire alapozod ezt a jóhiszemű véleményed?
- Arra, ahogy Habib és Zelda viselkedett, amikor az irodánkban járt. Emlékezz csak vissza az arcukra, a mozdulataikra. Azok az emberek bajban voltak, ebben egészen biztos vagyok.

Mike néhány pillanatig hümmögve kutatott a memóriájában, aztán kelletlenül bólintott.

- Igazad lehet... De ettől a mi helyzetünk még ugyanolyan kétségbeejtő. Itt állunk, és fogalmunk sincs róla, mi történik körülöttünk. Az egészben az a legborzasztóbb, hogy a kazetta, amire mindenki vadászik nincs nálunk, sőt halvány gőzünk sincs róla, hol keressük. És most már abban sem vagyok biztos, hogy jó lenne, ha megtalálnánk.
- Pedig jó lenne.
- Ugyan miért?
- Mert az egyes csoportok valamennyien azt beszélték, mikor kihallgattuk őket, hogy velünk csak a kazetta megszerzése után végezhetnek. Tehát, ha sikerül megkaparintanunk azt a nyamvadt kazettát, akkor mi diktálhatjuk a feltételeket.
- Gondolod?
- Meg vagyok róla győződve.
- Jó neked.

Morózus hangulatban folytattuk a sörözést, közben pedig terveket kovácsoltunk, hogyan szabadulhatnánk kellemetlen helyzetünkből. Mire érkezett az ebéd ideje, már zsongott a fejünk a különféle képtelen ötletektől. Meglehetősen kábán tértünk vissza a palotába, s évés után nyomban ledőlünk pihenni. Csak késő délután kerültünk ismét „harcképes” állapotba. Ekkor lementünk a teniszpályára, két játszmaiban simán kikaptunk Jane-éktől, majd a vacsoráig az úszómedencében áztattuk magunkat.

Már jócskán sötétedett, amikor kikászálódunk a vízből. Felballagtunk hozzám, hogy egy jeges tea mellett még egyszer megbeszéljük a teendőket, aztán Mike távozott, én pedig némi lustálkodás után nekiálltam lezuhanyozni.

Mindig is büszke voltam rá, hogy rendkívül kifinomult hallásom van, képes vagyok a legapróbb neszeket is meghallani, és nyomban be is azonosítani a zajforrást. Most is így történt. A víz hangos zubogása ellenére azonnal felfigyeltem arra a halk koccanásra, amely a nappaliból hallatszott.

Az ajtókilincs! Valami nekiütődött!

Óvatosan kisandítottam a zuhanyozófülkéből. A fürdőszoba ajtaja nyitva volt, és a résen keresztül pontosan beláttam a nappaliba.

Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy tudjam; életveszélyben vagyok. A szoba közepén ugyanis két kegyetlen tekintetű, burnuszos arab tanácskozott izgatottan. Kezükben görbe kard csillogott.

42.

...Most mi a fenét csináljak? Elmenekülni nem tudok, ez nyilvánvaló. Szálljak szembe két fegyveressel?

Ahogy a kardokat elnéztem, nem sok esélyt adtam magamnak. Még akkor sem, ha nekem, mint kung-fu mesternek, tudnom kellene kard ellen is hatásosan küzdeni. Mert

más az elmélet, és más az,
amikor valóban szembe kell szállni két villogó, borotvaéles pengével. Ráadásul most még
be is vagyok szorítva egy szűk helyre, ahol el sem tudok ugrani az esetleges csapások
elől.

...Mit lehet itt tenni?

Újra kilestem a zuhanyozófülke harmonikaajtaja mögül.

A két arab pont ebben a pillanatban indult el felém.

Hirtelen ötlettől áthatva a fal felé fordítottam a zuhanyrózsát, és elzártam a hidegvizet.

Aztán látszólag gyanútlanul füttyörészni kezdtem.

A hatás nem maradt el. Körülbelül két másodpercnyi idegölő várakozás után, feltépték az
ajtót. Csak erre vártam. Egy gyors mozdulattal a burnuszosokra irányítottam a forró
vízsugarat, majd amikor sikoltva, hörögve az arcukhoz kaptak, és elejtették a kardokat,
kivágódtam a fülkéből.

Először a bal oldalt álló, hórihorgast rúgtam gyomron, mire valósággal berepült a
nappaliba, aztán az alacsonyabbikat vettem kezelésbe. Egy jobbhorog a lengőbordára,
egy bal az álcsúcsra, aztán őt is a cimborája után penderítettem. Épp jókor, mert így
ledöntötte a lábáról a feltápáskodni készülő égimeszelőt. Már rontottam volna utánuk,
hogy végérvényesen eldöntsem a küzdelmet, de a küszöb előtt váratlanul megcsúsztam a
síkos kövön, és hasra estem. Mire felpattantam, ellenfeleim is talpon voltak.

Láthatólag arra készültek, hogy rajtam átgázolva becsörtessenek a fürdőszobába, és
megkaparintsák a fegyvereiket.

...Szép is lenne!

Beugrottam a nappaliba, és becsaptam magam mögött az ajtót. Sebtében elhajoltam egy
ütés elől, blokkoltam egy rúgást, majd ellentámadásba lendültem. Előbb az iménti rúgó
láb párját kaszáltam el, majd amikor a hórihorgas nyekkenve a szőnyegre zuhant, a
cimborájához ugrottam, és beletérdeltem az ágyékába. A fickó felnyögött és
előregörnyedt. Tarkón akartam vágni, ám ekkor iszonyú ütés érte hátulról a vesémet.
Könnyek szöktek a szemembe a fájdalomtól. Szerencsére volt annyi lélekjelenlétem,
hogy oldalra vetődjek, így a második ütés csak a levegőt találta. Kettőt pördültem a
szőnyegen a tengelyem körül, aztán talpra szökkentem. A hórihorgas ott lihegett előttem,
készen arra, hogy leüssön.

Megvártam, amíg elindítja az öklét, akkor villámgyorsan oldata léptem, első talppárnával
kegyetlenül gyomorba rúgtam, majd egy könyökütéssel szép szabályosan letaglóztam.

Aztán a másik fickóhoz ugrottam, aki nekem háttal állt, és épp a fürdőszobába próbált
benyitni. Olyan kéztartással vágta fejbe, mint amikor az ember eldob egy labdát. Az
arca hangos csattanással csapódott az ajtónak, ő
pedig egy hördülés után csodálkozóvá vált arccal megfordult, és némi tétovázás után
lágyan a padlóra omlott.

...Gyerünk megkötözni őket!

Keresni akartam valami kötözésre alkalmas anyagot, és ekkor észrevettem a földön
heverő szíjcsomót.

...Ezt ők hozták magukkal! ...Vagyis ezek szerint nem megölni akartak, csak elrabolni.

Persze az is csúnya dolog!

Megkötöztem a fickókat, magamra kaptam az öltönyömet, és átrobogtam Mike-hoz. Az
ajtó nem volt bezárva, de a szoba üresen tátongott.

...Biztos lement vacsorázni. Vagy, ami még valószínűbb, átment Claudiához. Lehetett rá

ideje, mert miután eljött tőlem, én még jó darabig ücsörögtem tétlenül, a helyzetünket elemezgetve... De, ha a saját jószántából ment volna el valahová, akkor nyilván bezárta volna az ajtaját. Vagyis? Vagyis nyomás Claudiához!

Szélvészkként száguldottam végig a folyosón, és odaérve a lány szobájához, dörömbölni kezdtem.

Néhány másodperc múlva nyílt az ajtó és Mike hajolt ki a résen.

- Mi van, ámokot futsz? - érdeklődött vigyorogva. Látva, hogy nincs semmi baja, én is elvigyorodtam.

- Igen, csak sajnos még nem igazán tudom, hogy kell szakszerűen csinálni, ezért tőled, a profitól szeretnék néhány tanácsot kérni.

Mike végigtekintett rajtam, aztán megrázta a fejét.

- Nem kell neked semmiféle tanács, született östehetség vagy.

- Kösz, megnyugtattál. Mellesleg... bezártad a szobád ajtaját?

- Nem, miért?

- Csak kíváncsi voltam.

- Mi a baj, nyögd már ki!

- Nincs baj, csak az imént megpróbáltak elrabolni. Mike arcáról egy pillanat alatt eltűnt a mosoly.

- Hol vannak?! - kérdezte harcra készen.

- Nyugi! - intettem le. - A szobámban. Kissé rájuk piritottam.

- Az más - enyhült meg társam ábrázata. - Gyerünk, nézzük meg őket!

Hátrafordult, mondott valamit Claudiának, aztán kilépett a folyosóra.

Elindultunk. A lépcsőfeljáró mellett elhaladva csaknem fellöktük a felfelé igyekvő

Dianát, aki ijedtében elejtette a karján lévő pincsit.

- Jaj, de megijesztettek - pihegte a ház úrnője, mikor magához tért a meglepetésből. -

Tudják, úgy el voltam gondolkozva, és olyankor se látok, se hallok.

Gyengéden felemelte a földről a kutyust, ölbe vette, aztán magyarázni kezdett.

- Ezen a kis rosszcsonton járt az eszem. Képzeljék, egész nap alig evett. Biztos nagyon

felzaklatták az éjjel történtek. Mert olyan kis érzékeny a drágám, nem bírja az

izgalmakat. Persze, engem is nagyon megrázott Mr. Cahn halála, nem is értem... ráadásul

az én házamban... De, ahogy elnézem még önök is az eset hatása alatt állnak, egész

zaklatottak.

Elvigyorodtam.

- Mi most más miatt vagyunk zaklatottak.

- Csak nem megint... történt valami?

- Mindössze annyi, hogy az imént megpróbáltak elrabolni.

- De, hát... ez lehetetlen - hitetlenkedett Diana.

- Sajnos nem - ráztam a fejem. - Ha óhajtja, győződjön meg róla a saját szemével.

Ugyanis sikerült ártalmatlanná tennem a támadókat.

- Ezek szerint... még itt vannak a palotában?

- Úgy bizony. De nem kell tőlük tartani, megkötöztem őket. Diana szemmel láthatóan még sokáig el tudott volna

szörnyülködni anélkül, hogy akár csak egy lépés is tegyen a szobám felé, ezért a

következő mondatát nem vártam meg, hanem - Mike-kal a nyomomban - tovább

indultam. Épp jókor, mert így a lépcsőfeljárót díszoszlopai mögül kibukkanva még

láthattam, amint Keshmar kapitány kihátrál a szobámból, és behúzza az ajtót.

- Hello, kapitány! - köszöntem rá. - Örülök, hogy látom. Nos, mit szól hozzájuk? Keshmar riadtan pördült hátra, ám a következő pillanatban már vissza is nyerte az önuralmát.

- Nem értem, mire gondol - vont a vállát.

- Arra a két megkötözött fickóra.

- Melyikre?

- Amelyik a szobámban van.

- Vagy úgy.

- Nos, mit szól hozzájuk?

- Semmit, nem láttam őket.

- Pedig esküdni mernék rá, hogy az előbb épp a szobámból jött ki,

- Igen... de senkit sem láttam.

- Meg lennék lepve. Keshmar újfent megvonta a vállát.

- Mondom, hogy nem láttam senkit.

Hirtelen szörnyű sejtésem támadt. Odanyargaltam az ajtóhoz, és benyitottam.

A helyiség olyan üres volt, hogy üresebb már nem is lehetett volna.

43.

- Nos? - hajolt be a vállam fölé Keshmar.

- Nos? - kérdeztem vissza dühödten. - Nos öt perccel ezelőtt itt még két megkötözött férfi volt!

- Ez elég hihetetlen.

- Igen? Nekem inkább az a hihetetlen, hogy az alatt a pár perc alatt, amíg egyedül hagytam őket, ki tudták szabadítani magukat. Pedig jól megkötöztem őket.

- Mivel?

- Kötéllal.

- Sejthettem volna. De, honnan vette a kötelet?

- Tőlük.

- Ez mindenesetre előzékenységre vall.

- Mi?

- Hát az, hogy kötelet is hoztak magukkal, hogy magának legyen mivel megkötözni őket.

- Ne szórakozzon velem kapitány! - sziszegtem vészjóslóan.

- S ugyan miért ne?

- Egyrészt, mert nem vagyok tréfás kedvemben. Másrészt, mert azalatt az idő alatt, amíg nem voltam itt, csak maga járt a szobámban.

- Ezzel mire céloz?

- Arra, hogy valaki elengedte a két fickót. Valaki, akinek érdekében állt, hogy megszökjenek.

- Vigyázzon Grey, gondolja meg, miket beszél!

- Pontosan tudom, mit beszélek. Amit nem tudok az az, hogy maga hogyan került ide, és mit vagy kit keresett a szobámban.

Keshmar gúnyosan lebiggyesztette a szája szélét.

- Ha elfelejtette volna Grey, akkor emlékeztetem, hogy az elmúlt éjjel itt gyilkosság történt, és én vezetem a nyomozást. Azért jöttem, hogy kérdéseket tegyek fel néhány embernek, akik eddig még nem nyilatkoztak az ügyben... és persze magukat is látni akartam. Mert maguk mindig tudnak valami újat produkálni, mint például most ezt a...

támadást. Ami ugye bizonyára megtörtént, csak sajnálatos módon, amíg maga néhány percre eltávozott, az összekötözött támadók kirepültek a szobájából.

Legszívesebben szájon vágtam volna, de tudtam, hogy ezzel csak az ő malmára hajtánám a vizet, ezért bármennyire nehezemre esett is, nyugalmat erőltettem magamra. Csak a hangom vibrált, amikor megszólaltam.

- Lehet, hogy a támadóim kirepültek a szobámból... de akkor valaki szárnyakat adott nekik ehhez e mutatóvához. És biztos lehet benne kapitány, hogy előbb vagy utóbb el fogom kapni az illetőt.

Odaléptem az ajtóhoz, becsaptam az orra előtt, aztán kulcsra zártam, majd sarkon fordultam, és elindultam a lépcső felé. Közben éreztem, hogy ökölbe szorul a kezem a tehetetlen dühtől.

44.

A lányok társaságában elfogyasztott vacsora, majd a Jane-nel kettesben eltöltött órák lassacskán lecsillapították a bennem lévő indulatokat, és mikor - az előzetes megbeszélésnek megfelelően - elindultunk Mike-kal, szokásos éjszakai őrzőjárdunkra, már teljesen nyugodt voltam. Társam úgyszintén.

Pedig nem veszélytelen útra készültünk. Ugyanis elhatároztuk, hogy felhagyunk eddigi szelidségünkkel, és erőszakhoz folyamodunk, vagyis elkapunk valakit a settenkedők közül, és kiverjük belőle az igazságot. Nem a leglovagiasabb megoldás, de ha az ember életveszélybe kerül, hajlamos megfélekedni a jó modorról. Mi pedig jelen esetben többszörösen is életveszélyben voltunk, ráadásul azt sem tudhattuk, mikor, hol és milyen formában leselkedik ránk a halál.

...Na de majd most...! Először is: irány a Vörös Mecset, ott szépen kivárjuk, míg a vérszomjas saruk szétszélednek, aztán elkapjuk az egyik párat a gazdájával együtt, és akárhogy is, de kiszedjük belőle az igazságot.

A Vörös Mecset környékén gyanús csönd honolt, az épületből a leghalványabb fény sem szűrődött ki, és egyáltalán semmi sem utalt arra, hogy valaki lenne odabent.

Kissé tanácstalanul bámultuk a kihaltak tűnő építményt a vele szemközti ház kapualjának rejtékéből.

- Lehet, hogy túl korán jöttünk? - súgta a hátam mögül Mike.

- Nincs kizárva - vontam vállat. - Bár az is elképzelhető, hogy a derék Ahmed és társai most épp a Hagdan-kútnál hallgatják szónokuk szóvirágait.

- És mi mit csinálunk?

- Megnézzük közelebbről is a kócerájt.

- Körbekémeltünk, majd megállapítva, hogy teljesen kihalt a környék, elindultunk.

Biztos, ami biztos alapon az utcai lámpa fénykörét kikerülve surrantunk oda az épülethez.

Odalapultunk az ablakhoz és belestünk.

Odabent semmi fény, semmi nesz.

- És most? - lehelte Mike.

- Természetesen bemegyünk - válaszoltam, s hozzáláttam az épület megmászásához.

Néhány másodperccel később már az emeleti kisablak párkányán lapultam. Megvártam, amíg Mike is felér mellém, aztán belöktem a hanyagul betámasztott ablaktáblát, és beóvakodtam a résen. Társam utánam nyomult, majd visszahajtotta az ablakot, s behúzta a sötétítő függönyt. Ezt követően némi tapogatózás után felkattintottuk a villanyt.

Mikor felgyulladt a fény, csaknem felkiáltottunk meglepetésünkben.

A szoba egyik sarkában ugyanis a szófukar hírközlési szakember, Jack Fischer kegyetlenül össze-visszaszurkált holtteste hevert.

45.

Szótlanul, döbbsen álltunk, s közben ugyanazok a kérdések kavargtak mindkettőnkben.

Hogy került ide Fischer? Mit akart itt? Ki ölte meg, és miért? Mi ez az egész rejtélyes disznóság?

Hosszas hallgatás után, végül Mike törte meg a csendet.

- Ahhoz képest - mondta rezignáltán -, hogy nemrég még azt reméltük; hamarosan megtudjuk mi zajlik körülöttünk, most kevésbé értem az egészet, mint eddig bármikor.

- Nem vagy egyedül - nyugtattam meg.

Mike elmélázva bólogatni kezdett, aztán egyszer csak felkapta a fejét.

- Ez az! - kiáltotta diadalittasan.

- Mi?

- Nemcsak én nem vagyok egyedül, hanem Fischer sem.

- Vagyis?

- Fischer és Harvey munkatársak, barátok voltak. Együtt jöttek nyaralni, sőt velünk ellentétben ők egy szobában is laktak. Harvey tehát valószínűleg azt is tudja, mit keresett itt Fischer éjnek éjadján.

- Igazad van! - értettem egyet. Csak azt kell kiokoskodnunk, hogyan bírjuk szóra Harveyt. Mert azt mégsem mondhatjuk neki, hogy settenkedés közben rábukkantunk a barátja hullájára, és ebből nyomban rájöttünk, hogy ő Harvey az, aki elmondhatja nekünk, mi folyik itt.

- Ezt tényleg nem tehetjük. Valami ügyes trükköt kell kieszelnünk.

- Egén. Valami olyan cselt, amivel kiugraszthatjuk a nyulat a bokorból, anélkül...

Hirtelen abbahagytam a beszédet, mert szörnyű sejtésem támadt.

- Valami baj van? - kérdezte rám pillantva Mike.

- Nem, nincs baj. Egyelőre.

- Hogyhogy, egyelőre?

Az ablakhoz siettem, és csak a vállam fölött szóltam vissza.

- Oltsd el a villanyt, aztán rohanjunk, ahogy csak bírunk.

- De... hová? És minek?

- A palotába. Mert nyilván nem csak mi tudjuk, hogy Harvey, Fischer társa,...hanem a gyilkos is.

46.

Viharsebesen nyargaltunk át az igazak álmát alvó városon, és meglehetősen elfáradtunk mire megérkeztünk a palotához, de tudtuk, hogy még mindig jobb ez a megoldás, mintha taxival mennénk. Ez

utóbbi esetben ugyanis fennállt volna annak a veszélye, hogy Keshmar valahogy tudomást szerez az éjszakai kirándulásunkról, ezt pedig mindenképpen el akartuk kerülni. Átvettük magunkat a kerítésen, és macskaléptekkel osontunk a palota felé. A bokrok közül kibukkanva aztán keserűen állapítottuk meg, hogy elkéstünk.

Az épület bejáratánál két rendőrautó és egy hullaszállító kocsis állt, körülötte pedig egyenruhások beszélgettek.

- A francba! - fakadt ki dühösen Mike. - Most megint magyarázkodhatunk.

- Nem kell magyarázkodnunk - csitítottam -, mert a rendőrök a bejáratnál tipródnak, és az emelet felé mutogatnak. Ez pedig azt jelenti, hogy Harvey-t - ha valóban ő az áldozat - a szobájában ölték meg. Mi viszont, ha jól emlékszem, már vagy egy órája a kertben andalgunk. Vagy nem így van?

- De igen - helyeselt nyomban Mike.

- Akkor menjünk, és nyugtassuk meg a kapitányt. Nyilván már nagyon aggódik értünk. Kiléptünk az örökzöldek takarásából, és elindultunk az autóknál ténfergők felé. Közeledtünkre az egyik egyenruhás beiramodott az épületbe, s rövid idő múlva Keshmarral tért vissza.

- Szóval itt vannak! - jött oda hozzánk a rendőrség büszkesége.

- Miért, mit várt? - érdeklődtem nyájasan.

- Azt, hogy a szobájukban vannak, és alszanak!

- Netán vétettünk a házirend ellen? - kedélyeskedtem, majd az egyenruhásokra mutattam.

- Mellesleg, mi ez a riadókészültség?

Keshmar néhány pillanatig kutatóan fürkészte az arcunkat, aztán komoran válaszolt.

- Gyilkosság történt. Mr. Harvey-t leszúrták. Természetesen igyekeztünk megrökönyödött képet vágni.

- De hát... kicsoda? - kérdeztem bizonytalanul.

- Még nem tudjuk - válaszolta Keshmar -, csak pár perccel ezelőtt érkeztünk. Miss Diamond értesített bennünket, ő találta meg a halottat.

- Akkor ezek szerint ő sem volt a szobájában - állapította meg Mike.

A kapitány felsóhajtott, és kellenetlenül magyarázni kezdett.

- Ő, csak egy pillanatra hagyta el a szobáját, hogy leszaladjon a kertbe a kutyájával. Aztán a lépcsőfordulóhoz érve észrevette, hogy Mr. Harvey ajtaja nyitva van, és odament, hogy megnézze mi történt. Ekkor fedezte fel a holttestet.

- És Mr. Fischer? - kérdeztem gyanútlan képet vágva. - Ő hol van?

- Azt én is szeretném tudni. Az embereim épp most kutatják át érte az épület minden zegét-zugát.

- Lehet, hogy ő a tettes? - ment bele a játékba Mike is.

- Elképzelhető. Ezt azonban csak akkor tudjuk tisztázni, ha megtaláljuk.

Arra várhattok - gondoltam, de hangosan csak ennyit mondtam: - Hát akkor sok sikert! Megyünk is, hogy ne tartsuk fel.

- Csak, tessék - mutatott a bejáratra túljátszott előzékenységgel a kapitány. De amikor az ajtóhoz értünk utánunk szól: - Azért egyelőre ne feküdjenek le.

- Miért? - fordultam hátra csodálkozva. Keshmar maga volt a megtettesült udvariasság.

- Mert, ha esetleg Mr. Fischer mégsem kerülne elő, akkor szeretnék feltenni önöknek néhány kérdést.

47.

Azt hittük üres lesz a hall, ehelyett ott nyüzsgött mindenki. Izgatottan, kis csoportokban tárgyalták az eseményeket. Mikor beléptünk, többen csodálkozva felénk fordultak, de aztán nem törődtek tovább velünk, folytatták a sustorgást. Csak Jane-ék akartak odajönni hozzánk, nekik azonban intettünk, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Lehuppantunk egy félreeső zugba, és nekiláttunk, hogy összehangoljuk a Keshmar kérdéseire adandó válaszokat.

Ekkor csapott le ránk Fruggi.

- De jó, hogy látom magukat, már a frász jött rám, hogy hol vannak.

- A kertben voltunk.

- Fruggi körbesandított, aztán leült mellénk, és hozzánk hajolva odasúgta.

- Ugyan, engem nem kell kábítani. Egész éjjel le sem hunytam a szemem, mert este ilyen bogyszerű izét ettem, ezt a ...áh, mit tudom én mit, a lényeg az, hogy nem tudtam aludni, mert egyfolytában

hányingerem volt tőle, és épp akkor mentem ki pár percre levegőzni a külső folyosóra, amikor maguk lekúsztak a kertbe, aztán átmásztak a kerítésen.

- Oké, igaza van - ismertem be. - Nem a kertben voltunk, hanem a városban. De ez titok.

- Persze, hát minek néz engem? Tudom, hogy valami titkos ügyben nyomoznak. Sőt, mikor láttam, hogy elhúzzák a csíkot, még körbe is kukkeroltam, hogy nem szúrta-e ki magukat más is rajtam kívül.

- És?

- Nyugi, senki sem volt a környéken.

Tényleg megnyugtatott. Ezek után hiába próbálkozik Keshmar a piszkos kis trükkjeivel, nyugodtan mondhatjuk, hogy az elmúlt egy órát a kertben töltöttük.

- Köszönjük a felvilágosítást Mr. Fruggi - mosolyogtam a kis köpcösre.

- Ugyan, mit kell köszönetni? Ha száz ilyen felvilágosítást adnék, akkor sem tudnám meghálálni mindazt, amit Hongkongban értem tettek. Ha maguk, akkor nincsenek velem, a fene megevett volna a majrétól. Mennyi riasztó külsejű ürge összegyűlt ott édes jó istenem... Az a Laó meg az a Wong... meg a többiek... Ha rá gondolok, még most is kiver a víz, pedig...

Fruggi itt hirtelen abbahagyta a beszédet, és ránk nézett. Aztán a fejéhez kapott.

- Jaj, elnézést, hogy én milyen egy ökor vagyok! Csak pofázok, pedig maguknak most biztosan egy csomó megdumcsiznivalójuk lenne.

- Ami igaz, az igaz...

- Na, akkor én el is húzom a csíkot. Ha valami gubanc van, csak szóljanak... Persze csak akkor, ha nem rugdalózni kell, mert azt úgyse tudok - azzal a kis köpcös fürgén elügetett mellőlünk.

A tőle kapott információ birtokában némileg nyugodtabban készültünk a Keshmarral folytatandó csevegésre, és amikor körülbelül húsz perc múlva a kapitány odaballagott hozzánk, mindketten derűs várakozással tekintettünk a lefolytatandó beszélgetés elé.

A kadhuri rendőrség délceg képviselője kényelmesen elhelyezkedett a velünk szemközti fotelben, rágyújtott, és nagy múgonddal néhány füstkarikát eregetett a levegőbe. Aztán látszólag elgondolkozva megjegyezte:

- Maguk túl sokat sétálgatnak éjjelente.

- Igen - sóhajtottam. - Mi már csak ilyenek vagyunk.

- Aha.

Keshmar újabb füstkarikát bocsátott útjára, majd lassan végigtekintett az időközben körénk gyűlő társaságon, és végre feltette az első kérdését.

- Ha szabad érdeklődnöm, hol voltak az elmúlt egy órában? Úgy értem a kerten kívül?

- Sehol - vágtuk rá.

- Sehol? Egészen biztosak ebben?

- Egészen.

- Értem.

Sunyi mosoly suhant át az arcán, mint aki örömmel konstatálja, hogy sikerült csöbe húznia bennünket.

...Lehet, hogy mégis látott valaki, amint átmászunk a kerítésen? Lehet, hogy Fruggi nem elég figyelmesen „kukkerolt” körbe?

- Szóval azt állítják, hogy egy pillanatra sem hagyták el a kertet?

- Igen.

- Hát, ennek nagyon örülök. ...Örül?!

Teljesen meg voltam döbbenve... Mit forgat ez a fejében?

- Miért örül kapitány?

Keshmaron látszott, hogy várta a kérdést. Diadalittas vigyorral válaszolt.

- Azért, mert akkor nyilván meg tudják mondani, hogy mi történt Mr. Fischerrel.

- Miért tudnánk?

- Mert az embereim az imént találták meg a hulláját az egyik bokor alatt.

48.

Ez nem igaz! - ugrottam talpra ingerülten.

Már miért ne lenne igaz? - mosolygott negédesen Keshmar.

Mert... mert nem igaz és kész! Maga blöfföl!

Egyáltalán nem blöffölök.

Akkor mutassa meg a holttestet. Most azonnal!

- Ennyire kíváncsi rá? - kérdezte gúnyosan Keshmar.

- Igen, ennyire - feleltem, azzal választ sem várva átcsörtettem a sápítózó, jajveszékélő embergyűrűn, és kirobogtam az ajtón.

Épp akkor értem oda a halotyszállító autóhoz, amikor Fischer holttestét beemelték Harvey-é mellé.

Döbbenet meredtem a látványra.

...Nem, ez csak valami rossz álom... Hiszen Fischert a Vörös Mecsetben ölték meg... A saját szemünkkel láttuk...

Odafurakodtam a halotthoz, és közvetlen közelről is szemügyre vettem.

...Semmi kétség, ő az... De akkor... miféle aljas trükkről van szó? Kinek áll érdekében, hogy ránk terelje a gyanút?

Közben Mike is odaért mellém. A holttest láttán hitetlenkedve megcsóválta a fejét, aztán rám nézett: „Most mi a fenét csináljunk?” ez volt a tekintetében.

Tanácsstalanul vállat vontam, és közben iszonyúan tehetetlennek éreztem magam.

...Mert, mit lehetett itt csinálni? Talán valljuk be, hogy mégsem a kertben töltöttük az elmúlt egy órát, mint ahogy azt az imént állítottuk, hanem a Vörös Mecset nevű mulató emeleti szobájában? Úgysem hinne nekünk senki! Különösen akkor nem, ha azt is elmesélnék, hogy mi ott egyszer már megtaláltuk Fischer hulláját... Úristen, micsoda hülye helyzet! ...De nincs mit tenni, jó képet kell vágni hozzá.

Intettem Mike-nak, hogy jöjjön ő is, és elindultam a bejárat felé. Odabent riadt, gyanakvó tekintetek fogadtak. És persze az elégedetten pöffeszkedő Keshmar.

- Nos - vigyorgott ránk elégedetten -, remélem a saját szemüknek, már hisznek.

- Igen - válaszoltam kelleetlenül.

- Akkor gondolom, belátják, hogy őrizetbe kell vennem önöket. Ugyanis önökön kívül senki sem volt a kertben, és ez azt jelenti, hogy...

- Állítsa le magát kapitány! Mr. Grey-ék semmiképpen sem lehettek a tettesek.

Keshmar úgy pördült hátra, mint akit kígyó mart meg.

- Ki az, aki olyan biztos benne? - kérdezte fenyegetően.
  - Én - nyomakodott elő a többiek mögül Fruggi.
  - Igen? - Keshmar szinte átdőfte a kis köpcöst a tekintetével. - És mire alapozza ezt a feltételezést?
- Fruggi előbb ránk vigyorgott, aztán lelkesen magyarázni kezdett a kapitánynak:
- Hát, tudja, az úgy volt, hogy este ilyen bogyszerű izét ettem, ezt a... ööö...
  - Nem lényeges!
  - Gondolja? Egész éjjel le sem hunytam a szemem. Olyan savanykás íze volt, mintha ecetes vízben tárolták volna, de az is lehet, hogy citromlében pácolták vagy mi...
  - A konkrét észleléseit mondja el!
  - Igen. Hát, szóval enyhe gyomorfájással kezdődött...
  - Mr. Grey-ékkel kapcsolatban!
  - Dehogy velük kapcsolatban, mondom, hogy a bogyóktól...
  - Azt mondja végre, hogy mivel tudja az ártatlanságukat bizonyítani!
  - Ja, akkor meg mit játszik itt doktor bácsit? Onnan tudom, hogy Mr. Grey-ék ártatlanok, hogy éppen akkor mentem ki levegőzni a külső folyosóra, amikor ők kísértáltak a kertbe.
  - És?
  - Mit és? Egészen addig figyeltem őket, amíg maguk be nem süvítettek a villogó tragacsokkal a kapun.
  - Igen?
  - Igen.
  - Miért nem mondta ezt nekem már előbb?
  - Mert nem kérdezte.

Keshmar dühödten felhördült, a bajusza meg rángatózni kezdett, mint valami anyatigrisnek, ha a kicsinyei felé közelítenek. Jó időbe telt, mire sikerült lecsillapodnia. Akkor odalépett a kis köpcös elé, és nekiszegezte a kérdést:

- Biztos benne, hogy egy pillanatra sem tévesztette szem elől Mr. Grey-éket?
- Tuti.

Keshmar szeme ravaszul villant.

Akkor bizonyára azt is el tudja mondani, merre sétálgattak.

- Hát, persze.
- Ó, ennek nagyon örülök. Kérem, ne is tévovázzon, hanem nyomban ossza meg velünk az ismereteit.

Idegesen néztünk össze Mike-kal. Világos volt, hogy Keshmarnak mi a szándéka. Össze akarja vetni az útvonalunkat Fischer megtalálási helyével, és ha a kettő egybeesik, bent vagyunk a pácban. A kert ugyanis túl nagy ahhoz, hogy tökéletesen szemmel lehessen tartani benne két embert, különösen éjjel. És különösen a bokros részeken.

...Jézus, mi lesz, ha Fruggi rosszat füllent?! Ráadásul segíteni sem tudunk neki, mert nem tudjuk, hol találták meg Fischer holttestét. Keshmar csak annyit mondott, hogy egy bokor alatt.

Feszülten figyeltük a kis köpcöst, akin látszott, hogy időközben szintén rájött Keshmar „kérésének” valódi céljára, és tisztában van a válasz jelentőségével. Hosszasan krárogott, majd kínos lassúsággal kifújta az orrát, aztán újra krárogott - Keshmar már az örület határán volt -, végül megkérdezte:

- Izé... mire is kíváncsi?
- Hrrr...

A hang a kapitány száján buggyant ki, úgy tűnt már nem sokáig képes uralkodni az idegein. Aztán mégis erőt vett magán, és lassan, szinte szótagolva kérdezte?

- Merre sétáltak az elmúlt egy órában Mr. Grey-ék?

- Ja - legyintett könnyedén a kis köpcös -, hát semerre. Kimentek az ajtón, végigballagtak az épület mellett, aztán leültek az úszómedence szélén lévő fotelekbe.

- És?

- És nézték a vizet.

- A vizet?

- Igen.

- Mást nem csináltak?

- Hát, biztos morfondíroztak.

- Morfondíroztak?

- Igen, mint a rendőrviccben. Elmeséljem?

Keshmar néhány pillanatig kutatóan figyelte a kis köpcöst, aztán nyilván arra számítva, hogy a viccben talán találhat valami ránk vonatkozó utalást, bólintott.

Fruggi arca felderült, és nyomban beszélni kezdett:

- Egy összejövetelen, ahol egy rendőr is van, vicceket mesélnek. Az egyik fickó megkérdezi a zsernyákat, hogy mondhat-e egy rendőrviccet, mire a megszólított bólint: -

Hát, persze, értem én a tréfát. Erre a fickó mesélni kezd: - Éjszaka van, a tóparti töltésen ül egy ürge, és mereven bámulja a vizet. Arra megy a rendőr, és gyanakodva megkérdezi tőle: - Hát maga mit csinál itt ilyenkor? Mire az ürge komoran: - Morfondírozok. A

rendőr szigorúan összevonja a szemöldökét. - Igen? Azonnal adja ide!

Persze mindenki röhög, ahogy a torkán kifér, a rendőr is, de aztán hirtelen elkomorodik, hivatalos pofát vág, a viccmesélőhöz fordul és megkérdi: - Na, és... odaadta?

Keshmarnak láthatóan nem nyerte el a tetszését a tréfa, egy darabig nekivörösödve figyelte a körülötte állók visszafojtott nevetését, majd Fruggira reccsent:

- Hajlandó írásba adni az imént elmondott tanúvallomását?

- Persze.

- Akkor... jöjjön velem! És - ránk mutatott - maguk is! - azzal választ sem várva kiviharzott az ajtón.

Összenéztünk, majd vigyorogva vállat vontunk és követtük.

49.

A kapitányságra mentünk, ahol precízen jegyzőkönyvbe vették a vallomásainkat. Ezután végig kellett hallgatnunk Keshmar dörgedelmes szónoklatát bűnről jogról, büntetésről, miegymásról. A végére már nagyon elfáradtunk, ám udvarias hallgatásunk jutalmaként az előadást követően rendelkezésünkre bocsátottak egy járőrautót, amely visszavitt bennünket a palotába.

Nem hatódtunk meg különösebben a kapitány gondoskodásától, már csak azért sem, mert biztosak voltunk benne, hogy göndör hajú sofőrünknek a fuvarozáson kívül a hallgatóság is feladata. Ennek megfelelően egész úton meg se mukkantunk. A fickó ugyan többször is megpróbált beszélgetést kezdeményezni, ám minden igyekezete hiábavalónak bizonyult, hallgattunk, mint a sült hal.

Csak akkor nyitottuk ki a szánkat, amikor a palotához érve borús hangulatban elbúcsúzott tőlünk.

- Sose szomorkodjon - vigasztalta Mike. - Maga igazán mindent megtett, hogy szóra

bírjon bennünket.

- Úgy van! - helyeselt Fruggi. - Mondja meg a kapitánynak, hogy maga nagyon penge volt, de Mr. Grey-ék már akkor ismerték a dörgést, amikor maga még napjában hatszor bekakált, és nem tudta kimondani a nevét.

Sofőrünknek láthatólag nem volt inyére az élcelődésünk. Dühösen ránk villantotta a szemeit, aztán rátiport a gázra, és visító kerekkel elporzott mellőlünk.

- Na, ezt is megúszták - sóhajtott fel köpcös barátunk, amikor a járőrautót elnyelte az éjszaka. - Pedig már kezdtem rosszul érezni magam, mikor ez az idióta Keshmar megpróbált csöbe húzni.

- Ennek ellenére pillanatok alatt megtalálta a tökéletes választ - dicsérte Mike.

- Nem volt nehéz - szerénykedett Fruggi, majd szégyenlős mosollyal hozzátette: - ...az én zsenimmel.

50.

A minden tekintetben fárasztó éjszaka után, fél tizenegy tájban ébredtünk fel. Gyorsan megreggeliztünk, majd Mike átjött hozzám, és kávézás közben nekiláttunk kielemezni az éjszaka történeteket. Társamat leginkább Fischer holttestének titokzatos vándorlása izgatta.

- Egyszerűen el sem tudom képzelni - tűnődött két korty között -, hogy ki és miért hurcolta ide a hullát. Ráadásul nem kis kockázatot vállalt a fickó, tehát nagyon fontos lehetett neki a dolog.

- Engem inkább az érdekelne - simogattam meg elgondolkodva az államot -, hogy mit keresett Fischer éjnek évadján a Vörös Mecset emeleti szobájában. Sőt, azt is megsúghatná egy jó tündérke, hogy miért egyedül ment oda, és miért nem vitte magával Harvey-t.

- Tényleg! - kiáltott fel Mike. - Erre eddig nem is gondoltam. Pedig, ha feltételezzük, hogy Fischer és Harvey összedolgoztak, akkor Harvey-nek szintén ott kellett volna lennie a Vörös Mecsetben...

- Ez az! Akkor miért nem volt ott?

- Tudja a jóisten.

Mike néhány pillanatig gondterhelten ráncolta a homlokát, aztán hirtelen felkapta a fejét.

- Azt hiszem, rájöttem. Csak egyféleképpen képzelhető el Fischer magánakciója. Úgy, hogy bár együtt jött Harvey-val, és össze is dolgozott vele, egy idő után valami miatt mégis megpróbálta átverni.

- Igen, ez lehetséges. De vajon mi miatt? Másképp fogalmazva: mi a fészkes fenéért utaztak ezek ide? Mert az most már biztos, hogy nem csupán a Hacsaturján kardtáncát hallgatni.

- Lehet, hogy ők is a kazettát akarták megszerezni.

- Gondolod?

- Miért ne? A jelek szerint jelenleg egész Kadhurban ez a legkapósabb.

Felsóhajtottam, aztán beletörődően vállat vontam.

- Oké, tegyük fel, hogy ők is a kazettáért jöttek ide. És, akkor mi van?

- Roppant egyszerű - magyarázta Mike -, megérkeztek, elkezdtek szimatolni a kazetta után, aztán amikor valahonnan megtudták, hogy az áru a Vörös Mecsetben van, elhatározták, hogy éjszaka ellopják.

- És?

- És ekkor következett az átverés. Vagy leszűrés. Fischer indulás előtt leszúrta Harvey-t, hogy egyedül ő kaparintsa meg a kazettát.
- Logikátlan - vetettem közbe.
- Miért?
- Mert a Vörös Mecsetben Fischernek még szüksége lett volna Harvey-ra. Például arra az esetre, ha megtámadják, vagy ha valami olyan helyzet adódik, ahol egy ember nehezen boldogul.
- Ez igaz - bólintott Mike, de nem csüggedt, már mondta is a másik verziót. - Akkor viszont Harvey szúrta le Fischert.
- Mondjad, ne kímélj!
- Képzeljük el, hogy a két fickó együtt megy a Vörös Mecsetbe, ott megtalálják a kazettát, aztán indulnának, ám ekkor Harvey-nak eszébe jut, hogy az áruért kapott pénzt butaság lenne megfizetni. Tört ránt, ledöfi Fischert, majd angolosan távozik.
- Ez már jobban hangzik... de még ez sem az igazi. Mert ebben az esetben viszont az a nagy kérdés, hogy ki szúrta le Harveyt? És főleg ki hozta el a Vörös Mecsetből Fischer hulláját?
- Keshmar.
- Keshmar?
- Igen. Hisz tudtommal ő is előszeretettel lopakszik be a csehó emeleti szobájába.
- Na, és?
- Mit, „na és”? Tegyük fel, hogy Fischerék után nem sokkal ő is látogatást tett az említett helyen, és megtalálta a hullát. Aztán alig negyedórával később riasztották azzal a hírrel, hogy Harvey-t leszúrták. Erre összetűlkölte az embereit, odarobogott a palotához, és nyomozni kezdett. Közben megtudta, hogy mi az elmúlt egy órában a kertben ögyelegtünk, és mivel valamiért nagyon utál bennünket, szólt az egyik bizalmasának, aki...
- Állj, állj, állj! - emeltem fel a kezem.
- Mi az, ez sem tetszik?
- Nem bizony.
- Éspedig miért?
- Mert ebből a verzióból sem derül ki, ki szúrta le Harvey-t.
- Istenkém, mindent én se tudhatok.
- Ezenkívül van még egy probléma, amelyről nem akarsz tudomást venni.
- Halljuk!
- Kesernyésen elmosolyodtam.
- Az a bizonyos Zelda Jaffrasim, akiről az állítólagos videofelvétel készült, egyszerűen nem létezik.

51.

Hát igen, ez volt a mi nagy problémánk. Nem tudtuk, hogy mit is akarunk tulajdonképpen. A megbízóinkról az utóbbi időben csupán annyit sikerült kiderítenünk, hogy egyikük nincs is, a másikat pedig megölték - nyilván nem ok nélkül -, a kazettáról meg csak azt tudtuk, hogy mindenki keresi, és ha bárki megtalálja, első dolga lesz végezni velünk. Ezenkívül sorra halnak meg körülöttünk az emberek, minden érthető ok nélkül, a nyomozást vezető rendőrtiszt pedig valószínűleg azért imádkozik esténként, hogy minket is tegyenek már el láb alól.

... Szép kilátások. És mindezek tetejébe este, pontosabban éjféltől kezdődően végig kell szenvednünk annak az ünnepségsorozatnak a - várhatóan több órás - megnyitóját, amelyre Morton kisasszony utazási irodája az idejövetelünket szervezte, s amelyre Diana vendégeiként a sejk egy óriási dísztribünt bocsátott a rendelkezésünkre.

Mit mondjak, nem örültünk különösebben, hogy végigélvezhetjük a megnyitót, annak pedig még kevésbé, hogy mindezt egy központi helyen lévő dísztribünről tehetjük. Mert ezáltal nullára csökkent annak a lehetősége, hogy adott esetben eltűnhessünk a balfenéken. És, hogy mi az „adott eset”? Természetesen az, ha rájövünk valamire ... De rá lehet itt jönni valamire?

Végigbeszélgettük a délelőttöt, aztán egy ráérősen elfogyasztott ebédet követően végigbeszélgettük a délutánt is anélkül, hogy bármi épkézláb ötletünk támadt volna. Meglehetősen nyomott hangulatban ballagtunk le vacsorázni. Jane-ék kérdezték is, hogy mi bajunk, de kitérő válaszokat adtunk.

Evés után a lányok nyomban felsiettek a szobáikba, hiszen tíz óra felé járt, és egy nőnek, ha ki akarja glancolni magát, két órára mindenképpen szüksége van. Mi viszont maradtunk még egy kicsit. Aztán látva, hogy ettől sem leszünk bölcsebbek, utánuk indultunk.

A lépcsőhöz érve Fruggiba botlottunk. A kis köpcös elég elnyűtt állapotban volt, morózus arccal, rogyadozó lábakkal botorkált felfelé.

- Merre járt Mr. Fruggi? - érdeklődött udvariasan Mike. A kis köpcös ingerülten legyintett.

- Ne is kérdezze. Ebéd óta egyfolytában megyek, mint az örökmozgó. Cecil végigvonszolt az egész bazáron, mert kitört rajta a vásárlási örület. Minden üzletet felforgattunk pincétől a padlásig. Aztán amikor bezárt a bazár, és épp készültem elájulni, eszébe jutott, hogy csattogjunk le a térre, ahol az ünnepség lesz, és nézzünk körül.

- És mi a helyzet arrafelé?

- Pfü, annyian vannak, mint lazacok ívás idején. Mire mi megyünk, már bozótvágóval kell utat törnünk.

- Aha.

- Hát ez van. Na, megyek, és pihenek egy kicsit, mert úgy be vannak keményedve a virgácsaim, mint a csaposlány dudái, ha sokat birizgálják. Az egészben az a legszebb, hogy nem is vettünk semmit.

- Semmit? - képedtünk el.

A kis köpcös keserű vigyorral bólogatni kezdett.

- Úgy, ahogy mondom, semmit. Pedig mindenre órákig alkudtunk. Volt például egy szőnyegárús, hát az már majdnem lekarmolta magát kínjában, úgy kiakadt. Cecil kiszúrt a raktárban egy különleges szőnyeget, és elkezdett rá alkudni. Aztán amikor jó félórányi huzavona után végre megegyeztek az árban, Cecil benyögte, hogy mégse kell neki a szőnyeg, illetve kell, de nem abban a színben, hanem barnában. Olyanban meg persze nem volt, és a nyomorult árús, hiába magyarázta, hogy a szőnyeg a Valdúz Mecsetet ábrázolja, és az a valóságban nem barna, hanem...

- Vörös! - kiáltottam közbe felvillanyozódva.

- Igen, vörös - nézett rám meghökkenve a kis köpcös, nem tudván mire vélni a hirtelen hangulatváltozást, aztán folytatni akarta az elbeszélést, de közbevágtam.

- Mr. Fruggi! Kérem, próbáljon meg visszaemlékezni az üzlet nevére.

- Az üzlet nevére?

- Igen. Ahol azt a szőnyeget látták.
- Ja, hát azt nem lehet elfelejteni. Ugyanis a tulaj neve volt kiírva a cégtáblára és olyan jellegzetes neve van az ürgének, hogy...
- A nevet legyen szíves, Mr. Fruggi.
- Izé... valami... Har... Har... Harimas. Ez az!
- Biztos?
- Hát persze.
- Nagyon köszönjük.
- Nincs mit, bár nem értem, hogy... Hé! Hová rohannak? Csak futtában ordítottam vissza:
- Mi is megnézzük az ünnepi készülődést.

52.

A palota elé érve azonban kényszeredetten megtorpantunk. Ugyanis meglepve tapasztaltuk, hogy Keshmar emberei, akiket a kapitány délután a kertbe vezényelt nyomokat keresni, még mindig ott vannak.

- Nem tetszik ez nekem - jegyezte meg Mike. - Már délután is gyanús volt a dolog, pedig akkor még elég világos volt, de most... Mi a nyavalyát akarnak ezek megtalálni, ha egyszer az orrukig sem látnak?

- Arra én is kíváncsi lennék - sandítottam körbe. - Az biztos, hogy nem Fischerék gyilkosa után nyomoznak.

Gyanakodva figyeltük az egyenruhásokat, akik nem is nagyon fárasztották magukat azzal, hogy nyomkeresést mímeljenek. Nem! Kettesével, hármásával sétálgattak a kerti ösvényen.

- Te - bökött oldalba Mike -, ezek járőröznek.

- Én is úgy látom - morogtam komoran.

- És akkor most mi lesz?

- Nem tudom. De mindenképpen ki kell jutnunk, mert biztos, hogy Harimasnál van a kazetta. És könnyen lehet, hogy erre időközben mások is rájöttek, akkor pedig előbb elmennek Harimashoz, megszerzik a kazettát, azután végeznek velünk.

- De miért kell megölni bennünket a kazetta megszerzése után? - csóválta a fejét értetlenül Mike.

- Jó lenne azt tudni.

- Te, Tony! Mi van, ha még sincs Harimasnál az a nyamvadt kazetta? Akkor talán...

- Biztos, hogy ott van. Emlékezz csak vissza Habib utolsó szavaira. Szó szerint ezt mondta: „A...vörös mecset... a szó... szőnye” itt szünetet tartott és utána így folytatta: „keres...sék a... vörös... mecsetet...”. Érted?

- Mike lehunyta a szemét, és átmormolta a szöveget. Aztán lassan felemelte ökölbe szorított jobb kezét, és kiegyenesítette a kis-és gyűrűsujját.

- Úgy van - bólintottam. - Szerintem is két helyen értelmeztük rosszul a mondatokat.

- Az első a „szőnye...”.

- Pontosan. Hiszen, ha Habib csak annyit akart volna mondani, hogy „szőnyeg”, akkor az utolsó „g” betűt még kilehelte volna. De ő azt akarta mondani, hogy „szőnyegen”, ehhez viszont már kevés volt az ereje.

- A második pedig a „meg” szó hiánya...

- Világos. Ha az igazi mecsetre vagy Ahmed bájára akarta volna felhívni a figyelmünket, akkor azt mondta volna: „keressék meg a vörös mecsetet”. De ő a „vörös mecset”, mint

jelet említette. Ezért mondta úgy, hogy „keressék a vörös mecsetet”. És emlékezz csak vissza, olyan szönyeget egyik üzletben sem láttunk, amelyik a Valdúz Mecsetet ábrázolta volna. Fruggiek is csak a raktárban akadtak rá. Habib viszont tudta, hogy valamelyik árusnál van ilyen.

- És ő a mi emberünk.

- Pontosan. Ezért kell elmennünk hozzá, mégpedig minél előbb, nehogy valaki megelőzzön bennünket.

- Ha eddig már meg nem tette.

Gondterhelten figyeltük a cirkáló egyenruhásokat. Közben azon morfondíroztunk, vajon milyen parancsot adott nekik Keshmar; mire, illetve kire vigyázzanak.

- Te, Tony - súgta néhány másodpercnyi szemlélődés után Mike -, mi lenne, ha most kivételesen a kapun sétálnánk ki?

- Hogy Keshmar azonnal értesüljön róla, és a nyakunkra ültesse a pribékjeit?

- Tudom, hogy veszélyes... de most más a helyzet, mint eddig.

- Miért?

- Mert eddig nem tudtuk, hogy még hányszor kell éjnek idején kisettenkednünk a városba, mivel fogalmunk sem volt róla, mikor akadunk valami nyomra. Ezért nem is engedhettük meg magunknak, hogy Keshmar megtudja; éjjelente órákig tipródunk a városban. Most viszont konkrét címre megyünk... és remélem, hogy ebben az ügyben többé már nem is kell kisündörögnünk a városba.

- De Keshmar pribékjei mindenképp a nyomunkban lesznek. Mike elvigyorodott.

- Egy darabig biztosan. De, ha a főtér felé megyünk, ahol Fruggi szerint az az óriási tömeg hőmpölyög...

- Igazad van! Elvégre mi is szeretnénk látni az ünnepi készülődést.

Magabiztos léptekkel indultunk a kapu felé. Odaérve kedélyesen „pá”-t intettünk az öröknek, és mentünk volna tovább, amikor két tagbaszakadt egyenruhás toppant elénk.

- Hová óhajtanak menni? - érdeklődött a több csillagot viselő. Szívem szerint azt válaszoltam volna, hogy semmi köze hozzá, de tudtam, hogy a pillanat nem alkalmas szópárbajra.

- Szeretnénk megnézni az ünnepi előkészületeket. Tudja, az ismerőseink épp most jöttek a főtérről, és azt mondták, fantasztikusan szép ott minden.

Az egyenruhásnak nem tetszett az ötlet, megpróbált lebeszélni.

- Felesleges odamenniük uram. A főtér csak az ünnepség kezdetére készül el teljesen, azt pedig úgylát fogják, mert egy rendkívül jó helyen lévő dísztribün fog a rendelkezésükre állni.

- Igen? - kezdett idegesíteni a fickó. - Nem baj, akkor is szeretnénk körülnézni egy kicsit.

- Sajnálom, de ez lehetetlen.

- Hogy mondja?!

Az egyenruhások mintegy vezényszóra az övükbe akasztották hüvelykujjaikat egyik tenyerükkel a gumibotot, a másikkal a pisztolyt tapintva meg. Aztán a sokcsillagos fenyegető nyugalommal végigmért bennünket, és fojtott hangon közölte:

- Keshmar kapitány parancsa, hogy önök nem hagyhatják el a palotát.

53.

Először azt hittem rosszul hallok.

- Megismételné? - kértem, de aztán nyomban le is intettem. - Persze, hagyja csak, elég

világos volt.

- És, ha szabad tudnunk, miért ez a megkülönböztetett figyelem az irányunkban? -
tudakolta Mike, dühét ékesszólással csillapítva.

- A kapitány úr hamarosan néhány kérdést szeretne feltenni önöknek az éjjel történetekkel kapcsolatban.

- Á, úgy... Akkor miért nem teszi fel most rögtön? Egyáltalán, hol van?

- A kapitány úrnak sok a dolga, de amint ideje engedi, nyomban idejön.

- Na persze.

Mike-ban láthatóan forrt az indulat, ezért gyorsan elvonszoltam a kapu közeléből, még mielőtt valami bajt csinálhatott volna. Mikor kikerültünk az örök hallótávolságából, ráförmedtem.

- Nyugodj már meg, dühöngéssel semmire sem megyünk!

- De látod, hogy ez a pizsok Keshmar ki akar csinálni bennünket! Tuti, hogy azért nem enged ki a palotából, mert ő szeretné megkaparintani a kazettát, hogy aztán végezhesen velünk. Ráadásul egy egész hadsereget rendelt ide.

- Hát ez az!

- Mi?

- Gondolkozz egy kicsit! Ha csupán velünk lenne baja, akkor bevitethetett volna bennünket a kapitányságra kihallgatás címén. De ehelyett idehozott húsz embert.

- És ebből mi következik?

Lassan végigjártattam a tekintetem a fel- s alá járkáló egyenruhásokat, aztán komoran mondtam:

- Az, hogy Keshmarnak nem csak velünk van baja.

54.

Egyre növekvő idegességgel törtük a fejünket, végül arra a következtetésre jutottunk, hogy bármilyen kockázatos is, meg kell próbálnunk a szökést. Mert, bár igaz, hogy ha elkapnak, nagyon pórul járhatunk, de a tétlen várakozás sem kifejezetten életbiztosítás. Egy óvatlan pillanatban besurrantunk a bokrok közé, és nesztelen macskaléptekkel elindultunk a kerítés felé. Lassan, szinte centiméterről centiméterre haladtunk előre, úgy, ahogyan azt annak idején az antiterrorista csoportnál belénk sulykolták.

A sötétség, no meg a hatalmas díszbokrok a segítségünkre voltak, és nemsokára szerencsésen elértük a kőfalat.

...Csak át kell ugrani rajta, aztán irány a bazár...

Egy bokor tövébe húzódtunk, hogy szemügyre vegyük a terepet, mielőtt elindulnánk az utolsó, elénk tornyosuló akadály leküzdésére. Pár másodpercig türelmesen gubbasztottunk leshelyünkön, majd mikor úgy találtuk, hogy tiszta a levegő, indulni akartunk. Az utolsó pillanatban azonban halk koccanás hallatszott jobb felől. Apró, jelentéktelennek tűnő zaj, de a mi számunkra sokatmondó. Ugyanis hallhatóan fém ütődött fémhez, ilyesmit pedig egy bokor önmagában aligha képes produkálni.

Mike széles mozdulattal magára mutatott, én pedig beleegyezően bólintottam, aztán figyeltem, amint nesztelenül kisiklik a rejtkehelyünkről.

Feszült izgalommal várakoztam, és csak akkor nyugodtam meg, amikor az iménti zaj irányából tompa puffanás hallatszott. Kicsusszantam az ágak közül, és amint Mike odaért mellém, már indultam is a kőfal felé. Felkapaszkodtam a tetejére, s megnyugodva láttam, hogy az utca teljesen kihalt. Intettem Mike-nak, hogy jöhet ő is, és leugrottam a járdára.

Egy perccel később már a néptelen sikátorokban robogtunk a bazár felé.

Futás közben többször is hálát adtam az Istennek, amiért Diana palotája az óvárosban van, és nem mondjuk a főtér közelében, ahol bizonyára fűrtökben ácsorognak Keshmar pribékjei.

Rekordot döntöttünk, alig negyedóra alatt értünk oda a bazár negyedhez. Megkerestük a szőnyegsort, és egyenesen Harimas üzletéhez mentünk. Néhányszor megzörgettük az ajtót, de nem érkezett válasz.

- Persze, hogy nem nyit ajtót - vont vállat Mike -, ilyen későn már minden árus otthon van.

- Ha jól emlékszem Jaffamál még hajnalban is voltak - érveltem.

- Igen, de ők nem kuncsaftra vártak, hanem a mi kinyírásunkat tervezték.

- Igazad van... Mindenesetre akár itt van ez a Harimas, akár nincs, be kell jutnunk, és körül kell néznünk.

Előhúztam a zsebemből egy álkulcsot, s megpróbáltam elforgatni a zárnyelvet. Nem ment. Az ajtó ugyanis nem volt bezárva.

Figyelmeztetően intettem Mike-nak, aztán puhán lenyomtam a kilincset, és benyomultam a résen. Odabent nem volt teljes sötétség, az eladópult mögötti helyiségből sápadt fény szivárgott ki.

Lábujj hegy én odasurrantunk, és belestünk. Aztán elkeseredve felsóhajtottunk.

A belső helyiségben ugyanis két vérrel borított holttest hevert a padlón.

55.

- Megint elkéstünk! - suttogetta dühödt elkeseredéssel Mike. - Akárcsak Habibnál vagy Harvey-nál.

- Nem rajtunk múlt - mondtam vigasztalón, aztán a halottakhoz léptem, hogy megnézzem; nincs-e náluk valamilyen személyazonosságot igazoló papír.

Az elsőnél semmit sem találtam. Odafordultam a másikhöz, hogy az ő zsebeit is átvizsgáljam, ám ekkor az addig halottnak hitt férfi megmozdult.

Először hátrahököltem, de aztán lekaptam a falipolcra néhány vászonkendőt, hogy bekötözsem a rendkívül súlyosnak látszó sebeket.

Mike is elvett egy kendőt, ő azonban csupán a telefonkagylót bugyolálta be, mielőtt tárcsázni kezdett.

Az ismeretlen férfi rendkívül sok vért vesztett, ennek ellenére, amikor kötözni kezdtem, hunyorogva kinyitotta a szemét.

- Kik... maguk? - kérdezte erőlködve.

- Habib küldött bennünket - válaszoltam.

A férfi szeme felcsillant, mintha valami varázsigét hallott volna.

- Habib?

- Igen, ő - feleltem és visszanyomtam a földre, mert megpróbált felülni.

- Maradjon nyugton, ha nem akar elvérezni!

- De a... kazetta!

...Úristen! Mi lehet azon a kazettán, ami ennyire fontos? És ki ez az ember, akit ennyire érdekel az a felvétel?

- Ki maga?

- Shubar... őrnagy.

- Őrnagy?! Ajjaj! Mike, hallod ezt? Társam épp akkor tette le a kagylót.

- Mit?
- Ez az úr Shubar őrnagy személyesen.
- Aha. Mellesleg a mentősök megígérték, hogy öt percen belül itt lesznek, tehát jó lenne, ha mielőbb eltűnnénk.
- A kazettát! - nyögte Shubar. - Szerezzék vissza!
- Mondja, magának nincs más gondja? - kérdeztem ingerülten, de nyomban el is hallgattam, mert elszégyelltem magam.
- ...Ha ilyen súlyos állapotban is csak ez érdekli, akkor tényleg nagyon fontos dolog lehet. Legalábbis az ő számára.

Shubar nem bántódott meg, lehunyta a szemét, és nehézkesen elmosolyodott.

- Az a kazetta... fontosabb, mint az életem. Sokkal fontosabb. ...Hm. Micsoda eszement emberek vannak. Holmi kazetta fontosabb nekik, mint az életük. És ráadásul olyan szívszorongató egyszerűséggel tudnak beszélni az egészről, hogy a hallgatójuk önkéntelenül is segíteni akar nekik. A rohadt életbe! Hogy micsoda eszement emberek vannak.

- De hát... azt sem tudjuk, hol van az a nyomorult kazetta.
- Csak pár lépésnyire innen.
- Micsodaaa?!
- Jaffar üzletében.
- Uramatyám.
- Siessenek! Minden perc drága. Minden perc...

Shubar itt abba hagyta a biztatást, azon egyszerű oknál fogva, hogy elájult.

Kérdőn összenéztünk Mike-kal, aztán néhány pillanatnyi néma párbeszéd után sarkon fordultunk, és kirotottunk az üzletből.

Miközben Jaffar boltja felé lopakodtunk, azon törtem a fejem, vajon milyen állat lehettem előző életemben. Nem sikerült rájönnöm. Azt azonban minden különösebb töprengés nélkül megállapítottam, hogy most egy nagy marha vagyok. Mert ugyan mi mással magyarázható, hogy nem a palota vagy a rendőrség felé rohanok. A kíváncsiság hajt? Túlzott, már-már a hülyeség határát súroló becsületesség? Vagy csupán jól felfogott érdekem diktálja, hogy a végére járjak a dolgoknak?

Nem tudtam eldönteni. Már csak azért sem, mert Jaffar üzlete valóban csupán pár lépésnyire volt Harimasétól.

Odasettenkedtünk az ajtóhoz, és rátapasztottuk a fülünket. Az eladótérben teljes csend honolt. A küszöb alatt viszont fény szűrődött ki, ami azt mutatta, hogy mégiscsak vannak odabent.

...Na lássuk csak!

Lehajoltam, s belestem a kulcslyukon. A helyiség kihalt volt. Megmarkoltam a kilincset, és lenyomtam. A zár engedett. Nesztelenül besurrantunk, majd miután hangtalanul leakasztottunk a fakói két - nyilván dekorációs célt szolgáló - kardot, a raktár felé vettük az utunkat.

...Vajon vannak-e bent? ...És, ha igen, hányan? ...Meg tudjuk-e lepni őket?

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatok tucatjai futottak át rajtam az alatt az öt méter alatt, amit meg kellett tennünk a raktárig. Aztán végre ott voltunk. Egymásra néztünk, felemeltük a bal kezünket, és - mint az antiterrorista csoportbeli vagy magánnyomozói pályafutásunk során már oly sokszor - hangtalanul számolni kezdtünk.

Egy... kettő... három!

Harcra készen robbantunk be, aztán nyomban meg is torpantunk az iszonyatos kép láttán. A raktárban négy össze- visszakaszabolt holttest hevert, Jaffaré, valamint a Prack-féle szintársulat három tagjáié.

56.

Felakadt szemmel, dermedten meredtünk a mézárulás áldozataira. Mindenre számítottunk, de erre nem. Jaffar legyilkolását még csak-csak bele tudtuk illeszteni az események folyásába, de Prackékét...

...Hogy a nyavalyába kerültek ezek ide? És kinek álltak az útjában? Miért ma este, miért itt, és miért így végeztek velük?

Egyikünk sem tudta a választ.

De nem is maradt sok időnk a töprengésre, a közelben felvijjogó sziréna egészen más problémákat juttatott az eszünkbe. Például azt, hogy jobb lesz, ha szájtátás helyett villámgyorsan eltűnünk a környékről, és visszarobogtunk a palotába, mielőtt Keshmar - akár pusztá unalomból is - keresni kezd bennünket.

134

..ÉS ELSZABADUL A POKOL

Gyorsan letöröltük az eddig kezünkben tartott kardokról az ujjlenyomatainkat, a hátsó kijárathoz siettünk, és kisompolyogtunk az utcára.

Aztán örült sprintbe kezdtünk, ezúttal már valóban a palotát célozva meg. Gyilkos iramban száguldottunk végig a városon, ha lehet, még gyorsabbak voltunk, mint idefelé jövet. A palota melletti utcába érve megálltunk, lihegve a falhoz dőltünk, és vártuk, hogy hangos fűjtatásunk - amely a kertben, lopakodás közben árulónk lehetne - elcsituljon.

Mikor végre helyreállt a szervezetünk oxigénellátása, folytattuk az utunkat.

A kőfalhoz érve hosszasan füleltünk, majd amikor úgy véltük, kellően meggyőződünk róla, hogy senki sincs a közelben, átvettük magunkat rajta.

Lehuppantunk a fűbe, és guggoló helyzetben maradvá folytattuk a hallgatózást.

...Semmi nesz, semmi mozgás! Nagyon helyes!

Fürge gyíkként siklottunk a bokrok takarásában a palota felé, ügyelve rá, hogy elkerüljük a kavics sétányon járőrözőket.

Szerencsénk volt, minden baj nélkül jutottunk el a kert és a palota közötti, mintegy tíz méter széles füves sávhoz.

Innen már tökéletesen áttekinthettük az épület előtti területet, az elszórtan elhelyezkedő díszcserjéket, a hatalmas teraszt, és a garázshoz vezető betonutat. Azt a betonutat, amelyen épp akkor gördült be a bejárat elé Keshmar kocsija.

Jövetelére az épület előtt ácsorgó egyenruhások egyike, egy cifra váll-lapos illető, otthagya a többieket, és az autóhoz sietett.

A kapitány kikászálódott az ülésről, s nyomban nekiszegezte a kérdést:

- Minden rendben?

- Jelentem, igen.

- Grey-ék?

- A kertben sétálnak.

- Nem akartak kimenni a városba?

- De, igen.

- Rögtön sejtettem. És...?

- Mahmud pontosan azt mondta nekik, amit kapitány úr parancsolt.

- És, hogy reagáltak?

- Nagyon nem tetszett nekik a dolog, de kénytelenek voltak beletörödni.

- Beletörödni...?! Haha. Ezt maga se mondja komolyan. Remélem, a legjobb embereit állította rájuk.

A cifra váll-lapos zavartan pislogni kezdett.

- Hát... ööö... az a helyzet...

Keshmar gyanakodva figyelte a másik zavarodottságát, aztán ráförmedt.

- Ne nyöszörögjön már, hanem válaszoljon értelmesen!

- Jelentem... jelentem, nem állítottam rájuk senkit.

- Micsodaaa?! - mordult fel vészjóslóan a kapitány. - Ez igaz?

- Jelentem huszonöt emberem van a kertben, ezenkívül a kerítés minden oldalát egy-egy őrszem *vigyázza*, így nem láttam szükségét annak, hogy...

- Nem látta szükségét?! - tajtékzott a kapitány. - Maga szerencsétlen, hát azt hiszi, hogy Grey-éknek akadályt jelent észrevétlenül átsurranni a kerten, és átmászni a kőfalon, ha nincsenek állandóan a sarkukban? Tudja, hogy mit csinált? Ez a baklövés a váll-lapjaiba kerülhet! ... Jó esetben!

- De, kapitány úr, egyáltalán nem biztos, hogy kiszöktek a városba, mert...

- Nem érdekel az ostoba szövege! Azonnal riadóztassa az embereit, és fésültesse át velük a kertet! És jól jegyezze meg: ha Grey-ék megszöktek, nem szeretnék a bőrében lenni! Elérkezettnek láttuk az időt, hogy színre lépünk. Megigazítottuk a ruhánkat, a közelünkben lévő kavicsstányhoz osontunk, és azon indultunk el az épület felé. Épp akkor kanyarodtunk ki a füves területre, amikor a cifra váll-lapos rohanni kezdett az emberei felé.

Úgy tettünk, mintha annyira bele lennénk merülve a beszélgetésbe, hogy nem vesszük észre sem őt, sem pedig Keshmart.

- ...és képzeld - magyaráztam nevetve Mike-nak -, a fickó még ekkor sem hitte el a dolgot. Váltig állította, hogy ő igenis látta, hogy a cápa ragadta el a vízbe lógatott söröshordót.

Mike fejcsóválva, harsányan felnevetett, aztán, mintegy véletlenül Keshmarék felé nézett. Természetesen követtem a példáját.

A kapitány őszinte csodálkozással, a cifra váll-lapos pedig megkönnyebbült sóhajjal fogadta felbukkanásunkat. Ez utóbbit csak egy röpké pillantásra méltattuk, nem úgy, mint Keshmart, akit viszont mindketten hosszasan tanulmányoztunk. Végül én törtem meg a csendet.

- Csakhogy itt van kapitány! Legalább felteheti azokat a roppant fontos kérdéseket, amelyek miatt az emberei itt marasztaltak bennünket, amikor ki akartunk menni a főtérre. Keshmar szokása szerint meglehetősen hamar visszanyerte a lélekjelenlétét. Előbb a cifra váll-laposhoz fordult, és mogorván utasította, hogy ellenőrizze a beosztottjait, majd ránk nézett.

- Én is nagyon örülök, hogy végre itt lehetek. Tudják, ez az ünnepség rengeteg feladatot ró rám, össze-vissza kell furikáznom a városban, ügyelni a rendfenntartásra, a kordonszolgálatra...

- Aha.

- Igen...

- Nos?

- Mit „nos”?

- Felteszi végre a kérdéseit?
- Ja, igen, persze. Azonnal... Csak előbb még el kell intéznem egy-két dolgot. Addig is, kérem, menjenek a szobáikba, és ott várjanak rám.
- Nézze kapitány - mosolygott szelíden Mike -, nekünk nem sürgősek azok a kérdések.
- Nekem azonban sajnós, igen.
- Hát akkor nincs mit tenni - nyájaskodtam én is -, felmegyünk a szobánkba, és várni fogjuk, hogy mindenről részletesen kifaggasson.
Keshmar arcán gúnyos vigyor jelent meg.
- Biztos vagyok benne - mondta -, hogy sok kérdésemre választ tudnak adni... Ha akarnak.
Ezzel sarkon fordult, és a cifra váll-lapos után iramodott.
- Én meg abban vagyok biztos - néztem utána elgondolkozva -, hogy a dolog fordítva is igaz.

57.

Mike szobájába mentünk, habár egy másodpercig sem hittük el Keshmar meséjét, hogy hamarosan meglátogat és kikérdez bennünket. Csupán egy nyugodt helyre vágytunk, ahol meg tudjuk beszélni a fejleményeket. Mindenekelőtt természetesen a bazárban történetekre próbálunk meg valami elfogadható magyarázatot találni.

Túl sok időnk nem volt a találgatásra, mert már tizenegy óra is elmúlt, és az előzetes tájékoztatás szerint Diana minket szállító buszának legkésőbb fél tizenkettőkor el kellett indulnia ahhoz, hogy tizenkettőre, az ünnepség kezdetére, kényelmesen elfoglalhassuk a helyünket a dísztribünön. Ebből következően mindössze tíz percet szentelhettünk a találgatásoknak, ez viszont kevés volt ahhoz, hogy bármire is rájőjjünk.

Nem csoda, ha végiggondolatlan teóriák serege kavargóit az agyamban, amikor elindultam a szobám felé, rendbe szedni magam.

Jane ajtajához érve azonban úgy döntöttem, lecsípek egy-két percet az öltözködésre szánt negyedórából.

Bekopogtam, majd a csilingelő hang invitálására benyitottam. Jane a toalett-asztalka előtt állt, és épp fésülködött.

- Na, hogy tetszem? - kérdezte vidáman, amikor látta, hogy én vagyok az.

Végigmustráltam, elvigyorodtam, és felmutattam a hüvelykujjamat, jelezve, hogy el vagyok bűvölve. Aztán ledobtam magam egy fotelbe, és onnan folytattam a szemlélődést. Leginkább a mintás, nyári szoknya hátulja, illetve annak izgató gömbölyűsége ragadta meg a figyelmemet. Élvezettel legeltettem rajta a szemem, egészen addig, amíg Jane felém nem fordult.

- Na, milyen? - érdeklődött izgatottan, miközben ujjai a hajfürtjei közt matattak.

- Legszívesebben bezárnám az ajtót, és lebirkóználak - válaszoltam fel sem nézve.

- Hé, Tony! - nevette el magát. - Én a frizurámról kérdeztelek.

- Ja - pillantottam fel -, hát az sem rossz.

- Ugye? Ha tudnád, mit szenvedtem, amíg ilyen lett... Még szerencse, hogy megint jó a hajszárítóm, mert a tiéddel nagyon nehezen boldogultam volna. Tudod az olyan nagy, meg olyan furcsa a fogása is...

- Viszont nem romlik el.

- Áh, ennek se volt különösebb baja. Szegény Fischer öt perc alatt megcsinálta.

- Fischer? - képedtem el. - De, hiszen ő meghalt.

- Igen, persze - bólogatott Jane -, de a hajszárítót még az előtt csinálta meg. Ott van melletted az asztalon, próbáld ki, ha akarsz.

- Anélkül is elhiszem - mosolyodtam el, de azért felvettem a készüléket a dohányzóasztalról. Egészen kis méretű, s valóban jól kézre illő jószág volt. Tétován forgattam a kezemben, és közben ismét előnyomakodtak agyam rejtett zugaiból a körülöttünk zajló eseményekkel kapcsolatos kérdések.

...Hol a kazetta? Ki vitte el? Ki ölte meg Habibot, Prackéket és Fischeréket? Miért utál bennünket Keshmar? Mire készül?

Miközben a gondolataimat rendezgettem, ujjaim önkéntelenül is a hajszárítót birizgálták. Egészen addig, amíg a formatervezett műanyagház végén lévő szűkítő toldat, amellyel a légáramlást lehetett koncentrálni, ki nem pattant a helyéről és el nem repült.

- Na, tessék! - dohogta színlelt felháborodással Jane. - Megjavítani nem tudja, de elrontani igen.

- Nem rontottam el - mentegetőztem, miközben az elkóborolt darabka után kutattam a fotel alatt. - Mellesleg, milyen apropóból csinálta meg Fischer a masinát?

- Mert rossz volt.

- Nem úgy értettem. Tudod ez a két fickó olyan zárkózott, magának való pali volt...

- A férfiak számára biztos - nevetett huncutul Jane.

- Szóval a te számodra nem? - kérdeztem gyanakodva.

- Velem kapcsolatban fordított volt a helyzet. Fischer minden alkalmat megpróbált felhasználni, hogy közelebb kerüljön hozzám...

- Bele is halt a nyomorult.

- Undok vagy.

Időközben megtaláltam az elrepült alkatrészt, és - miután békaperspektívából egy ábrándos pillantást vettem a mintás szoknya alá - ismét elfoglaltam a helyem a fotelben. Megfogtam a hajszárítót meg a szűkítőt, aztán... aztán úgy maradtam mozdulatlanul.

- Mi a probléma? - nézett rám csodálkozva Jane, mert látta, rajtam, hogy valami nem stimmel.

Én meg a hajszárítón láttam! Ugyanis a csillár fénye - mivel a szűkítő most nem árnyékolta el - pont bevilágított a készülék belsejébe. Igaz a védőrács némiképp zavart a szemlélődésben, de egyvalamit így is azonnal észrevettem. Tágra nyílt szemmel, szinte megbabonázva meredtem a látványra.

- Tony! Valami baj van?

Jane további szavai csak valami furcsa, elmosódott ködön keresztül jutottak el hozzám, és az értelmük nem is tudatosult bennem. Csak néztem a hajszárítót, és közben egész sereg kérdés cikázott át az agyamon.

...Mit keresett Fischer a Vörös Mecsetben? Ki ölte meg? Miért volt fontos, hogy a holttestet a palotában találják meg? Ki végzett Harvey-val?

Újra meg újra átrágtam magam a lehetséges válaszokon, és a feltételezések kusza szövevénye lassan rendeződni kezdett bennem. Az összevisszaság helyébe azonban hajmeresztő gondolat nyomult.

Óvakodtam tőle, hogy hangosan is kimondjam, de a súlyos szavak ott dübörögtek a koponyámban.

...Halálra ítélték bennünket! És az ítéletet nemsokára végre is akarják hajtani!

Arra riadtam fel, hogy Jane teljes erőből ráncigái, és közben hangosan kiabál a fülembe:

- Tony, beszélj már! Mi van veled?!

Felugrottam a székről, az ajtóhoz rohantam, és csak onnan szóltam vissza.

- Nekem most el kell mennem. Te maradj itt, és senkinek se szólj semmit! Oké?

- Igen, de...

- Nincs időm magyarázkodni! Legyél jó, és vigyázz magadra! Kivágtattam a folyosóra, és egyenesen Mike-hoz száguldottam.

- Idenézz! - rontottam be a szobába, böszven lengetve a hajszárítót.

- Már láttam ilyet - vont vállat társam, de ezúttal nem voltam vevő a humorára.

- Ezt nézd meg! - kiáltottam, és a készüléket úgy tartottam, hogy a fénysugár - akárcsak az imént - belevilágítson a belsejébe.

Mike egy darabig elmélyülten tanulmányozta a szerkezetet, aztán felpillantott.

- Frissen javították - mondta ki a szentenciát.

- Úgy van. És tudod ki?

- Nos?

- Fischer.

- Fischer meghalt.

- A javítást még előtte végezte.

- Es?

- Hát nem érted?

- Nem.

- Akkor gondolkozz egy kicsit! Fischert a Vörös Mecsetben ölték meg. Aztán idehozták a hulláját. Miért?

- Fogalmam sincs.

- Nem baj, mondom tovább. Éjjelente furcsa, égett szagot lehetett érezni a folyosón. Égett szagot!

- Pfü... ez sem segít.

- Akkor emlékezz csak vissza arra, hogy miről beszélgettek a Vörös Mecsetben meg a...

Hirtelen abbahagytam a beszédet, mert végre rájöttem, hogy mi volt az, ami eddig mindvégig zavart, és ami mindvégig bizonytalanságban tartott a gyanúmat illetően. A vámvizsgálat! Mert az ideérkezésünkkel alaposan felforgatták a poggyászsunkat. És nemcsak a mienket. Akkor viszont... akkor viszont csakis egyetlen lehetséges megoldás van. A magnó! Hát, persze! Fischerék behemót, mindentudó magnója!

- Győrünk! - robogtam az ajtóhoz.

- Hová? - értetlenkedett Mike.

- Hová, hová... - néztem rá szemrehányóan. - Hát, betörni.

59.

Egy perccel később Fischerék szobájában voltunk. Nem sokat teketóriáztam, azonnal kezelésbe vettem a magnót. Kirántottam a csatlakozózsínort a falból, majd durván ledobtam a készüléket a földre, és egy közelben lévő papírvágó késsel támadtam rá. Határozott mozdulattal a műanyag hátlap illesztésébe döftem a szerszámot, és rövid erőlködés után kitörtem belőle egy jókora darabot.

Annyira biztos voltam a dolgomban, hogy bele se néztem a roncsba, hanem nyomban Mike orra alá dugtam.

Társam belesett a résen, és miközben szemlélődött, láthatóan azon erőlködött, hogy

megfelelően össze tudja kapcsolni az elé táruló képet az általam imént felsorolt tényekkel.

Aztán úgy tűnt, sikerült neki a dolog, mert elkerekedett a szeme, mint amikor valaki szörnyű felismerésre jut.

- Úristen! - suttogta. - Most már kezdem sejteni...

- Na, végre!

- De, hát akkor... bármelyik pillanatban elszabadulhat a pokol...

- Pontosan így van.

- Jézusom! Mi a nyavalyát csináljunk? Hát igen, ez volt itt a kérdés.

...Az nyilvánvaló volt, hogy ki kell jutnunk a palotából, még hozzá gyorsan... És észrevétlenül! De, hogy a fenébe oldjuk meg a dolgot? Hiszen Keshmarnak - megérkezése, és a cifra váll-lapossal lefolytatott beszélgetése után - nyilván első dolga volt fokozott éberségre inteni a leütött őrt. Mert biztos, hogy megtalálták! ...Akkor viszont a sétálás trükk megisméltése nem sok reménnyel kecsegtet... Mindegy, meg kell próbálni! Azon egyszerű oknál fogva, hogy nincs más választásunk.

- Gyere! - vettem oda Mike-nak, és az ajtó felé repültem. Leviharzottunk a lépcsőn, a kijáráshoz rohantunk, aztán a bennünk lévő feszültség dacára megpróbáltunk fesztelen képet vágni, és úgy nyitottuk ki az ajtót, mint akik épp csak egy kis sétára indulnak.

A teraszon azonban a cifra váll-laposba és két emberébe ütköztünk.

- Hová óhajtanak menni? - érdeklődött túlzott udvariassággal a cifra váll-lapos.

- Csak sétálunk egyet - feleltem könnyedén.

- Nem hinném, hogy időszerű lenne - komorodott el a fickó. - A busz, amely az ünnepség színhelyére szállítja önöket, öt perc múlva indul.

- Igen? - csodálkoztam. - Érdekes, én sehol sem látom. Mellesleg, Keshmar kapitány azt mondta, hogy hamarosan ki akar hallgatni bennünket. Ha viszont öt perc múlva elmegyünk, akkor ez nem fog összejönni.

- A kapitány úr úgy döntött, hogy a kihallgatást az ünnepség utánra halasztja. Ami pedig a buszt illeti, pillanatokon belül itt lesz. A sofőr épp most áll ki vele a garázsból.

- Az más! Akkor tényleg butaság lenne elkóborolni. Mike-ra néztem.

- Ezek szerint a séta helyett kénytelenek leszünk egy kis whiskyvel felfrissíteni magunkat.

Társam vállat vont.

- Sebjaj, megéltem már nagyobb tragédiát is.

Nyugodt, ráérős léptekkel, az izgalom legcsekélyebb jelét sem adva ballagtunk vissza az épületbe. De amikor becsuktuk magunk mögött az ajtót, kétségbeesve néztünk össze.

Mind a ketten úgy éreztük, hogy a szökés utolsó lehetősége is elveszett. Szépen felültetnek bennünket a buszra, az pedig elvisz minket az ünnepség színhelyére...

Meghalni!

60.

Talán fél percig állhattunk így, reményünket és hitünket veszítve, amikor egyszer csak belém villant az isteni szikra.

- A busz! - sűgtam izgatottan Mike-nak. - A cifra váll-lapos azt mondta, hogy a sofőr épp most áll ki a garázsból.

- És?

- A cselédszárny és a garázs szomszédosak egymással. Ha egy kis szerencsénk van, akkor

kell, hogy legyen valamilyen átjáró a két épületrész között!

- Sokra megyünk vele.

- Többre, mint gondolnád. Ne felejtse el, a busznak nemcsak ülései vannak, hanem alváza is.

- Igazad van! - csapott a homlokára Mike, megértve a tervemet. - Nyomás!

Nekiiramodtunk.

Szerencsére a palota teljesen kihalt volt, mert mindenki a szobájában cicomázta magát, így senki sem látta, amint végigsurranunk a cselédszárnyon, és némi próbálkozás után ráakadunk a garázsba vezető vasajtóra.

Az utolsó pillanatban érkeztünk, a sofőr már bőgette a motort. Csak annyi időnk maradt, hogy észrevétlenül becsusszanjunk a jármű alá, s megkapaszkodjunk az alvázban, aztán a súlyos test megmozdult, és lassan, méltóságteljesen kigördült velünk az udvarra.

Óráknak tűnő, idegölő percek következtek. Miközben kar- és lábizmaink megfeszítésével igyekeztünk mind szorosabban az alvázhoz tapadni, egyre azon imádkoztunk, nehogy valakinek eszébe jusson benézni a busz alá. Mert akkor fuccs a tervünknek.

Mikor végre-valahára megtelt a jármű, és már csak mi hiányoztunk, Keshmar félrehívta a cifra váll-lapost - legnagyobb örömeinkre épp a busz hátuljához, ahol lapultunk -, és immár megnyugodva afelől, hogy a buszban ülők nem hallják a szavait, megkérdezte tőle:

- Hol vannak Grey-ék?

- Jelentem, a palotában.

- Egészen biztos ebben?

- Jelentem, igen. Ugyanis pár perce beszéltem velük.

- Igen? És, hogy történt? Ők mentek oda magához vagy fordítva?

- Fordítva. Ők „sétálni” szerettek volna - legalábbis nekem ezt mondták -, én viszont elálltam az útjukat, és visszaküldtem őket.

- Mit szóltak hozzá?

- Semmi különös. Csak furcsállották, hogy a kapitány úr mégse most hallgatja ki őket.

- És a beszélgetés óta semmiképpen sem hagyhatták el az épületet?

- Jelentem; tizenhat embert helyeztem el a falak mentén. Egy kóbor macska se távozhatna úgy, hogy észre ne vennék. Miss Diamond meg is kérdezte, minek kell ennyi ember az épület környékére.

- És maga mit válaszolt?

- Azt, amit a kapitány úr parancsolt, hogy Fischerék gyilkosának nyomát kutatjuk.

- Diana elhitte?

- Azt hiszem, igen.

- Helyes. Menjen, és mondja azt neki, hogy Grey-éket egy kicsit még itt kell tartanunk a nyomozás miatt, de ők csak induljanak el nyugodtan, ha végeztünk, egy járóautóval utánuk küldjük őket.

- De kapitány úr! Eddig arról volt szó...

- Persze, hogy arról volt szó! Mert, ha Grey-ék biztosan tudták volna, hogy itt akarjuk tartani őket, akkor mindenképpen megpróbálkoztak volna a szökéssel, így viszont nyugton maradnak, sőt hál' Istennek, még a buszhoz is utolsóként fognak megérkezni. Olyannyira utolsóként, hogy le is maradnak róla. Világos?

- Igenis. De mit mondjak, ha mégis betoppannak?

- Mondja azt, hogy megváltozott a program. Jobban mondva maradt az eredeti. Úgyis

hiányolták a kihallgatást, nem?

- De igen.

- Akkor most részük lehet benne.

- Értettem.

A beszélgetés abbamaradt, csak a csizmatalpak távolodó kopogása jelezte, hogy a beszélgetők a dolgukra sietnek.

Néhány másodperig semmi sem történt, aztán végre nekilódult a jármű, és lassan kigördült a kertből az utcára.

Megvártuk, amíg bekanyarodik egy sarkon, s ezáltal eltűnik a kapuban ácsorgók szeme elől, majd elengedtük az alvázat, és lehuppantunk az úttestre.

Amint a súlyos test elsuhant felettünk, felpattantunk, és egy közeli kapualjba robogtunk.

Onnan követtük a tekintetünkkel egészen addig, amíg bele nem vezett az éjszakába.

- Ez sikerült - sóhajtott a felszabadultan Mike.

- Ez igen - bólintottam -, de a neheze még csak most következik... És nem tudom, lesz-e elég időnk...

- Akkor meg mit tátjuk a szánkat!/? Gyerünk autót lopni!

61.

Néhány perccel később már a Hagdan-kút felé száguldottunk. A terepjáró mohón falta a kilométereket, mi pedig komor arccal meredtünk ki a szélvédőn, és igyekeztünk ráhangolódni az előttünk álló feladatra.

Nem volt könnyű, mert minduntalan eszünkbe jutott, hogy teljesen fegyvertelenek vagyunk, szemben a kútnál tanyázokkal, akik valószínűsíthető létszámfölnyük mellett borotvaéles kardokkal is rendelkeznek.

...És mégsem tehetünk mást, oda kell mennünk!

Nyomott hangulatban érkeztünk meg ahhoz a kanyarulathoz, amelynél előző látogatásunk alkalmával a járművünket hagytuk.

Az úttest szélére kormányoztam a dzsipet, és megálltam. Mike-ra néztem, ő meg vissza rám. Nemhiába voltunk barátok iskolás korunk óta, mindketten pontosan tudtuk, mi jár a másik fejében. Egy darabig kíváncsian kutattunk egymás tekintetében, aztán lassan elvigyorodtunk, azzal a „csakazértis megmutatjuk” vigyorral, amellyel már oly sokszor néztünk össze, amikor nagyon rázós helyzetbe kerültünk.

A néma párbeszéd lezárásaként beindítottam a motort, és az út menti homokdombok közé kormányoztam a kocsit. Kiszálltunk, s gyalog indultunk tovább. Először természetesen a múltkor is megmászott óriás dűnét vettük célba. A tetejére érve körbekémleltünk.

A Hagdan-kút környéke ezúttal kihalt volt, a sátrak között alig lézengett egy-két ember.

Nagyon helyes! - gondoltam. - Legalább nemcsak elméleti esélyünk van a sikerre.

Miután a kút közvetlen környékét szemügyre vettem, a hozzá vezető bekötőút felé néztem.

- Te, mi az ott?! - böktém oldalba a mellettem hasaló Mike-ot, s a bekötőút és a sztráda találkozásánál égő tűzre mutattam.

- Talán valami jelzőfény - vélte társam.

- Nem, nem - ráztam a fejem. - Kizárt dolog, hogy az ott lévők fel akarnák hívni magukra a figyelmet. Másrészt az a tűz a sztrádán ég.

Mike hunyorítva erőltette a szemét, hogy jobban lásson, aztán kisvártatva megjegyezte:

- Igazad van, nem jelzötüz.

- Hanem?

- Egy felgyújtott autó. Úgy látszik, valaki engedély nélkül akart behajtani a kúthoz.

- Aha.

Néhány másodpercet - noha tudtuk, hogy roppant kevés időnk van - még a szemlélődésre szántunk, ugyanis nem szerettük volna, ha minket is valamilyen kellemetlen meglepetés ér. Aztán elindultunk. Fürgén, nesztelenül siklottunk a sátrak felé, készen arra, hogy azonnal reagálhassunk a legkisebb gyanús neszre vagy mozgásra. És készen arra, hogy könyörtelenül elbánjunk mindenkivel, aki az utunkba kerül.

Az első két órrel könnyű dolgunk volt, egymástól jókora távolságra, különválva tébláboltak a sátrak között. Az egyiket Mike ütötte le, a másikat én. Gyorsan egy ponyvaköteg mellé vonszoltuk őket, és rájuk hajtottuk az anyagot. Társam eligazgatta felettük a ponyvát, aztán rám emelte a tekintetét. Szótlanul a tábor túlsó vége felé mutattam, ahol előzetes szemlélődésem alapján a sokkal nehezebb diónak ígérkező kétfős, fel s alá ingázó járőrt sejtettem. Csak egy bólintás volt a válasz, és már osontunk is a jelzett irányba.

Az újabb akadály leküzdése valóban nem tűnt egyszerű dolognak. A páros mindkét tagja jól megtermett, erős testfelépítésű férfi volt, ráadásul mindkettő megállás nélkül, gyanakodva forgatta a fejét mindenfelé.

...És szíami ikrek módjára, egy pillanatra se hagyják el egymást, tehát egyszerre kell elintézni őket! Mindennek a tetejébe úgy, hogy megmukkanni se legyen idejük.

Ragadozó módjára surrantunk feléjük. A közelükbe érve egy sátor oldalához húzódtunk, és lekuporodtunk a földre.

...Most már csak ki kell várni, amíg a közelünkbe érnek.

Hogy a félreértés lehetőségét kizárjuk, előbb az örök felé mutattam, majd a bal kezemre, végül magamra. Ez a köztünk kialakult jelbeszéd szerint azt jelentette, hogy a bal oldali fickó az enyém. Mike csupán egy apró fejbiccentéssel válaszolt, és máris minden idegszálával a jobb oldalra koncentrált.

A páros időközben elérte a számára kijelölt zóna határát, megfordult és elindult felénk.

...Éppen ideje! Mert, ha velük sikeresen elbánunk, még mindig ott vannak a főnöki sátor előtt posztolók meg a bent lévők. Az időnk pedig vészesen fogy! ...Lehet, hogy már csak másodpercek vannak hátra a tragédia bekövetkeztéig? Még rágondolni is rossz, mi történik, ha nem sikerül rövid időn belül bejutnunk a sátorba!

Az örök nyugodt tempóban közeledtek felénk, és nemsokára odaértek mellénk.

Rajta! - sikoltotta bennem egy hang.

Párduc módjára vettem rá magam az emberemre, bal kezemmel befogtam a száját, jobb hüvelykujjamat pedig tiszta erőből a gyomorszájába döftem. Megrendült, a szeme kimeredt a bénító fájdalomtól, és a legcsekélyebb ellenállásra sem maradt ideje.

Tenyéréllal nyakszirten vágtam, majd az elernyedő testet óvatosan a földre fektettem.

Mike szintén egy szempillantás alatt végzett az emberével, s bár nem volt időm megnézni, hogyan csinálta - ismerve a harcmodorát -, inkább az én áldozatom helyében lettem volna, mint az övében.

Noha több ór nem vigyázta a tábort, megszokásból újdonsült ismerőseinket sem hagytuk szem előtt. Bevonszoltuk őket a sátorba, amely mellett az imént lapultunk. Aztán elindultunk a legvégső, és legnehezebb akadály leküzdésére. Az oda vezető úton nem volt mitől, illetve kitől tartanunk, hiszen biztosan tudtuk, hogy a tábor - a főnöki sátrat kivéve - üres. Ennek megfelelően inkább a gyorsaságra, mint az észrevétlenségre

koncentráltunk. Egészen addig, amíg a többenél jóval nagyobb és díszesebb ponyvaépítménnyel körülvett szomszédos sátorhoz nem értünk. Ekkor lehasaltunk a földre, a sarokhoz kúsztunk és kikukucsáltunk.

A főnöki sátor bejáratánál két hatalmas termetű, buggyos nadrágot, díszes mellényt, és mintás turbánt viselő őr állt. Egyik marconább volt, mint a másik, ráadásul ők nem az övükben hordták a kardjukat, hanem a kezükben tartották, készen arra, hogy azonnal használják, ha kell. S hogy a megtámadásuk teljesen reménytelen legyen, egy pillanatra sem mozdultak el egymás mellől, és a bejárat elől.

...Hát ezeket nem lehet megtámadni!

Visszahúzódtunk a fedezékünket képező sátor mögé, és jelbeszéddel társalogni kezdtünk. Rövid mutogatás után megállapodtunk, hogy az őrköt elkerülve, hátulról vagy oldalról kell behatolnunk a sátorba, így talán rajtaüthetünk a bent lévőkön.

A dolog nem tűnt lehetetlennek, mivel a sátor borítása több, egymástól különálló ponyvadarabból állt, amelyeket csupán zsinórokkal fűztek össze, a hangtalan bejutáshoz tehát csak egy kis kezűgyességre volt szükség... no meg valamilyen vágószerszámra, hogy el tudjuk metélni a köteleket.

Mike visszasurrant az imént leütött pároshoz, és néhány másodperc múlva már hozta is a kardjaikat. Az egyiket odaadta nekem, a másiknak pedig megtapintotta az élet, majd amikor hüvelykujja az óvatos érintés nyomán is csupa vér lett, kissé elborzadva bölintott, és intett, hogy mehetünk.

Felkerekedtünk. A főnöki sátor oldalához lopakodtunk, és a ponyvák közötti résen belestünk.

Odabent csupán két férfi tartózkodott. Mindketten arabok voltak, egyikük díszes egyenruhát, a másikuk pedig burnuszt és turbánt viselt. Egy intarzia berakásos asztalka előtt álltak, és miközben a rajta lévő, nagy méretű porcelán órát figyelték, halkan beszélgettek.

- Keshmarral személyesen akarok végezni - mondta szenvtelen hangon a díszegyenruhás.

- Remélem ezt szigorúan az emberek lelkére kötöted.

- Minden a parancsod szerint fog történni Omar - válaszolta mélyen meghajolva a burnuszos.

Az Omarnak nevezett elégedett mosolyra húzta a száját. Aztán lenyúlt az asztalka alá, és egy lapos fémdobozt húzott elő.

- Még három perc - közölte -, és az akció kezdetét veszi. Az óra mellé helyezte a fémdobozt, és a rajta lévő kapcsolókat kezdte babrálni.

Visszahúzódtunk a résből, és néhány métert balra oldalaztunk. Amikor úgy éreztük, jó helyen állunk, fogtuk a kardokat, és hangtalanul elnyisszantottuk a zsinórt, amely két szomszédos ponyvadarabot fűzött össze.

Az odabent lévők teljesen belemerültek a beszélgetésbe, így akadálytalanul mászhattunk be a keletkezett résen. Nesztelen léptekkel közelítettük meg őket, épp akkor értünk mögégjük, amikor a díszegyenruhás kihúzta a fémdoboz oldalán lévő antennát.

- Így ni! - vigyorodott el. - Most már senki sem állhat az utamba, még az a nagyokos Keshmar sem. Harminc másodperc múlva megnyomom a piros gombot, és...

Nem vártam meg, hogy befejezze a mondatot, rávettem magam. Ugyanazt a megoldást akartam alkalmazni nála is, mint néhány perccel azelőtt az őrnél, ám amikor dőfésre emeltem a hüvelykujjam, észrevettem, hogy a támadás lendülete megbillentette az

asztalkát, és a fémdoboz a földre zuhan. Focikapus módjára vetődtem utána, és még a talajra érés előtt sikerült elcsípnem. Ellenfelem feleszmélve a meglepetésből elkiáltotta magát, mire a bejárat előtt álló két behemót ör rögvest berobbant a helyiségbe. Láttunkra megtorpantak egy pillanatra, aztán kardjukat villogtatva elindultak felénk.

Hármat pördültem a földön fekvő a tengelyem körül, majd miután a dobozkat egy zsámolyra helyeztem, felpattantam, és szembefordultam a rám rontó szakállas göliáttal. Látszott a fickón, hogy gondolkodás nélkül miszlikbe aprít, ha hagyom.

De nem hagytam. Mikor odaért elém, és csapásra emelte a kardját, villámgyorsan előreugrottam, s egy hatalmas erejű tolorúgással szinte beleszálltam az arcába. Elejtette a kardot, és hátrabukfencezett, magával sodorva a kis asztalkát, valamint Omar iménti beszélgető partnerét. A helyzetet kihasználva egy sarokrúgással leterítettem Omart is, majd előrecsörtettem, és ütések özönével árasztottam el a feltápászkodni készülőket. Mike ezalatt a másik ört püfölte veszettül, egészen addig, amíg a fickó ajultán nem bukott a földre. Akkor körülnézett a fémdobozt keresve.

A zsámoly irányába fordultam, s láttam, hogy Omar, ha kábultan is, de a dobozka felé kúszik, és bármelyik pillanatban elérheti.

- A zsámoly! - üvöltöttem Mike-ra, mivel ő sokkal közelebb állt a kérdéses ülőkéhez, mint én.

Társam azonnal reagált. Egy hatalmas ugrással Omar után vetette magát, és a lábánál fogva rántotta vissza a piros gomb után matatót. Aztán megragadta a fickó lábfejét, és kegyetlenül megcsavarta. Éles sikoly, és halk reccsenés volt a válasz. Valamint az a többszólamú, dühödt ordítás, amelyet a sátorba benyomuló kardforgatók hallattak. A bekötőútnál lévő örök - villant az agyamba a felismerés. - Nyilván ők is meghallották Omar első ordítását.

Felkaptam az asztalkát, és közéjük vágtam, majd amikor szétrebbentek, kirántottam a sátor egyik tartórúdját, s kíméletlenül letaglóztam vele azt, amelyik túl közel került hozzám. Mike sem télenkedett, szintén rudat ragadott, és támadásba lendült. Előbb egy kaszáló mozdulattal elsöpörte az újonnan érkezett - s azóta máris trióra apadt - csapat legelő álló tagját, majd gyomorba döfte a másikat, végül a harmadikat kerítette sorra. Látva, hogy nem szorul segítségre, a dobozhoz rohantam, és - a legnagyobb bajt megelőzendő - letörtem róla az antennát.

Mozdulatom láttán Omar - ha lehet -, még az előbbinél is fájdalmasabban sikoltott, aztán ajultán bukott a földre.

Csaknem ugyanabban a pillanatban hunyt ki az utolsó még talpon lévő arab tudata is, társam megsemmisítő erejű jobbhorga révén. Mike nézte, amint a fickó összecsuklik, aztán felém fordult, és remegő hangon suttozta:

- A rohadt életbe! Azt hittem már sose fogynak el Válaszként elvigyorodtam, és felmutattam a letört antennadarabot. Mike hosszasan bámulta a vékony fémrudacskát, aztán lassan ő is elvigyorodott.

- Ehhez értesz - mondta tettetett rosszállással. - Elrontani a más játékát.

62.

- Fáradjon be, Mr. Fruggi! Jane-ék már itt vannak, csak magára várunk.

A kis köpcös vidáman nyomult be a szobámba.

- Alig vártam ezt a percet - lelkendezett. - Komolyan mondom, tisztára feldobódtam, amikor telefonált, hogy végre sikerült mindent elrendezniük, és elmondhatják, miért

utaztak ide. Mert mi tagadás, evett a penész rendesen, amikor hiába kérdezősködtem az itt tartózkodásuk okáról. Este meg már azt hittem, azért nem jöttek el az ünnepségre, mert Keshmar bekasztlizta magukat.

- Szó sem volt ilyesmiről - nyugtattam meg.

- Na jó, reggel aztán én is rájöttem, hogy tévedtem, mert láttam, amikor a fickó hazafuvarozta magukat. Sőt, olyan barátságosan búcsúztak el egymástól, mint akik évtizedek óta puszipajtások.

- Igen - mosolyodtam el. - Ugyanis időközben kiderült, hogy Keshmar valójában nagyon rendes, becsületes ember.

- Ez kizárt dolog!

- Pedig így van.

- Na, ne...!

- De, igen. Csak egy szerencsétlen félreértés folytán azt hitte rólunk, hogy az ellenségei vagyunk, és ezért úgy is kezelt bennünket. Mellesleg, így utólag kielemezve az eseményeket, nem is csodálkozhattunk a viselkedésén. Hamarosan ön is be fogja látni.

- Erre kíváncsi vagyok.

- Gondolom. Ahhoz azonban, hogy a kapitány velünk szemben tanúsított ellenszenvét, és ezzel együtt az elmúlt napok történéseit megérthessük, előbb kissé vissza kell mennünk az időben. Ugyanis az az ügy, amely miatt idejöttünk nem pár napja, hanem körülbelül egy éve kezdődött. Még hozzá nem is itt, hanem a szomszédos Kaddumi sejkiségben.

- Tessék? - hökkent meg Fruggi.

- Úgy, ahogy mondom.

- De, hát... mi a nyavalya közünk van nekünk ehhez a Kadi... Kamu... szóval ehhez a másik sejkiséghez?

- Mindjárt elmondom. Ott tartottam, hogy az ügy körülbelül egy éve kezdődött.

Akkoriban nálunk is írtak róla az újságok, de nem túl részletesen. Mindössze annyi derült ki a híradásokból, hogy a Kaddumi sejk, Kedis Mirr hatalmát megdöntötték, és az új uralkodó Szuffai Dahun lett, valamint az, hogy a hatalmas pénzekkel manipuláló és az államkasszát kirabló Kedis Mirr, amikor a népi felkelők megostromolták a palotát, a felelősségre vonástól félve öngyilkos lett.

- Még mindig nem veszem agyilag a dolgot.

- Elhiszem. Bennem is csak akkor állt össze a kép, amikor ma reggel a kórházban beszéltem egy Shubar nevű emberrel, és megnéztem egy videokazettát.

- Egy mit?

- Egy videokazettát. Azt, amiért idejöttünk.

- Maguk videózni jöttek ide?

- Nem egészen. Mi egy kazettáért jöttünk ide.

- Nem értem.

- Máris elmondom mindent. A dolog lényege az, hogy a Kaddumi sejkiségben történt hatalomátvétel nem egészen úgy zajlott le, ahogyan arról a világ értesült.

- Hanem?

- A valóságban Szuffai Dahun és emberei nem a nép, hanem egy amerikai olajkitermelő cég, a Dagster Oil Company segítségével döntötték meg Kedis Mirr hatalmát, a sejk semmilyen visszaélést nem követett el, és nem öngyilkos lett, hanem megölték. A többi stimmel. Persze ettől még nem sok közünk lenne a dologhoz...

- És mitől van?

- Azt hiszem az lesz a legjobb, ha az elején kezdem. Nos tehát, egy évvel ezelőtt kitört a lázadás, amelyet Szuffai Dahun, a sejk egyik bizalmi embere vezetett, és amelyben részt vettek a Dagster Oil Company biztonsági szolgálatának szakértői is. Ez utóbbiak természetesen nem a saját fejük után cselekedtek, hanem a cég igazgatójának utasításait hajtották végre, aki előzőleg megállapodott Szuffaival, hogy a segítségért cserébe, az újonnan trónra kerülő sejk, nekik fogja eladni az olajkitermelés jogát.

A lázadók megtámadták a palotát, amelynek védelmét Shubar őrnagy, a testőrség parancsnoka irányította. A maroknyi védőseregnek nem sok esélye volt a szám- és fegyverzetbeli fölényben lévő ellenséggel szemben, az ostromlók egyik csoportja, élükön Szuffaival nemsokára behatolt a palotába, és megölte a sejket. És itt kezdődik a mi történetünk!

- Hol?

- Ott, hogy a sejk palotájának fogadótermében, az egyik oszlop mellett, egy rejtett videokamera volt elhelyezve, abból a célból, hogy az egyes üzleti vagy politikai tárgyalásokról készített videofelvételeket visszanezve, a sejk a tárgyaló partnerek viselkedéséből meg tudja ítélni, meddig mehet el különféle ajánlataival a tárgyalások folytatásakor. Mert éppen a felvételek elemzése céljából a fontos és nehéz tárgyalásokat mindig két részletben folytatták le.

- Aha.

- Nos, amikor Szuffai és hordája rátört a palotára, a sejk tudván, hogy végezni fognak vele, bement a fogadóterembe, bekapcsolta a kamerát, és búcsúbeszédet mondott a néphez, amelyben elítélte a lázadókat, és Szuffai Dahunt, aki visszaélt a bizalmával és a barátságával. Épp mondanivalója vége felé járt, amikor a lázadók - élükön az előbb említett volt baráttal - behatoltak a terembe, és rövid szóváltás után kegyetlenül meggyilkolták. Szuffai bizalmi ember lévén tudott a rejtett kameráról, és azt is sejtette, hogy Kedis Mirr a palota ostromának kezdetekor bekapcsolta a gépet, ezért amint a szitává lőtt uralkodó a földre omlott, nyomban a kamera rejtekhelyéhez rohant, hogy megszerezze és megsemmisítse a számára rendkívül veszélyes felvételt. De a tervét nem tudta megvalósítani, mert a következő másodpercben berobbant az ajtón Shubar őrnagy, nyomában egy szakasz testőrrel, és rövid tűzharcban kiszorította a gyilkosokat a teremből. Szuffai pánikba esett, mert tisztában volt vele, hogy Shubar szintén tud a kameráról, és aziránt sem voltak kétségei, hogy az őrnagy megpróbálja kimenekíteni, és nyilvánosságra hozni a felvételt, ez viszont az ő számára - ismerve a nép Kedis Mirr iránti szeretetét - egyet jelentett volna a halálos ítélettel. Gyorsan összeszedte valamennyi emberét, és megrohmozta a fogadótermet. És ekkor megrázó, könnyfakasztó percek következtek. A testőrök kitörtek a helyiségből, majd a folyosón szembefordultak a sokszoros túlerővel, és élő falat alkottak; a saját testükkel fogták fel az őrnagynak szánt golyókat, hogy az elmenekülhessen az uralkodójuk becsületét igazoló kazettával. Shubar még ma reggel, egy évvel a történetek után is könnyezve mesélt ezekről a percekről.

Néhány pillanatra elhallgattam, mert az én torkomat is furcsán kaparta valami, ahogy visszaemlékeztem az őrnagy elbeszélésére. Hogy egy kis időt nyerjek, belekortyoltam a whiskymbe, majd a pohárban maradt italt kezdtem tanulmányozni.

Mikor helyreállt a lelki egyensúlyom, letettem a csiszolt kristályt a réztálca közepére, néhányat harákkoltam, aztán folytattam a beszédet.

- Hála a testőrök önfeláldozásának, Shubar kijutott a palotából. Igaz, ő is súlyosan

megsebesült, de annyi ereje még volt, hogy átautózzon a határon, és eljusson egy régi ismerőséhez, Harimashoz.

- Harimashoz? - kérdezte Jane. - De hisz... ő egy szőnyegárus.

- Igen - bólintottam -, az ő üzletébe esett be teljesen legyengült állapotban az őrnagy. Ekkor már csak annyi ereje volt, hogy odaadja a másíknak a kazettát, valamint a lelkére kösse; senkinek se szóljon arról, hogy ő nála van. Aztán elájult. Ezt követően hosszú hónapokig élet-halál között lebegett, és csak Harimas gondos ápolásának köszönhető, hogy életben maradt.

Hát, egyelőre ennyit Shubarról, és akkor most térjünk vissza egy kicsit a palotához. Szuffai, miután teljes egészében kezükre került az épület, utasította az embereit, hogy fésüljék át a legrejtettebb zugokat is, és kerítsék elő az őrnagyot a kazettával, valamint a sejk lányát, Sheilát. Mert, bár eddig nem szóltam róla, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy a lány legalább akkora veszélyt jelentett Szuffai számára, mint Shubar és a kazetta. Sheila ugyanis Kedis Mirr egyetlen gyermeke, és mint ilyen, a hatalom várományosa. Ha tehát ő életben marad, akkor bármikor benyújthatja igényét a trónra, éppen ezért Szuffai vele is végezni akart. De a terve nem vált valóra, mert amíg ő és a bandája a Shubart védő testőrökkel csatázott, addig a lánynak, valamint öreg nevelőjének Habibnak, egy láda gyémánttal a hónuk alatt, sikerült kimenekülniük a palotából, és két nappal később már az Egyesült Államokban, egészen pontosan Los Angelesben voltak. Természetesen álnéven, hiszen nem volt kétségük afelől, hogy ha Szuffai a nyomukra akad, megöleti őket.

- Én csak azt nem értem - szolt közbe Jane -, hogy ha egyszer tudták, hogy Szuffai aljas módon meggyilkolta a sejket, miért nem kürtölték világgá az igazságot?

- Egyrészt, mert nem volt bizonyítékuk, hisz ekkor még nem tudták, hogy Shubarnak sikerült elmenekülnie a videokazettával, másrészt, ha elkezdenek nyilatkozgatni, akkor a tartózkodási helyüket sem tarthatják többé titokban, és ezzel szinte tálcán kínálják magukat Szuffai bérgyilkosainak.

- Értem - bólogatott Jane -, én pedig az újabb kérdéseket megelőzendő, folytattam a mondókámat.

- Persze joggal felvetődhet bárkiben, hogy Sheila miért nem jelentette be azonnal az igényét a trónra. Nos, a magyarázat egyszerű, azért, mert ekkor még kiskorú volt. Így tehát, nem tehettek mást, vártak.

És most térjünk vissza Shubarhoz. Mintegy kilenéchónapnyi lábadozás után az őrnagy végre meggyógyult. Már persze, ha gyógyulásnak lehet nevezni azt, hogy valaki harminchárom évesen csak tolokocsival tud közlekedni. Mellesleg azzal is csak a szőnyegüzlet egyik parányi helyiségében.

- Miért nem mehetett ki az utcára? - kérdezte Claudia értetlenül.

- Azért, mert Szuffai emberei vadásztak rá. Sikerült kideríteniük, hogy a menekülő átlépte a határt, és a jammandari sejkiség fővárosába, Kadhurba ment. Persze, mondanom sem kell, hogy Szuffai már másnap tucatnyi titkosügynököt küldött utána, azzal az utasítással, hogy kerítsék elő akár a föld alól is. És a pribékek nem tétlenkedtek. Miután teljes bizonyossággal megállapították, hogy Shubar nem hagyta el Kadhurt, munkához láttak. Először is kapcsolatokat építettek ki a repülőtéren, hogy ha az őrnagy el akarná hagyni a sejkiséget, azonnal értesüljenek róla. Aztán kettes csoportokba verődve elkezdtek járni a várost, az üzleteket, a kávézókat, hogy megpróbáljanak információkat szerezni a szőkevény hollétéről. Ez utóbbi tevékenységük nem jár sikerrel, viszont egy nap egyik

Internet-figyelő ügynökük jelezte, hogy Shubar E-mailt küldött Sheilának. A pribékekbe visszatért a remény, hogy elfoghatják az őrnagyot.

- Honnan tudták meg ezt az egészet a titkosügynökök? - kérdezte Jane.

- A kérdés jogos. Nos, Shubar egy olyan címre írt, amelyről tudtak néhányan, és amely már a lázadás előtt létezett, méghozzá azért, hogy az évente egy hónapot az Államokban töltő Sheilával titokban levelezhessen. A helyzet ugyanis az, hogy Sheila és Shubar... hogy is mondjam...

- Sehogy... - mosolygott Jane. - Értjük.

- Akkor jó. Nos, tehát a pribékek értesültek az E-mailről, amelyben az őrnagy azt írta, hogy birtokában van a Szuffai bűnösségét bizonyító videokazetta, és azt kérte Habibtól, utazzon Kadhurba, vigye ki a sejségből a felvételt, és hozza nyilvánosságra.

- Miért nem küldte át az egész anyagot E-mailben? - tudakolta Claudia.

- Azért mert az eredeti videokazetta sokkal meggyőzőbb bizonyítéknak számított, mint egy E-mailben elküldött anyag - feleltem. - A lényeg az, hogy a titkos ügynökök felujjongtak a hír hallatán, hisz Shubar még a konkrét dátumot is megírta, amikor várni fogja Habibot a vörös mecsetnél.

- A vörös mecsetnél? - kérdezte döbbenten Fruggi, mert hirtelen eszébe jutott a tegnapi este.

- Igen - mosolyodtam el -, a vörös mecsetnél. És ez volt az a pont, ahol Szuffai emberei tévedtek. Kadhurban ugyanis két vörös mecset van, az egyik a Valduz Mecset, amelynek a fala vörös homokkőből készült, a másik pedig Ahmed bárja, amelynek ugyebár Vörös Mecset a neve. És a titkos ügynökök csak ezt a két helyet figyelték Habib érkezésének napján, pedig a találkozó színhelyeül megjelölt vörös mecset az ő búvóhelyüktől csupán méterekre volt. Ők ugyanis Jaffar szőnyegüzletében ütötték fel a főhadiszállásukat, míg Shubar őrnagy a szőnyegsor egy másik üzletében Harimasnál lapult.

- És hol volt ott vörös mecset? - értetlenkedett Claudia.

- Egy szőnyegen.

- Egy min?

- Egy szőnyegen. Harimas ugyanis többek között olyan szőnyeget is árult, amelyeken a Valduz Mecsetet ábrázolta a készítő. És erről Shubar és Habib is tudott, hiszen egy régebbi látogatás alkalmával, amikor Kedis Mirr Jammandarban járt a kíséretéhez tartozók valamennyien elmentek a bazarba, a szőnyegsorra, és ott megcsodálták Harimas szőnyegeit. Ekkor barátkozott össze Shubar, Harimassal.

- Nem semmi - ámult Fruggi. - Ezek szerint az ipsék a se... bocsánat a hátsójukig lejárták a lábukat, hogy előkerítsék ezt a Shubart, közben meg csak át kellett volna csattogniuk a szomszéd bodegába.

- Pontosan - bólintottam. - De nem tették, így az őrnagy biztonságban volt. Habib viszont Shubar üzenetéből sejtette, hogy Szuffai emberei figyelik a repülőteret, így attól tartott, ha felismerik, végeznek vele, és akkor nem lesz, aki kijuttassa Jammandarból a kazettát. Ezért olyan emberekre volt szüksége, akikre a repülőtéren dolgozó Szuffai-pribékek nem figyelnek fel. Ekkor jött el hozzánk.

- És adta le nekünk a meséjét - vigyorgott Mike.

- Hát igen - sóhajtottam -, kicsit át lettünk verve. Habib azt mondta nekünk, hogy egy gazdag kereskedő család egyik tagjának becsületét kell megvédenünk, mert a lányt elkábították, majd kábult állapotban pornófilmben szerepeltették, és ezt a filmet kell megszereznünk. A kazetta igazi tartalmát eltitkolta előttünk. Persze érthető a viselkedése,

mert nem tudhatta, hogy ha elárulja az igazat, nem élünk-e vissza a bizalmával. Meg aztán, különben is sima rutinfeladatnak tűnt az egész. Ő átveszi Shubartól a kazettát, odaadja nekünk, mi pedig elvisszük Los Angelesbe, és ott egy meghatározott címen leadjuk.

- Mi meg bevettük a mesét és eljöttünk ide - csóválta a fejét Mike.

- Azért én örülök neki - mosolyogtam Jane-re, majd elkomolyodva hozzátettem: - Különben lehet, hogy elszabadult volna a pokol. De erről majd egy kicsit később. Most egyelőre térjünk vissza a megérkezésünkhöz. Már csak azért is, mert a csoportban, amelyikkel jöttünk, igen érdekes emberek gyűltek össze. Kezdjük talán a Prack-féle szintársulattal.

- A dublőrökkel? - csodálkozott Claudia, majd elgondolkozva hozzátette: - Tényleg, ma még nem is láttam őket. Hol vannak?

- Meghaltak.

- Micsodaaa?

- Meghaltak. Egyébként nem dublőrök voltak, hanem a Dagster Oil Company fizetett ügynökei.

- De hát... ez lehetetlen!

- Nem, ez a valóság. A DOC küldte őket, méghozzá azért, hogy megszerezzék az előzőekben említett videokazettát.

- És nekik miért kellett?

- A válasz egyszerű. Szuffai az előzetes megállapodással ellentétben, hatalomra kerülése után mégsem nekik adta el a koncessziót, ezért bosszút esküdtek. Először az volt a tervük, hogy felkutatják Sheiláékat, és ráveszik őket, térjenek vissza, és vegyék át a hatalmat.

- Lett volna hozzá pofájuk?! - hördült fel Fruggi.

- Bizony lett volna. Elkezdtek nyomozni Sheila után, és körülbelül egy hónappal ezelőtt végre ráakadtak. Persze tudták, hogy nem ronthatnak ajtóstól a házba, ezért mielőtt a személyes kapcsolatfelvételre sort kerítettek volna, igyekeztek felderíteni a lány ismeretségi körét, barátait. És ekkor a megfigyelések, telefonlehallgatások, titkos E-mail-ellenőrzések közepette ráakadtak Shubar levelére. Ez pedig gyökeresen megváltoztatta a tervüket. Most már nem akarták bevonni Sheilát az ügybe, egyszerűbbnek találták, ha megszerzik a Szuffai bűnösségét bizonyító kazettát, és ezzel kényszerítik a trónbitorlót, hogy nekik adja el az olajkitermelés jogát, így előbb Habib, majd a mi nyakunkra akaszkodtak, bízva abban, hogy elvezetjük őket a kazettához. Hát ennyit egyelőre a DOC-ról. És most térjünk rá Susanékra.

- Miért, ők mit akartak? - csodálkozott Fruggi.

- Természetesen a kazettát.

- Hát eldobom az agyam - hörögte maga elé a kis köpcös hitetlenkedve, aztán rám nézett és gyanakodva kérdezte: - És ők... hogy kerültek a buliba?

- Susan nagystílű, nemzetközi kalandor, és mint ilyen, nem buta teremtés... mellesleg igen gyakran és figyelmesen szokott újságot olvasni.

- Csak nem azt akarja mondani - hüledezett Fruggi -, hogy ez a nőci az újságokban olvasta az egész sztorit?

Elnevettem magam.

- Mr. Fruggi, én nem azt mondtam, hogy Susan a „újságokban olvasta az egész sztorit”.

- De valami ilyesmi volt az értelme.

- Igen, azzal a különbséggel, hogy én úgy értettem; Susan az újságokból értesült az eseményekről.

- Na, ne...

- De igen, hallgasson csak végig. Amikor a Kaddumi sejkységben kitört a lázadás, az újságok megírták, hogy a harcokban tíz amerikai állampolgár is meghalt, közülük hatan a Dagster Oil Company alkalmazottai.

- Na és?

- Hát igen. Mi, akik nem figyeltünk erre az egészre, nagyjából így fogadtuk a hírt... De ne felejtse el, hogy Susan kalandor, szerencsevadász, aki abból él, hogy minden szennyes, piszkos ügyből megpróbál hasznot húzni. Ő nyilván sokkal nagyobb érdeklődéssel olvasta az említett bejelentést. Annál is inkább, mert ő az átlagemberrel ellentétben azt is tudta, hogy a Kaddumi sejkységben a DOC, azaz a Dagster Oil Company nem folytat olajkitermelést.

- És?

- Gondoljon csak bele! A cég nem folytat a sejkységben semmiféle munkát, az emberei mégis ott vannak, sőt gyanúsán nagy számban halnak meg a harcok során. Nem furcsa?

- Hát... most, hogy így mondja...

- Na látja! Szerintem Susan ugyanígy gondolkodott. És a cikket olvasva arra tippelt, amire az események ismeretében már mi is gondolnánk, vagyis, hogy a DOC hatékony szerepet játszott Kedis Mirr megdöntésében, mégpedig abból a célból, hogy az új sejk, hatalomra kerülése után nekik adja el az olajkitermelés jogát.

- A'zannya!

- Bizony! És Susan úgy érezte, itt az alkalom, hogy egy kis pénzt keressen. Bár ekkor még valószínűleg csak arra gondolt, hogy bizonyítékot szerez arra nézve, miszerint a DOC benne volt a lázadásban, és ha ez megvan, megszarolja a céget, hogy amennyiben nem fizetnek, nyilvánosságra hozza az igazságot.

- Képes lett volna még az igazságból is hasznot húzni?! - hüledezett Fruggi.

- Láthatja, hogy mindenre képes - bölintottam, majd folytattam. - De ahhoz, hogy bármiféle bizonyítékot szerezhessen, előbb fel kellett kutatnia Sheilát, és ez nem ment egykönnyen. Valószínűleg csak akkor talált rá, amikor a lány már megkapta Shubar őrnagy üzenetét. Susannak valamilyen úton-módon tudomására jutott az E-mail tartalma, és ezek után már nem a DOC-ot akarta zsarolni, hanem Szuffait. Érthető, mivel Szuffaitól sokkal nagyobb pénzt remélhetett, mint a DOC-tól, amely ráadásul nem is kapta meg a koncessziót, tehát nehezebben is lehetett volna rájuk bizonyítani az érdekből történt beavatkozást, mint Szuffaira a gyilkosságot a kazettával. Susanék tehát úgy döntöttek, hogy követik Habibékat a jammandari sejkységbe, és egy alkalmas pillanatban ellopják tőlük a kazettát. Habibék azonban eljöttek hozzánk, és Susanék ebből logikusan arra következtettek, hogy a trónörökös és nevelője minket bízott meg a kazetta megszerzésével. Ezután akaszkodtak a mi nyakunkba.

Hát ennyit a Kaddumi sejkységben történetekhez kapcsolódó személyekről, és akkor most térjünk rá a jammandari szereplőkre, legelőször is egy Omar nevűre. Ez az Omar, ezredesi rangban az itteni hadsereg főparancsnoka volt egészen a közelmúltig, amikor is Szalia ben Dis menesztette őt, mégpedig azért, mert Omar az utóbbi időben egyre gyakrabban hangoztatta azon nézeteit, miszerint az összes „hitetlent” el kell zavarni a sejkészből, és egy régi hagyományokra épülő, vallási államot kell létrehozni Jammandarban. Az ilyen és ehhez hasonló kijelentések viszont érthetően aggasztották az

itt befektetni szándékozó külföldieket, ezért Szalia ben Dis az ő megnyugtatókra menesztette az ezredest. Azt csak halkan teszem hozzá, hogy volt még egy ok, amiért Omart el kellett távolítani a porondról, mégpedig az, hogy a titkosszolgálat jelezte a sejknek, Omar esetleg puccsal magához akarja ragadni a hatalmat. A lényeg az, hogy az ezredest egyik napról a másikra leváltották. Ő viszont erre bosszút esküdött, néhány emberével bevette magát a sivatagba, és nekiállt hadsereget toborozni Szalia ben Dis megdöntésére.

- És a sejk hagyta ezt? - csodálkozott Claudia.

- Nem, nem hagyta, sőt nagyon is sok embert mozgósított Omarék felszámolására, de az ezredesnek valahogy mindig sikerült kicsúsznia az ellene küldött csapatok gyűrűjéből.

- Na, és mi közünk nekünk ehhez az Omarhoz? - kérdezte Fruggi.

- Több mint gondolná - válaszoltam. - Ugyanis ez a fanatikus örült tegnap éjjel meg akarta támadni a várost. Akkor, pedig jaj lett volna minden külföldinek.

- Jézus! Meg akarta ölni a turistákat?

- Bizony. Még hozzá nem is egyszerűen megölni, hanem karddal halálra kaszabolni őket.

- Jézus!... És miért pont karddal?

- Omar ezzel is a hagyományok tiszteletét akarta kihangsúlyozni.

- Miért, itt szokás karddal legyilkolni a turistákat? - hebegte iszonyodva a kis köpcös.

- A gyilkolás nem szokás, de a kard ősi fegyver, a géppisztoly vagy ilyesmi viszont nyugati találmány.

- A... a francba! És ez az Omar... még szabadlábban van?

- Nem, tegnap éjjel elfogták.

- Hál' Istennek! Már kezdett kiugrani a ketyegőm a helyéről.

- Egén. Szóval ott tartottam...

- Egy pillanat - szakított félbe Claudia. - Hogyan remélhette ez az örült, hogy sikerülhet a terve! Hiszen gondolom, a sejk testőrségének modern fegyverzete van...

- Éppen erről akartam beszélni. Amikor Szalia ben Dis értesült róla, hogy Omar hadsereget toboroz ellene, nyomban megszigorította a határok őrizetét, valamint a repülőter ellenőrzését azzal a céllal, hogy a lázadók sehonnan se kaphassanak fegyvereket. Az ezredesnek azonban nem is kézigránátra vagy géppisztolyra fájt a foga, hanem egy olyan szerkezetre, amelyet a terroristák használnak nagy előszeretettel.

- Vagyis? - érdeklődött kíváncsian Jane.

- Vagyis egy halálkazettának becézett játékszerre. Ez tulajdonképpen egy doboz, amiben rádióadók vannak elhelyezve, amelyekkel azután különböző helyeken elrejtett pokolgépeket lehet nagy távolságból felrobbantani. És erre épült Omar terve, na meg arra, hogy tegnap volt a Szalia ben Dis öt éves uralkodásának tiszteletére rendezett ünnepség. Az ezredes ugyanis pontosan tudta, hogy hol gyűlik majd össze a legnagyobb tömeg, és ezt akarta kihasználni. A városban élő szimpatizánsaival tíz különböző helyre telepített pokolgépet és...

- Hohó - kiáltott közbe Fruggi. - Az előbb azt mondta, hogy a sejk emberei agyonellenőrizték a határt, meg a repteret, meg mindent. Akkor meg, hogy jutott hozzá ez a tetüláda ehhez a szerkentyűhöz?

- Fischerék hozták neki - válaszoltam szenvtelenül.

- Ha?

- Jól hallotta, Mr. Fruggi. A halálkazettát a két hallgatag számítógép-programozó, Fischer és Harvey csempészte be a sejkségbe, még hozzá roppant agyafürt módon. Mellesleg az

említett úriemberek valójában nem számítógép-programozással keresték a kenyerüket, hanem egy nemzetközi terroristacsoport robbantó-szakemberei voltak.

- És... miért segítettek Omarnak?

- Természetesen pénzért, de a mi számunkra ez teljesen mellékes. Sokkal érdekesebb az, hogy hogyan csempészték be a szerkezetet. Nos, nem mindennapi megoldást alkalmaztak. A kazettát szétszerelték, és az alkatrészeket a magukkal hozott hatalmas rádiósmagnó paneljei közé építették be.

- És ez miért érdekes a számunkra? - kérdezte Claudia.

- Rögtön elmondom, amint odaérek a történetben. Most azonban ugyebár még csak ott tartok, hogy megérkezett Kadhurba a turistacsoport, amellyel többek között Susanék, a DOC-ügynökök, Fischerék és mi is jöttünk.

- És Habib? - kíváncsiskodott újfent Claudia.

- Ő egy nappal korábban érkezett, egyrészt biztonsági okokból, másrészt, azért, hogy mire mi megjövünk, már minden elő legyen készítve a kazetta átadásához.

- Hát, csórikámnak nem nagyon sikerült a dolog - sajnálkozott Fruggi.

- Nem. Pedig mindent részletesen kidolgoztak Shubarral, és amikor Habib felhívott bennünket telefonon, úgy tűnt, nem jöhet közbe semmi. Mi is derűs hangulatban készültünk a találkozásra, és közben nem is sejtettük, hogy a mellettünk lévő szobában a Prack vezette DOC-szintársulat kihallgatja a beszélgetésünket. Ők viszont a mondatainkból azt a téves következtetést vonták le, hogy Habib a találkozóra magával hozza a kazettát, ezért úgy döntöttek, hogy megelőznek bennünket, megtámadják az öreget, és elrabolják tőle az oly sokat érő videofelvételt.

A siker érdekében már jóval előttünk elindultak a bazár keleti kapujához. Odaérve beültek egy bárba, mégpedig úgy, hogy az ablakon keresztül szemmel tarthassák a környéket. Körülbelül negyedóra múlva megpillantották a közeledő Habibot. Amikor azonban a rablást végrehajtandó el akarták hagyni az ivót, legnagyobb megdöbbenésükre két arab bukkant elő az egyik sikátorból, és megtámadta az öreget. Prackék dermedten figyelték az eseményeket. A két arab megpróbálta elhurcolni az áldozatot, majd amikor az ellenállt, leszúrták, belökték egy kapualjba és elmenekültek. Prack ekkor utasította Sandberget, hogy feltűnés nélkül hagyja el a helyiséget, és kutassa át a halott ruházatát, hátha nála van a kazetta. Sandberg kiment, majd nemsokára visszatért azzal a hírral, hogy bár a kazettát nem találta meg, de az öreg még él, és elnyöszörögte, hogy a kazetta egy szőnyegüzletben van. Mondanom sem kell, hogy Prackék roppantul megörültek a hírnek, mivel így megszabadultak attól a nyomasztónak tűnő feladattól, hogy örökké a nyomunkban maradva jussanak el a kazettához.

- És azt már sikerült kideríteni, hogy kik voltak Habib támadói? - kérdezte Jane.

- Természetesen Szuffai emberei. Mert, bár az érkezésekor a repülőtéren nem szúrták ki, de szerencsétlenségére éppen akkor, amikor elindult a velünk megbeszélt találkozóra, beleszaladt két Szuffai-pribék karmaiba. Méghozzá olyanokéba, akik jól ismerték. Habib menekülni próbált, és azt hitte sikerült is leráznia az üldözőit, ám azok a bazárkapunál beérték, és megpróbálták magukkal hurcolni, hogy Jaffarhoz vigyék, ahol kínzással kiszedhetik belőle Shubar tartózkodási helyét. Az öreg ellenállt, a támadók pedig a dulakodás hevében halálosan megsebesítették. Aztán elmenekültek, otthagyva az áldozatot a földön fekvő. Ekkor következett Prackék akciója, majd ezt követően érkeztünk mi a helyszínre. A DOC-ügynökök a bárból figyelték bennünket, s amikor látták, hogy megtaláljuk az addigra már csak nyöszörögni tudó Habibot, elénk toppantak,

mint akik mit sem tudnak a történeletről. Mi viszont, mivel nem voltak tanúink arra nézve, hogy az öreget már sebesülten találtuk, igen kellemetlen helyzetbe kerültünk. Különösen azért, mert a nyomozást vezető Keshmar kapitány, Habib szállodai szobájában megtalálta az öreg naplóját, amelyben ott volt, hogy az áldozatnak akkor este velünk volt találkája. Mi viszont az előzetes megállapodásunk értelmében letagadtuk, hogy ismerjük, ezzel pedig magunkra szabadítottuk Keshmart.

- Végül is érthető -jegyezte meg Claudia.

- Na, igen - bólogattam -, csakhogy a véletlenek összejárása folytán Keshmar nem csupán gyilkossággal gyanúsított bennünket, hanem ennél sokkal súlyosabb dolgokkal is.

- Súlyosabbakkal? - értetlenkedett Fruggi.

- Igen - mosolyodtam el -, a kapitány ugyanis valójában nem holmi hétköznapi nyomozó, hanem Szalia ben Dis biztonsági szolgálatának egyik vezető beosztású munkatársa. És a szolgálat a közelmúltban fülest kapott, amely szerint Omar ezredes és csapata a Szalia ben Dis tiszteletére rendezett ünnepség megzavarására készül, és az akciójuk sikere érdekében két terroristát várnak a sejségbe.

- Jézus! - hördült fel a kis köpcös. - És ez a nyomorult Keshmar azt hitte, hogy maguk terroristák?

- Igen, azt hitte. Habibról pedig úgy gondolta, hogy ő volt a közvetítő Omar és közöttünk.

- De, ha ez igaz lett volna - szólt közbe Claudia -, akkor miért ölték volna meg?

- Több okunk is lehetett volna rá, egyrészt, hogy az általa kért közvetítési díjat ne kelljen kifizetnünk, másrészt, hogy ne hagyjunk élő tanút, aki tud a dolgról.

- Így már érthető.

- Akkor folytatom. Nos, Keshmar bevitt bennünket a rendőrségre, és ott elég egyértelműen a tudunkra adta, hogy a saját érdekünkben jobb, ha azonnal elhagyjuk a sejséget, közben pedig utalt rá; tudja, van valami közünk Írországhoz. Ez utóbbit azért hangsúlyozta ki, mert holmi homályos sejtés alapján úgy gondolta, hogy az IRA tagjai vagyunk. Mi viszont értetlenül hallgattuk a szónoklatát, a kihallgatás végén pedig közöltük, hogy nem áll szándékunkban elhagyni Kadhurt. Keshmar ekkor előbb dörgedelmes hangon megfenyegetett, majd jobb híján elengedett bennünket. Mi pedig beültünk egy közeli kocsmába, és elkezdtek tárgyalni az eseményeket, nem is sejtve, hogy az egyik szomszédos asztalnál ülő arabok Szuffai emberei. Ugyanis az történt, hogy Habib támadói, miután leszúrták az öreget, nyomban a főhadiszállásukra, Jaffar üzletébe robogtak, ahol beszámoltak akciójukról a főnöküknek. Az erre rögtön két másik embert küldött a helyszínre azzal a parancssal, hogy szimatoljanak körbe a környéken. A „felderítők” pedig látva, hogy mi találjuk meg a haldoklót, követtek bennünket, előbb a kapitányságig, majd a bárba.

Ott az egyik, hozzánk közeli asztalnál foglaltak helyet, de a beszélgetésünket még így sem hallották rendesen. Ezért -jobb híján - félpercenként elvonultak az asztalunk előtt, mintha WC-re mennének, és közben megpróbálták elcsípni a társalgásunk lényegét.

Ezáltal viszont azt a téves következtetést vonták le a hallottakból, hogy mi mindent tudunk, és minket követve eljuthatnak a kazettához. Ezért is döntöttek úgy, hogy nem azonnal ölnek meg bennünket, hanem csak a kazetta megtalálása után.

Mi meg nem is sejtve milyen viharfellegek gyülekeznek a fejünk felett, kényelmesen visszasétáltunk a palotába, és nyugovóra tértünk.

Másnap reggel mondatelemzéssel kezdtük a napot, megpróbáltuk kiokoskodni, mit is akart mondani nekünk Habib. De, nekünk nem volt olyan szerencsénk, mint

Sandbergnek, aki akkor hallotta a szöveget, amikor az még összefüggően tudott beszélni, így mi először egy igazi vörös mecsetet kerestünk. Nem egyedül, mert amint a palotát elhagytuk, azonnal a nyomunkba szegődtek Susanék, Szuffaiék, valamint Keshmar emberei. Susanék és Szuffaiék a kazettához akartak általunk eljutni, Keshmarék pedig az itteni kapcsolatainkat szerették volna felderíteni. Különböző trükkökkel sikeresen leráztuk őket, aztán mivel a Valdúz Mecsetben nem találtunk semmiféle szőnyeget, taxisunk tanácsára Ahmed Vörös Mecsetjébe mentünk. És ott találtuk Fischeréket, meg Keshmart. Jobban mondva őket is és más ismerősöket is, de a történetünk szempontjából most csupán ők a fontosak. Keshmar azért üldögélt - ekkor már hetek óta minden este - a bárban, mert bizonyos információk alapján gyanította, hogy Ahmed, Omar embere, és ezért őt, valamint a vele kapcsolatot keresőket figyelte. Talán mondanom sem kell, hogy amikor meglátott bennünket azonnal arra gondolt; lám itt vannak a terroristák, eljöttek megbeszélni Ahmeddel a tervezett akciók részleteit.

- Lényegében nem is tévedett sokat - vigyorgott Mike. - Mindössze annyit, hogy a terroristák Fischerék voltak, és akkor este ők sem beszélgetni jöttek, csupán terepszemlére.

- Így igaz - vettem át újra a szót. - Fischerék ekkor még csupán felmérték a terepet, valamint jelezték Ahmednek, hogy ők a várt emberek, és minden rendben, áthozták a határon az árut. Ahmedek tudomásul vették a jelzést, és derűs hangulatukat ezután már csak mi zavartuk meg, amikor fel akartunk menni az emeletre, holmi Habibra meg Shubarra hivatkozva. Érthető, hogy nem fogadtak kitörő lelkesedéssel bennünket, hiszen egyrészt sohasem hallottak Habibról meg Shubarról, másrészt az emeleti szoba esténként az Omarhoz hű emberek gyülekezési helyéül szolgált, ahol ugyebár egy idegen nem kívánatos személynek számít. Bennünket is lebeszéltek a megerőltető lépcsómászásról. Mi pedig természetesen nyomban elhatároztuk, hogy az éjszaka folyamán tiszteletünket tesszük az előbb említett helyen.

- Így is történt, amint a palota elcsendesedett, kilopakodtunk a városba, és egyenesen a Vörös Mecset felé vettük az utunkat. Odaérve csaknem hanyatt estünk a meglepetéstől, mert megpillantottuk Keshmar kapitányt, amint épp kimászik az épület emeleti szobájának ablakán. Hát igen, nem csak mi, hanem ő is úgy érezte; itt az ideje, hogy körülnézzen egy kicsit Ahmednél. És, bár ő valamilyen Omarhoz vezető nyomot keresett, mi a dolgok akkori állása alapján azt hittük, hogy neki is a kazettára fáj a foga. Ebből következően örömmel konstatáltuk, hogy üres kézzel távozik, és nyomban átvettük tőle a stafétabotot, bízva abban, hogy mi több szerencsével járunk. Persze nem így történt, mert a Vörös Mecsetben nem volt semmiféle videokazetta. Kissé csüggedten hagytuk abba a kutatást, és már indulni akartunk, amikor megjöttek Ahmedek. A beszélgetésüket hallgatva kezdtük elég rosszul érezni magunkat, ugyanis a társalgás egyik fő témája az volt, hogy a „kazetta átadása után a két amerikai meg kell ölni”. Igaz, Ahmedek, Fischerékre gondoltak, mert nem akartak fizetni a „hitetlen kutyák”-nak, mi viszont azt hittük, rólunk van szó. Nem csoda, ha igyekeztünk minél hamarabb távozni az épületből. Ahmedek azonban észrevettek bennünket, a nyomunkba eredtek, és végigüldöztek a fél bazáron. Csak a szőnyegsorhoz érkező sikerült lerázni őket, mégpedig úgy, hogy besurrantunk egy üzletbe. Ott újabb hajmeresztő tanácskozásnak voltunk fültanúi, ugyanis a véletlen folytán pont Jaffarhoz lopakodtunk be, ahol a kazettára éhes Szuffai-horda azt tervezgette, miként is tesznek el bennünket láb alól.

- Talán mondanom sem kell, hogy itt sem időztünk sokat. Mindössze addig maradtunk,

amíg emeltem egy pornókazettát, hogy alkalomadtán, ha már megszereztük az igazit, legyen mivel félvezetni a többi kazettavadászt, aztán rohamléptekkel távoztunk. Szerencsétlenségünkre a környéken szimatoló Ahmedek újból felfedeztek bennünket, ezért újabb rohanás következett, ami után kitikkadva estünk be a kapitányság melletti bárba. Leültünk egy félreeső zugba, és már kezdtünk volna megnyugodni, amikor a mellettünk lévő bokszban ülők arról kezdtek vitatkozni, hogy „ezeket a Greyéket most kéne megölni, vagy még ráér”. Ekkor aztán nem bírva tovább az idegfeszültséget, odaugrottam a beszélgetőkhöz, és verni kezdtem őket. Egészen addig, amíg be nem toppant a helyiségbe Keshmar, és az embereivel meg nem fékezett. Arról persze bölcsen hallgatott a kapitány, hogy a meggyilkolásunkról csevegő arabok szintén a titkosszolgálat tagjai, akik a főnökükkel ellentétben a mi azonnali likvidálásunkat szorgalmazták, azért, hogy megelőzzék az Omarhoz történő csatlakozásunkat. Ezzel szemben én csak azt láttam, hogy Keshmar szánt szándékkal futni hagy két embert, akikből végre kiverhettem volna, hogy mi az a disznóság, ami körülöttünk folyik.

- Ez volt az a pillanat, amikor a kapitányt végképp az ellenségeink közé soroltam, nem is sejtve, hogy ha ő nincs, akkor - „halon ember nem csinál bajt” alapon - az emberei már rég végeztek volna velünk. Keshmar ehhez képest mindössze annyit tett, hogy újfent figyelmeztetett bennünket; jobban tennék, ha távoznánk a sejksejtből.

Mi azonban továbbra is kitartottunk amellett, hogy maradunk, és másnap nekiláttunk kibogozni az összekuszálódott szálakat. Először is a szőnyegüzletet akartuk megtalálni, ahol előző este a megölésünket tervezgették. Nem volt könnyű dolgunk, mivel a szőnyegsor legalább negyven üzletből áll, ráadásul mi csupán a kérdéses bolt hátsó helyiségét meg a raktárt láttuk, arról nem is beszélve, hogy mind érkezésünkkor, mind távozásunkkor rohamléptekkel közlekedtünk, és kisebb gondunk is nagyobb volt annál, hogy az üzlet azonosítási jegyeit tanulmányozzuk. Ennek ellenére sikerült felismernünk Jaffar boltját, és nyomban el is határoztuk, hogy az est folyamán meglátogatjuk. Előbb azonban még egy másik kirándulás várt ránk. Ugyanis előző éjjel a Vörös Mecsetben Ahmedek arról is beszéltek, hogy másnap este tízkor a Hagdan-kútnál találkoznak, és ott beszélnek meg a további teendőket, így mi is oda mentünk. Ott találtuk meg azt a sok példányban lerajzolt térképet, amelyet akkor még irka-firkának néztünk, s amelynek a későbbiek során nagyon nagy szerepe volt abban, hogy megakadályozzuk Omarék vérengzését. De erről majd akkor, ha odaérek a történetben, most egyelőre nézzük mi történt a palotába visszaérkezésünkkor. Amint beléptem a szobámba, nyomban észrevettem a holmim között turkáló Susant. Már épp kedélyeskedni kezdtem vele, amikor Collins leütött, megkötözött és miután a nálam talált kazettán nem Kedis Mirr megölése, hanem egy pornófilm volt, nekilátott, hogy kiszedje belőlem, hol az igazi videofelvétel. Munkájában a helyiségbe lopakodó Keshmar kapitány akadályozta meg, majd annak távozása után én beszéltem le a további kérdezősködésről. Ezután megvacsoráztunk Mike-kal, majd... ööö... némi pihenés után elindultunk Jaffar üzletébe. Mégpedig épp a legjobbkor, mert így szerencsésen elkerültük a Szuffai-pribékeket, akik ezekben a percekben kerekedtek fel, hogy elraboljanak bennünket a palotából. Hát igen, nekünk szerencsénk volt, nem úgy, mint az egyik DOC-ügynöknek Cahnnek. Ennek története a következő: Prackék, miután Habibtól megtudták, hogy az általuk keresett videokazetta egy szőnyegüzletben van, nekiláttak módszeresen átkutatni a szőnyegsor valamennyi boltját. Napközben végigjárták az éjjel átvizsgálandó üzleteket, hogy felmérjék, hogy lehet a legegyszerűbben bejutni, majd amint az est leszállt, párokra

oszlottak, és munkához láttak. Pechükre rossz szisztéma szerint dolgoztak, mert a szőnyegsor végén kezdték a kutatást, így az utolsó nap érték el a középtájt lévő Jaffar boltját. De erről bővebben majd akkor, ha odaérek a történetben. Nos, a kérdéses éjszaka a Cahn-Baumann duó, miután az előírt normát teljesítette, visszaindult a kastélyba. A kerítéshez érve Cahn átmászott, és vesztére pont beleütközött a kifelé igyekvő Szuffai-hordába. Akik bár nem tudták ki akadt az útjukba, nyomban végeztek vele, majd a még idejében elrejtőző Baumann szeme láttára eliszkoltak. Baumann természetesen nem csődítette oda a palotában lévőket, hanem beosont a szobájukba, megvárta Prackéket, és elmondta nekik, mi történt. Prack rövid töprengés után úgy döntött, feküdjenek le aludni, mintha mi sem történt volna, és várják meg, amíg valaki más találja meg a hullát, akkor pedig vallják azt: ők egész éjszaka aludtak, és nem is tudták, hogy Cahn egyáltalán kiment a kertbe. Persze érthető Prack döntése, hisz, ha ők találják meg a hullát, azt is el kell mondaniuk, miért andalogtak éjjel a kertben. Ezért aztán szépen megvárták, amíg mi rábukkanunk a holttestre, és hagyták, hadd faggasson Keshmar inkább bennünket. Keshmar így is tett, majd látva, hogy nem jut velünk zöldágra, dülva-fúlva távozott. Ami azt illeti, nekünk is kezdett elegünk lenni az egészszöböl, különösen másnap, amikor kiderült, hogy az állítólagos Zelda Jaffrasim, aki miatt idejöttünk, soha nem is járt a sejkiségben. Ez a dolog annyira meglepett bennünket, hogy hirtelenjében azt sem tudtuk, mitévők legyünk. Nem így Szuffai emberei, akik este ismét megpróbálták elhurcolni bennünket. Jobban mondva csak engem, hisz Mike-ot az ő érte küldött páros nem találta a szobájában. A hozzám bemászókat viszont az a kellemetlen meglepetés érte, hogy pillanatokkal a szobámba érkezésük után, már megkötözve heverték a padlón. Miután kényelembe helyeztem őket, átrobogtam Mike-hoz, hogy megnézzem nincs-e valami baja, majd amikor ott nem találtam akkor...

- Akkor ájtött hozzám, és ott megtalálta - segített ki mosolyogva Claudia, látva, hogy kissé zavarban vagyok, mert nem tudom, beszélhetek-e Fruggi előtt ilyesmiről.
- liigen. Szóval megtaláltam Mike-ot, és vele együtt visszaindultam a szobámba. A folyosón összetalálkoztam Dianával, majd az ajtóhoz érve a tölem éppen távozni készülő Keshtnarral. A kapitány értetlenül hallgatta a szobámban lévőkről szóló történetemet, mert ő nem látott a helyiségben egy teremtett lelket sem. Nem is láthatott! Ugyanis a Mike-ra vadászok, akiket szerencsésen elkerültem, miután a kertben hiába vártak a cimboráikra, elindultak, hogy megnézzék, mi történt velük. Nálam azután rájuk akadtak, kiszabadították őket, és úgy találván, hogy ez a nap nem az ő napjuk, eltakarodtak. Ezért nem láthatta őket Keshmar, és ezért méricskél gyanakodva, amikor elmeséltem neki a történeteket. Én viszont természetesen arra gondoltam, hogy a támadóimat éppen ő engedte el, és most csak megjátssza, hogy semmit sem tud róluk. Ilyen előzmények után jött el az éjszaka, amely szintén nem kevés meglepetést tartogatott számunka. Kezdődött mindjárt azzal, hogy amikor a szokásos felderítő körútunk keretében elsompolyogtunk a Vörös Mecsethez, és bemásztunk az emeleti szoba ablakán, ott találtuk Fischert leszúrva.

- Micsoda!? - hördült fel Fruggi. - De hiszen Fischert a kertben szúrták le.

- Tévedés - ráztam a fejem. - Fischerrel Ahmedek végeztek a Vörös Mecsetben.

- Akkor... akkor mi a nyavalyát keresett a nyomorult a kertben?

- Mindjárt elmondom, de haladjunk csak szép sorjában. Miután felocsúdtunk a meglepetésből, nyomban visszaindultunk a kastélyba, hogy egy kicsit körbeszimatoljuk Harvey-t, ugyan árulja már el; mit keresett a társa éjnek-évadján a bezárt Vörös Mecset

emeleti szobájában. De elkéstünk. Mert mikor megpróbáltunk beosonni a palotába, kiderült, hogy mindenki bennünket keres, ugyanis Harvey-t is leszúrták. Erre persze azt vallottuk, hogy a kertben őgyelegtünk. Aztán mi döbbszünk meg a legjobban, amikor a kertet átfésülők megtalálták Fischer holttestét az egyik bokor alatt. Nos, a valóságban a következő történt: megérkezésük után Fischerék nekiláttak a halálkazetta összeszereléséhez, majd aznap éjjel, amikor Szuffai emberei megölték Cahnt, elmentek Ahmedhez, és közölték, hogy másnap viszik a kazettát. Csakhogy Fischerék valahonnan megsejtették, hogy a lázadók fizetségként nem dollárkötegeket, hanem késszúrásokat tartogatnak a számukra, ezért a kérdéses estén csupán Fischer ment el Ahmedékhez, s ő is a kazetta nélkül. Amikor a lázadók kérdőre vonták, azt felelte, a szerkezet kész, de Harvey-nál van, és azt csak akkor fogja odavinni a Vörös Mecsetbe, ha ő előbb felhívja, mégpedig a kifizetett pénzzel a táskájában. Amennyiben viszont fél órán belül nem telefonál, vagy a hangjából Harvey megérzi, hogy baj van, azonnal megsemmisíti a kazettát.

- Agyafürt palik - csóválta a fejét elismerően a kis köpcös.

- Voltak - egészítettem ki, majd folytattam: - ugyanis elkövettek egy hibát, mégpedig azt, hogy Harvey nem valamelyik hajnalig nyitva tartó étteremben, vagy bárban várta Fischer hívását, hanem a palotában, amelynek Ahmedek természetesen tudták a címét. Ez viszont elég volt ahhoz, hogy megpecsételje a két terrorista sorsát. Ahmedek előbb ledöfték Fischert, majd, hogy a fél óra türelmi időbe beleférjenek, otthagytak csapat-papot, és elrobtak a palotába. Odaérve rátörtek Harvey-ra, rövid tusakodás után megölték, aztán megléptek a kazettával. Az egész akció teljesen simán és problémamentesen játszódott le, az egyetlen gondot csupán Fischer hullája okozta. Ugyanis, amikor leszúrták, nem értek rá azon medíálni, mit csináljanak a holttestével, hiszen rohanniuk kellett Harvey-hoz... De a visszatértük után már ezen is el kellett gondolkozniuk,

különösen azért, mert sejtették, hogy a biztonsági szolgálat figyelmét fel fogja kelteni a két külföldi halála. Éppen ezért el akarták kerülni, hogy a hullát a Vörös Mecset környékén találják meg. Némi vitatkozást követően úgy döntöttek; az lesz a legjobb, ha a holttestet becsempészik a palota kertjébe, mivel akkor a gyilkost és a hozzá kapcsolódó indítékot is ott fogják keresni a nyomozók. Az elhatározást tett követte, és Fischer teteme nemsokára már a kertben hevert egy bokor alján. Ráadásul szerencsájük is volt az alkalmi hullaszállítóknak, mert a palotában lévők figyelmét kezdetben még teljes mértékben Harvey halála kötötte le, és csak később kezdték Fischert is keresni. Végül is érthető, hisz ez már a harmadik gyilkosság volt, amit a „palotában” négy nap alatt elkövettek.

Mi Mike-kal ugyan nem kezdtünk hisztizni, viszont biztos vagyok benne, hogy mi voltunk a legjobban megdöbbenve. Hiszen mi láttuk Fischer hulláját a Vörös Mecsetben. Ráadásul Keshmar agyafürt csapdát állított nekünk a sétánkra vonatkozó kérdéseivel, és ha Mr. Fruggi nem segít rajtunk azzal a briliáns tanúvallomással, akkor a kapitány valószínűleg bekasztlizott volna bennünket.

Így viszont kénytelen volt elviselni, hogy szabadlábön maradunk.

Annyi haszna azonban mégiscsak volt az egészből, hogy másnap minden különösebb indoklás nélkül megszállhatta embereivel a palotát. Erre egyrészt azért volt szükség, mert a biztonsági szolgálatnak nem lévén tudomása a halálkazettáról és Omar igazi terveiről, azt hitte, hogy a fanatikusok a külföldiek szálláshelyeit akarják megtámadni, így a nagyobb szállodákba és Dianához is kivezényeltek rendőröket. Másrészt Keshmar még ekkor sem volt biztos benne, hogy nem mi vagyunk-e a terroristák, ezért estére, az

ünnepség idejére bent akart tudni bennünket a palotában.

- Miért nem inkább a kapitányságra vitetett benneteket? - kérdezett közbe Jane.

- Azért, mert a nagyfokú készültség miatt, minden épkézláb rendőr az utcákon volt, a kapitányságon alig lézengtek egy páran, és Keshmar úgy gondolta; ha egyszer már ügyis a palotában kell lennie egy csomó embernek, akkor inkább itt őriztet bennünket. Na, persze nem úgy, hogy az emberei körülveszik az épületet, mint azt a busz távozásáig tették, hanem úgy, hogy a cifra váll-lapos elkezd kihallgatni bennünket egy szobában, amelynek a kijáratát „unatkozó” fegyveresek állják el. Így nem kellett volna attól tartania, hogy megszőkünk, ugyanakkor ártatlanságunk esetén sem kerülhetett volna kényelmetlen helyzetbe, amiért „korlátozta két amerikai állampolgár személyes szabadságát”.

Az események azonban merőben másként alakultak, mint ahogy azt ő, és tegyük hozzá, mindenki más is tervezte. Már délután útjára indult a vérgőzös lavina, jóllehet ekkor még nem temetett maga alá senkit. Akkor ugyanis még csak annyi történt, hogy a szőnyegüzleteket kutató Prackék eljutottak Jaffar boltjába. A DOC-ügynökök érthető izgatottsággal tekinthettek körbe az eladótérben, hiszen ekkorra már csupán két átvizsgálendő üzlet maradt, Jaffaré és Harimasé. Jól bevált szokásuk szerint egyikük kicsalta az árust az épület elé, a másik kettő pedig ezalatt felmérte a terepet. És miközben a hátsó kijáratot keresték, örömittasan sugdolóztak arról, hogy a videokazetta már csak itt vagy Karimásnál lehet. Arról sejtelmük sem volt, hogy a szőnyeghalmok rejtekében egy sziesztázó Szuffai-pribék minden szavukat tökéletesen hallja.

Persze a fickónak sem kellett több, amint Prackék távoztak, nyomban összetrombitálta a bandát, és elmondta nekik, amit hallott. Ezután már csak arra vártak, hogy besötétedjen. Akkor rátámadtak Harimasékra, az árust megölték, Shubart megsebesítették, a kazettát pedig elrabolták. Aztán visszazobogtak Jaffarhoz, hogy összecsomagoljanak. Már útra készek voltak, amikor benyomultak az üzletbe Prackék. Szuffaiék nem sokat tétováztak, velük is végeztek, majd szolgálatai fejében Jaffart is legyilkolták, aztán kocsiba pattantak, és elszáguldottak a határ felé. Mi pár perccel az ő távozásuk után érkeztünk meg Harimashoz.

- És ti honnan jöttetek rá, hogy a kazetta ott van? - kérdezte Jane.

- Mr. Fruggi elbeszéléséből - válaszoltam, majd a lányok megdöbben arcát látva elmosolyodtam, és magyarázni kezdtem: - Ugyanis Mr. Fruggi este elmondta nekünk, hogy a bazárban egy nagyon szép szőnyeget látott, amely a Valdúz Mecsetet ábrázolta.

- És?

- És ekkor eszembe jutottak Habib utolsó szavai, amelyek szőnyegre, és vörös mecsetre utaltak. És a Valdúz Mecsetet vörös-mecsetként szokták emlegetni.

- Aha, most már értem.

- Akkor folytatom. Berobbantunk az üzletbe, ott azonban kazetta helyett csak a halott Harimast és a súlyosan sebesült Shubar őrnagyot találtuk. Shubarnak még volt annyi ereje, hogy elmondja, Szuffaiék Jaffarnál tanyáznak, aztán elájult. Felhívtuk a mentőket, majd átsurrantunk Jaffarhoz körülnézni, onnan pedig visszajöttünk a palotába. Itt aztán robbant a bomba!

Jane volt az, aki robbantotta, mégpedig azzal az ártatlannak látszó megjegyzésével, hogy Fischer megcsinálta a hajszárítóját.

- És ez miért volt baj? - nézett rám értetlenül Fruggi.

- Egyáltalán nem volt baj - ráztam a fejem -, sőt ez mentette meg az életünket.

- A hajszárító?

- Nem, a bejelentés. Ugyanis, amikor Jane elmesélte, hogy milyen rendes volt Fischer, elgondolkozva a kezembe vettem a készüléket, és addig birizgáltam, amíg le nem esett róla a szűkítő toldat.

- És?

- És ekkor a védőrácson át belenéztem a gépbe. Aztán már robogtam is Mike-hoz.

- Miért, mi volt benne?

- Semmi. De Fischer valóban megcsinálta. És ez volt a kulcs... Mert mi az, amit az ember végképp nem visz magával, ha nyaralni megy?

- Az anyósát! - vágta rá a kis köpcös mély meggyőződéssel.

- Hm. Ez is igaz. De nem ilyesmire gondoltam. Ami nekem feltűnt, az Fischer forrasztópisztolya, jobban mondva annak a nyoma. Mert forrasztópisztolyt sem visz magával egy átlagember, ha nyaralni megy. És ekkor hirtelen belém villant egy csomó dolog. Például az a furcsa égett szag, amit éjjelente sokszor éreztem a folyosón, és amelyről ekkor már tudtam, hogy a forrasztás szaga volt... Aztán az, hogy Fischert Ahmedéknél ölték meg, ahol arról beszélgettek, amikor kihallgattuk őket, hogy a kazetta megszerzése után végre megvalósíthatják nagy céljukat... Aztán a Hagdan-kútnál szónokló fickó szavai, aki úgy beszélt az összegyűltekhöz, mint valami háborúra készülő hadvezér... Végül az ugyancsak a Hagdan-kútnál talált ákombákomszerű rajzok, amelyekről az előző információkat összekapcsolva már ki tudtam okoskodni, hogy Kadhurt ábrázolják, a rajtuk beikszelt pontok pedig a város stratégiai fontos pontjai, amelyek felrobbantásával iszonyú pánikot lehetne kelteni. Mindezeket a dolgokat végiggondolva összeállt bennem a kép. Előbb a biztonság kedvéért még betörtünk Fischerék szobájába, és szétszedtük a hatalmas magnót, amit magukkal hoztak, majd amikor a magnó paneljein is friss forrasztás nyomokat találtunk, nem tétovázhatunk tovább, hanem kiszöktünk a palotából, és egyenesen a Hagdan-kút felé vettük az utunkat.

- Miért nem szóltatok inkább Keshmarnak? - kérdezte Jane.

- Azért, mert nem tudtuk, hányadán állunk vele. Az előző napok eseményei túlon túl gyanúsá tették ahhoz, hogy megbízhatunk benne. Persze utólag már minden cselekedete érthető, de akkor, az adott pillanatban szinte mindegyik ellene szólt. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy szabadon engedte a két fickót, akik a kapitányság melletti kocsmában a megölésünket tervezgették, vagy arra, hogy egyik éjjel láttuk őt kimászni a Vörös Mecsetből, Ahmedek gyülekezőhelyéről, vagy arra, hogy számunkra félreérthető módon, szabályosan megszállta az embereivel a palotát, és sorolhatnám még...

- Nem kell - háritotta el Jane az ajánlatot - most már érthető a dolog.

- Helyes, akkor folytatom. Tehát ott tartottam, hogy elindultunk a sivatagi kút felé. Dzsippel mentünk, de nem a Kaddumi sejkiség felé vezető úton...

- Várj! - szólt közbe Mike, majd a hallgatóság felé fordulva magyarázni kezdett. - Azt ugyanis el kell mondani, hogy a Hagdan vagy más néven sivatagi kút a Kaddumi sejkiség felé vezető autót mentén van, az úttesttől körülbelül kétszáz méternyire.

- Igen - ismertem el -, ez valóban nagyon lényeges. Mégpedig azért, mert ezt az utat, lévén, hogy ezen keresztül lehetett hozzájuk is eljutni, nagyon éberem őrizték Omar emberei. Mi viszont tudtuk, hogy ők ott vannak, tehát mielőtt látó-, illetve hallótávolságba értünk volna, a dzsipet leállítottuk, és gyalog folytattuk az utunkat. Szerencsénk volt, az utolsó percekben érkeztünk. Omar már készítette a kazettát, hogy felrobbantsa vele a Kadhurban elhelyezett pokolgépeket, amelyek hangjára, no meg a robbanások nyomán keletkező tűzoszlopok fényére, mint valami jeladásra, támadásba

lendültek volna a város határában lapuló vérszomjas fanatikusok.

- Jézus! - hördült fel Fruggi. - Akkor ezek szerint csak egy hajszálon múlt az életünk?

- Hát, valahogy úgy - vigyorgott Mike.

- És Szuffai emberei? - kérdezte Claudia. - Ő velük mi lett?

- Nekik nem volt szerencsájuk - válaszoltam. - Ők ugyanis belefutottak Omar embereibe, akik az utat ellenőrizték, és azt a parancsot kapták, hogy a gyanús kocsikat még a kúthoz vezető bekötőút előtt tartóztassák fel. Ez nagyon logikus utasítás volt Omar részéről, hiszen nem lehetett teljességgel biztos benne, hogy Keshmar nem tud-e meg valamit akár az utolsó pillanatban, és nem szabadítja-e rájuk az embereit. Viszont az is teljességgel érthető, hogy Szuffaiéknak eszük ágában sem volt megállni, amikor Omar emberei leintették őket, hisz egyrészt náluk volt a kazetta, amelyért Szuffai nem kis jutalmat ígért nekik, másrészt egy rakás hullát hagytak maguk mögött, és ezért úgy gondolták, jobb, ha minél hamarabb átlépi a határt.

Az utat ellenőrzők azonban, miután látták, hogy az emberekkel megrakott dzsip vezetőjének esze ágában sincs megállni, az előzetes parancsnak megfelelően előbb benzines palackot dobtak a járműre, majd amikor a pánikba esett sofőr egy buckának ütközött a lángoló autóval, a menekülni próbálókat lekaszabolták. A kazettát, amely a karambol során kirepült a járműből, észre sem vették.

- Nem úgy, mint mi! - vigyorgott Mike, és előhúzza a zakója alól a kérdéses tárgyat.

- Jézus! - kiáltotta Fruggi. - Maga csak úgy hordozgatja ezt a szerkentyűt, mint télapó a csokoládét?

- Miért? - mosolyogtam szelíden a kis köpcösre. - Hát, hogy hordozgassa?

- Hát izé... vigyázva... úgy értem nem fél, hogy valaki elcsórja vagy ilyesmi?

- Hát azok közül, akik elcsórhatnak, már nem sokan vannak életben - ingattam a fejem.

- Jé, ez igaz!... De ez a Susan meg a nagyfülű palija szintén erre a szerkentyűre utazott. Ők tehát...

- Ők tehát elutaztak - vigyorgott továbbra is Mike, majd hatásvadász hangsúllyal hozzátette: - Méghozzá a kazettával együtt.

- Hogyhogy? - hökkent meg Fruggi.

- Hát úgy - magyaráztam -, hogy amikor ma reggel megjöttünk, természetesen első dolgunk volt jól lezuhanyozni. Persze nem mondom, ránk is fért... És miközben én zuhanyoztam, Susan belopakodott a szobámba, s ellopta a kazettát.

- Honnan tudta, hogy magánál van?

- Nyilván meghallotta, amikor a visszaérkezésünkkel beszélgettünk róla Keshmarral.

- És maga látta, hogy elviszi?

- Hát persze, hiszen számítottam rá, hogy önagysága valami csacskaságon törí a fejét.

- És mit csinált?

- Semmit. Mit tehettem volna? Ott álltam meztelenül a zuhany alatt, még arra sem volt időm, hogy magamra kapjak valamit.

- És?

- Szépen megvártam, amíg Susan elviszi a kazettát, bezárkózik Collinssal a szobájába, megnézi a felvételt, majd a zsákmányt elrejtja a bőröndjébe. Ugyanis tudtam, hogy Susan alapos ember, semmit sem bíz a véletlenre...

- Csak Abdulra - kajánkodott Mike. - De hát mi is tudtuk, hogy két ilyen nagy profi, mint Susan meg Collins, nem fog holmi bőröndcipeléssel foglalkozni.

- Nem úgy, mint mi - mosolyogtam.

- Maguk cipelték Susan bőröndjeit? - kérdezte gyanakodva Fruggi.
- Na, nem éppen mi, mi csak segítettünk Abdulnak levinni a kocsit a holmit. Persze szegénynek szüksége is volt egy kis segítségre, annyi csomag mellett. Meg aztán ráadásul az egyik bőrönd véletlenül ki is nyílt... nem is értem, hogy történhetett.
- Én sem - rázta a fejét Mike. - Pedig kettőre volt zárva.
- Hát igen - bólogattam -, ilyen a véletlen. Még szerencse, hogy ott voltunk, és pillanatok alatt visszarámoltuk az összes holmit. Abdul persze szégyenkezett, mondván; mit fog szólni a hölgy, ha megtudja a dolgot. De mi biztosítottuk, hogy tőlünk ugyan egy hangot sem fog hallani a történekről.
- Nem semmi hapsik maguk - derült fel Fruggi arca. - Ilyen ügyesen elcsórni valamit. Most majd keresheti a csaj a kazettát.
- Nem kell keresnie - rázta a fejét Mike. - A kazetta ott van a bőröndben.
- Talán csak annyi a különbség - dűnnyögtem elgondolkozva -, hogy nem Kedis Mirr van rajta.
- Hanem? - kérdezte Jane csodálkozva.
- Hát... ööö... - egy pillanatig töprengtem, mit is mondjak, aztán kivágtam magam: - Egy Lulu nevű hölgy... meg egy prédikátor.

Vége

Kiadó: Pallas Antikvárium Kft. 3200 Gyöngyös, Kossuth L. út 42. Tel.: 06-37 311-028

Felelős kiadó a Kft. igazgatója

Borítóterv design: © Miroe Design, 2004

Tipográfia: TECHTRIN, Tel.: 06-37 317-316

Email: Techtrin@ComputerJobAtHome.com

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 240858

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Készült Times New Roman betűvel 11 ív terjedelemben.

ISBN 963 9504 335